

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

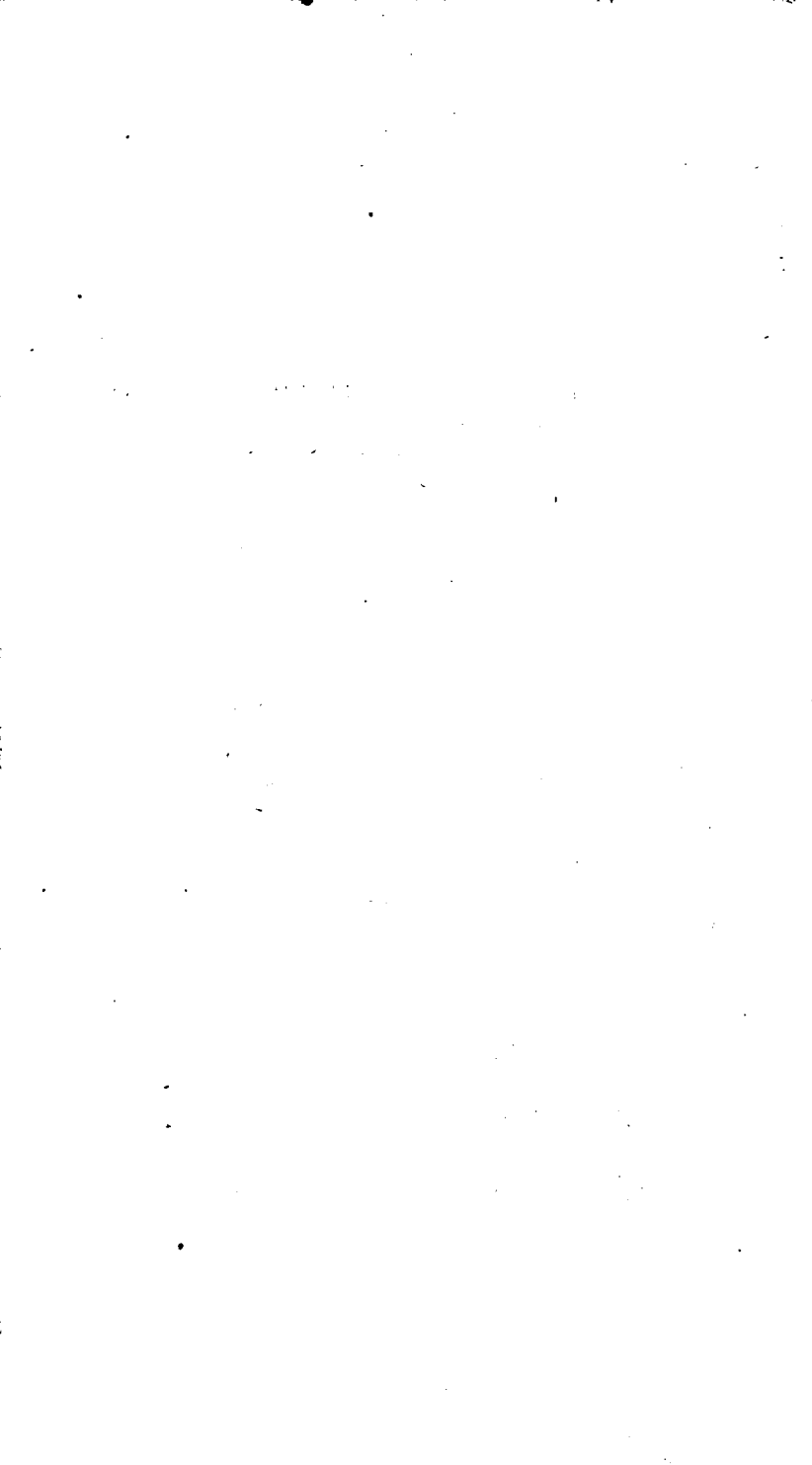

VOLUMEN SEPTIMUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIZIÖCCXC.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. ΟΥΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι ἕως
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούν-

ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)
Ἰκαρομένηπος ὁ προκείμενος ἐπιγί-
γναιτο λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνόν,
ἐκείνου δὲ τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρόν τὸν Δαιδάλου
ἐπιφύμενον, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμων καὶ περιέργων καὶ φασμα-
τωδῶν, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λόσοφον ἀρμολόμενον, ὃς Πατάρων
ἐπαρχὸς τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀρ-
τιστοφάνους δόξαν ὑποπείσκει, γεν-
ναῖος ἢ καὶ συγκεκριτημένος τὸ σω-
μα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν,
ὅσα πρὸς ἄρας εὐπρόσωπον ὑποφέρει-
ται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πίστις ὑπερτί-
φιστοῦται τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνί-
ου τοῦ Τυανίου ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπεύσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ
τῷ προειρημένῳ γόντι ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοίος, φασὶν, ὁμοίᾳ συνήφθην. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσστυχίαν ἔ-
σχεν τούτου, τερατείαις τε συγχαί-
ρων, καὶ εἰς μηδὲν ὑγιὲς διανοίας τὴν
σχολὴν ἀποδιатρίβων. διὸ καὶ ὁ
παρὼν Λουκιανὸς φασματαλογῶν
τοῦτο δὴ τὸ σύνδεσς αὐτῷ προφη-
μίνος, καὶ ὑπερνίφειλα τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσιν τούτῳ τὸν Ἰκαρόν,
λίον λίαν συνάπτων, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.
5 Σταθμὸς) Μονή. V.

ICAROMENIPPUS SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. Igitur ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII. A.

τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοιντο εὐζώνῳ αἰετῷ μιᾷς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μίτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλείονον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδία τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, π'. ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης μίτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίου λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀχρεῖνος ξ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολυλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. G. (Perfeca est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliique. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος) Ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγομένου. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G. *ibid.* Τῆς ἐναγχοῦς) Τῆς χθονιῆς. G.

furfum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἶπα, ὦ γαθε, καθάπερ οἱ Φοῖνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιοῦ-
μην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ
γε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὅνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρ- 2
τίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς
πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών·
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλή-
ρον. V.
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ)

Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς. V.
13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν
πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregre-
natus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens pa-
rasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de
Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coe-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio ho-
die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at
ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fi-
dem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe,

πτε Μένιπτε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπὶ-
 στεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμη-
 ρον εἴπω, τῶν οὐρανιαίων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον,
 εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλί-
 μακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν
 οὔσιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς
 εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγόνε-
 ναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυ-
 μαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ
 προσΦερές· ἀτὰρ οὐδέν ἐδέξά μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε
 τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ. οἰκεῖα
 γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον
 ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰεράξ-
 τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκείνῳ τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυ-
 μήδης ἢν Φρυγὲ μεираχίσκος εὐπρε-
 πής· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ με-
 ταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἤρπασεν αὐτὸν,

καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.

11 Προσφερές) Ὁμοιον. V.

12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμενον.
 V.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro
 supra nubes elato, &c, ut secundum Homerum dicam, coe-
 licolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
 fursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum
 obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis
 illi Phrygi es, ut etiam coniiicere possimus, te quoque ad
 pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a
 vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed
 nihil opus mihi ad ascensum neque scalarum fuit, neque ut
 amarius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si qui-
 dem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel
 graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκά-
σας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ
αὐτὸς ἐμμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδούκεις 3
μὴ καὶ σύ πού τῃς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν
τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ
σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν
πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον
ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρυήσας, εἰκότως κατέπεσεν ἡμῖν
δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα
με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδὲ πως* αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος
υἱὸς ἢ τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπέ-
ταυτο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ
Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ
λυθῆτος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θαλά-
σσαν ἐπέσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ
μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ'
οὕτως αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἐφ' ἀνα-
βεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν
πτερῶν, τὰ εἰς ὅξυ καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-
daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-
natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne
tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-
nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-
tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae
erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluen-
tibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad
veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δέειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

- 4 MEN. Ἀκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστείον γε τὸ θῆαμα, κεληνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλὴν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὄμους. V. 8 Ἀστείον) Ἠδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspenfus enim sum exspectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, & imperia, & potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista obflare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

ἔχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σα-
 ρῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως
 ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὅ, τι τὰ
 τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
 πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἢ ἀναγκαζόμεν· τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
 ρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῖρημένους, καὶ τὸν
 ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπὶ θοὸν εἰδέναι, μάλιστα δὲ
 τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παρά-
 δοξα κατεφαινότο, καὶ τὸ πολυεὶδές αὐτῆς τῶν σχημά-
 των ἀπόρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἑδοκίμαζον. οὐ μὴν
 ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρα-
 γεῖσα, καὶ ὑετός, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
 καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ
 οὐν ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμεν, ἄριστον εἶναι ὑπελάμ-
 βανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
 μαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαίξασα) Ὁρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀδελφ. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
 quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
 neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
 siderarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellae
 enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
 ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
 tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sen-
 tentiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
 gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
 putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
 & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
 labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
 mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
 gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενεῖου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἤξιον μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὅσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μὴδὲν ἄτερος θατέρω λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑψαγόραι τινές) Ὑψαγόραι, Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.
 ὑψιπλά λέγοντες. Οὐρανογνώμονες 10 Ἐδέησαν) Ἀπὸ τοῦ οὐκ
 δι, οὐράνια φρονούντες. V.
 8 Ἠξιὸν μετεωρολέσχης τε) ἰσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisisset, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi ediscere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἡξίουں, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6 ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οὔγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευσον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὀπίσσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργία) Ματαιολογία. V.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rébus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσῃν εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθος, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμο- νίᾳ τινὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ 8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥαδίον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγνωμον) Ἀόητον. G. 11 Μύθρον μὲν) Σίδηρον πεπυρμαμένον. V.

noscent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimerientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum permerientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκάπτει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ
μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ
τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγεννήτος τε,
καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ
καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς
καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν
ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἤκων, οὔ-
τε ὅπου ἐστῶς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς
τοῦ παντός γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον
ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινας, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ
θαυματοποιούς ἀνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν,
καὶ ἀσωμάτων, ἀ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτο-
νῶσι ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.

V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσκεύαζε. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλά-
τωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλη. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν
ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθη-
ματικοὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως.
τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ
ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ
περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας οὐδὲν
τῇ γενέσει ἐνδιούσης, καὶ ἀναζωπυ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plu-
rimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de
mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & in-
teritus expers esse videtur; alii vero opificem illius & mo-
dum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime ad-
miratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius
universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque un-
de veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum
tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque
locum cogitare possimus.

Sod. Audaces fane quosdam & praestigiatōres homines
narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & in-
corporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἢ μάχῃ τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίνγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τῇ τῶν ὅλων ἀρχῇ ἀπένεμον ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάρουσι τὸ ἦδη πρὸς παύλαν ἀποκλιόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένους τῷ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

4 Πυμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίρει. G.

6 ἕτερος) Ἐμπειδοκλία μωμάται

διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτη λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχῇ) Εἰς Μωσία ἀποτίθεται τάχα. V. (Tu lege Laetantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

sermone? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & asinos, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λασι, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἐπὶ δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἥσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηγηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς καμνικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοὺς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

2 Ἐπὶ δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἐπὶ δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν Ζεῖν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἴφασκειν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζει. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηγηκότας) Γεγηνηκότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Καμνικοῖς τὰ κατὰ πρόσωπα, ἅτινα συνιστρεῖται μὲν τοῖς καμνικοῖς, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὔροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἐπ' αἰσχρον² πολλάκις μὲν γὰρ ἀνῶρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον³ μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰετοῖς καὶ κανθάρους ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσθαι ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετοῦ περιβεύμην πτερὰ, (ταῦτα

² Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτὸς ἔστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐπὲρ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνίστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

⁴ Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

⁵ Ἐτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

¹¹ Αἰσωπος αἰετοῖς καὶ κανθάρους) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διί. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter*. Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρήσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, πατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυιὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαϊρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτύμενη, ὑψηλὰ ἦ καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολῆς καὶ Ἐρυ-

6 λαβὰς τινὰς) Κρατήματα. V.

15 Ὑμηττοῦ) Ὅρη τῆς Ἀττικῆς. V.

16 Εἶτα ὑπὲρ Φολῆς) Ταῦτα Παλοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς

μοίρας. τὸν Ταῦγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensus ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiosè amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parastem manibus; ipse me primum experiebar, exultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolastem, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέ-
πων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν· μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν
Θησσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν, ὅρος ὑ-
ψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλ-

λης παρατεῖνον. V.

4 Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατὸν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igi-
tur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & alti-
volus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed con-
scenso Olympo, viatico assumto, quam poterat fieri levis-
simo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem
vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem
id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lu-
nam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fati-
gatum me sensi, & maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
sus ergo ibi affedi, interquiescens & in terram de superiori
loco despiciens, & ut Homericus ille Iuppiter, iam eque-
strium Thracum terram adspiciens, iam Myssorum, paulo
post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἅα μὴδὲ καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος περί γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνεται.

MEN. Καὶ ὁρθῶς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, εἰπάξεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ 12 πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὄραν· παλὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ἔρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν· Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδρὶς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ γῆς ἡλίῳ ἀνεῖτι· ἐξήκοστα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίᾳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρεία φησὶν ἀριθμῆσθαι τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἑθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμεναι μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν οὔριν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθانا φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζητεῖς ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαῖος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὁράσθαι μιλίων. ἀνιστάθην δὲ τοιοῦτος, ἐν ᾗ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλείουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς δὲ οἱ πλέοντες ἀπειθυνομένοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ἔρμασι διαφθείρεσθαι· γέγονε δὲ προστάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδης, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σαστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραφε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

losum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ἐλήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὐ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ εἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἤνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καταπτημένους. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα ὤηθην ὁρᾶν. ὁ δὲ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;

1 Καθάπερ Λυγκεύς) Ὁ Λυγ- βλέπειν. V.
κεὺς οὗτος λέγεται οὕτως ἢν ὀξυ- 11 Σποδοῦ πλέως) Ἀνάπλεως.
δυσίστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν V.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

MEN. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, *Bono*, inquit, *animo esto, Menippe,*

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς ταῖς κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἵτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνίστα γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὄραν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλείς. καὶ πεῖδαν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγχαλῶν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μα τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦ δ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι θράσας, 14 ὀξυδερκῆς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένη διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὴ. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημῶν) Ὁφθαλμῶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τριμβλα. C.) Non plane scriptum.

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me decissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praeferenti sollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distinkte, quae in terra sunt, vides. Bene sane facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & novilunius ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion, inquit, non huc veni mercedis causa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nancisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non

μᾶλλον οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ
δέξῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκέες αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί
οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς,
ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα,
ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστιν; ὅτι
ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν ὀξυ-
πέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό
ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀετός, ἣν ἀσκαρδαμυκτὶ
πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί
μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιών οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῶ
τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμούς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἡμιτε-
λὴς ἀφῆγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος·
ἀλλ' εἰκα τοῖς νόβοις ἐκείνοις, καὶ ἀπακηρύκτοις. καὶ μὴν
παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν
ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, θάτερα μόνῃ πτερύξῃ-

13 Καὶ μὲν παρὰ σοί) Ἐν σοί
ἵτι, φασί, τὸν ἑνα ὀφθαλμόν βασι-
λικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι
τὸν αἶρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κί-
νῃν. V.

*mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indi-
gebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te
dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut so-
la contra solem obluceatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
naque aquila, si nihil niſtans radios intueatur. Aiunt ista, in-
quam. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum
spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alio-
rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
tenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν
 ὀξυτερῆς ἔσθ'· τὸν γὰρ ἕτερον, εὐδεμεία μηχανὴ μὴ οὐκ
 ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος.
 ἄλλης, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι.
 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
 πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, πατέρω τῶν ὀφθαλμῶν
 ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦ-
 τα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρ-
 ηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπίων, ἐς καπνὸν ἠρέμα
 15 διελύετο. Καίπειδ' ἰδὼν τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με
 φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα
 πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, εἴρων
 σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γινόμενα, καὶ
 οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπρατ-
 τον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλευόντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπίων) Κατὰ
 μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα)
 Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος
 Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀ-
 λεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθο-
 κλέα τὸν υἱὸν διαβληθὲντα ἐπιβου-
 λεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, qui
 obtusus cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam,
 & si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi
 decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alteru-
 tro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sen-
 sim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coe-
 peram movere alam, cum statim ingens me lux circumful-
 get, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens
 enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed
 quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum
 coeuntem cum sorore, insidiantem Lyfimacho filium, Se-

καὶ δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα λάβρα τῇ μη-
τρὶ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
νῆκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχείοντα τὸ Φάρμακον.
ἐτέρῳ δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
ἐπὶ αὐτῷ Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην.
Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
φορούντων εἴλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
ὥρην κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
ἢ ὅσων μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρ-
πάζοντας, ἐπιιορκούντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
πράδομένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
σχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ιδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σελεύ-
κου. Tu tamen haec quaere dili-
gentius; nam erat additum τῇ
ἀντιόχῳ. Ἀρσάκης erat similiter ad-
ditum; tum in margine aliter
erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
τάλῳ τῇ Φιλαυδέφῳ, erat itidem
additum. G.

8 Τὸν ὥρην κατηλοημένος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθριασμένος, συντε-
τριμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας.
C.)

14 Διατριβήν) Τὴν διατριβὴν ἐν
ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου
παρεῖληφεν, ἵφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προ-
μηθεὶ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
terfectum ab uxore Alexandrum Theffalum, & Antigonum
supro socrum suam polluentem, & miscentem Attalo ve-
nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
stringit in Arsacen. Spartinus autem Medus e convivio a
farellinibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, insidia-
tores, raptos, perituros, metuentes, proditos a familia-
rissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Priva-
torum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὖ καίκεϊνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίαν ἕνεκα δραχμῶν ἐπιγορκούντα, τὸν Σταϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανεῖζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορ-
τειῶν. V.

(Aliter videtur legisse, quam in
hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.

16 Εἰλαπίναι) Εὐαχίαι, ἄρι-

14 Ἐργον ὅτι) Δυσχερὲς. V.

στοι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigenter? in universum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi prae buisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πάναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
 σίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε τις ἐν γειτόνων δὲ πενήτων
 ἄλλος ἐφαίνεται, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
 μι, πολεμοῦντας ἀν' ἐώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην
 ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
 μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
 Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ
 ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
 στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
 ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν
 ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνεται. ὥσπερ ἂν εἴ τις
 παραστησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολ-
 λὰς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
 τῇ Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γεταὶ ἔθνος
 βάβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
 κατεξαστὰν, καὶ μέχρι φόρου
 ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους,
 ὑπὲρ Τραϊάνου ὕστερον οὕτως ἐξολο-
 θρῦνθι Δακικῶν χράμενον βασι-
 λεί, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαρά-
 κητα περιστῆναι ἀνδρας. ἐκάστου δὲ
 ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρί-
 τισι ἐν ταῖς Γετικοῖς. Gens fera &
 barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
 Κυκεὼν πῖμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μί-
 λτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
 κειραμένοι. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολ-
 λῶν συγκείται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
 τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παραστησάμενος) Παρίστα-
 σαι, καταδουλοῖς· ὅθεν παραστησά-
 μενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, καταστρε-
 φάμενος. παραστήτομαι, ἐνάπιον συ-
 στήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantem videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustis: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμωστίαις ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντίως κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινουσύντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνῃ καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾶδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελοιοποιός. V. 9 Ἀπῳδὰ) Ἐξω τῆς ᾠδῆς. V.

relieto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est; non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

πρὸ πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μά- 18
 λωτα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων
 ἕρξουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον
 πεδῖον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰ-
 κόνην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν
 Ἑλλάδος ὅλης, ὥς τότε μοι ἀνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων
 οὗσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἢ Ἀτ-
 τικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνεόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς
 πλυσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ
 ὁ πολυπλεβρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτό-
 μων ἰσοῦκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν
 Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνοῦριαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνή-
 σθη περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Το Σικυώνιον πεδῖον) Σικυὼν
 εἴ τις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἢ δὲ
 Οἰκίον περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ
 ὡς Ἀθήνῃσι. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς
 Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοῦριαν) Περὶ τῆς
 Κυνοῦριας γῆς ἡμφισβήτου ἀλλή-
 λους Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι.
 καὶ ἰδοῦν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκα-
 τήρου πλευροῦ μάχισθαι, καὶ τοῦ
 ἡκάντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομί-

ων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες
 ἀπόλοντο, δύο Ἀργεῖων, καὶ ἐνὸς
 Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάσαντο Ἀρ-
 γείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο
 ἀνακηρυχθέντων, ὁ Λακεδαιμόνιος
 ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι
 ἐκρίθη, Ἀργεῖων ὡς φυγόντων κα-
 τακρινθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακός,
 ὁ ὅμιος. φακῇ δὲ, ἢ ἐφ' ἡδεῖσα.
 V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ri-
 dere subit, qui de terrae finibus contendunt, & qui ma-
 gni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoe, aut
 Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut
 tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata
 esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Co-
 gitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut
 magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illo-
 rum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis
 particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Pe-
 loponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns,
 recordatus sum; de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπαιον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾷς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῶ μέγα Φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτῶ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

- 19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκαι διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξίοντας, ἑτέροους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθεῖν ἢ κυάμου λέπρος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς,

⁴ Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὅρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V. 14 Θεία φέρων) Τρίχει. V.

latur non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
μυμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ
παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πο-
λυτεία, τοὺς παλαιούς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
ῥῥλον, ἐκ μυρμήκων ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν
πάντα ἰκανῶς ἐώρατο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
σείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὐπω στάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν 20
Φωὴν προιεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κῶσαι μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ
γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ
οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διί.

1 Ταῖς μυμηκίαις) Τοῖς τῶν
μυμηκῶν τόποις. V.

2 Τοὺς Μυρμιδόνες) Ὁ Αἰακὸς
τῷ Διὶ ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέ-
γεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χά-
ριος ἡλγαυδροῦσαν, ἠύξατο τῷ Διί.
οὗτοι τοὺς μυμηκῶν ἀνθρώπους ἐποίη-
σιν. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κα-
λεῖται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ
Ζεὺς ὑπὸ αἶγος τραφῆναι, καὶ διὰ
τοῦτο δῆμμα τῆς αἶγος ἐντὶ ἀσπίδος
βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα
κατέχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι
φέρειν δέη) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆ-
σαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βαστά-
σαι τι. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas consi-
dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
homines ex formicis ortos. Cum ergo fatis omnia visa mi-
hi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divum.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non
difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον,
 ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκῃ, ἢ καὶ
 δι' ἣν τινὰ αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ
 οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δί-
 κην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ
 τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι,
 ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς
 τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στα-
 σιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἅ περὶ αὐ-
 τοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον
 21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ
 πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατὰπτυστα, οἱ μεθ'
 ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ
 σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι;
 καὶ γὰρ μὲν ταῦτά ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ Φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

*sumi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philo-
 sopheris, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me dispu-
 tare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata
 aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi
 instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud
 mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre meo committere, & dissidium inter nos
 excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixe-
 runt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot
 ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda,
 severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspicien-
 di plebeiis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere*

μαι πρέπει ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκεῖνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηπῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐπισπασμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην· ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχλημονῶντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικούς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηπῆς ἐκάστου βίον) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ διμείψας καὶ τοῦτο λέγει δραματουργῶν, ὡς ἐπὶ σκηπῆς ἐκάστου τοῦ ἀνθρώπου διαβιῶντος, ἅτε ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ὡς) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὕπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas nocturnum transigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adiicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθυς εἰσω παρίεναι, ραδίως γὰρ ὥμην διαλαβεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνῆθαι τῷ Διί. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσεων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter astra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul asfidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
μῶζόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀν-
θρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ρμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα Φοβερώς δριμύ τε καὶ τι- 23
ταῖωδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
θεοῦ, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
ψυχίας ἐμβεβροντημένους χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμεν σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς
Φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἔξῃ τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τᾶλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώ-
πους ἀφίξεσθαι) Ὁμοίον τοῦτο τῷ
ἐν Εὐριπίδου Ἰκάρῳ· Ἡξει δ' Ὁ-
βόσσης, ὅσον οὐκ ἦδν. ἦδν πρὸ δλί-
γῳ, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιταῖωδες) Κα-
ταπλακτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν
Τιταίων. Τιταῖως δὲ οἱ παλαιοὶ

θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένους) Γραι. ἐξη-
χθεῖς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρη-
καίμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & expectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quises? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstabam tamen obstupescens, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita,
quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia.

Lucian. Vol. VII.

C

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
κρὸν ἐπανεῖς τῶν ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦ-
μεν, αὐρίον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστάς, ἐβράδιζεν εἰς τὸ ἐπη-
κοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν κατέ-

3 Ὑπανίς) Ὑποχάλασας. V.
ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In al-
tero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἡδὴ
ὄρη ἐπιβήμεν ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέ-
βαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσέ.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γὰρ ἀλ-
ληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλκίως παῖδες,
πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ
τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἔχρωντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ
ἐκείνων οὐκίᾳ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεί-
θεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. ὅθεν καὶ
ὁ μῦθος κέπλησται, ὡς ἰστορεῖ
Δημω-- V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλκίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quoniam
hoc contingit ex ὀπτικῇ ἐπιστή-
μῃ, ipsa autem ex analogia θη-
ρᾶ hoc, & ab umbra ab excelsis
montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀποβ-
ρεύσας: haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἢ Ὀσσα, τὸ Πέ-
λιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra εἰδούκουν analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς
τοῖς ἀκρατηρίοις ἀναμενόντων ὄρεσιν
τούτων τοῦ ἀναλογιζομένου τὴν οὐκίαν,
κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο: hinc
confictum, montes hos compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικήσαν-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, Quid dicas,
inquit, de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimittemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ζεσθαι. Μεταξύ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκείνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
ρός ἐστιν ὥμιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὕμῶν ὁ
πέρυσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείο-
νος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἐτι λείπεται τῶν
ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τοσοῦτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
δώνῃ, κέων σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
μην, εἶπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαλλον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ

6 Τὰ Διάσια τοσοῦτων ἐτῶν) Διάσια ἱερὰ τὰ Ἀθηναίων, ἃν ἐπετέ-
λειον μετὰ τιπὸς στυγιότητος, θύον-
τες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ
Ὀλύμπιον ἔπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀ-
λυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ με-
γαλουργίας ἀπορούτων Ἀθηναίων
χημάτων εἰς τὴν κατασχευὴν,
πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρίτεινε κτι-
ζόμενος; ὥς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεῶς;
καὶ οὐκ ἂν συνετελεόδησαν ἄμφω,
εἰ μὴ Ἀφροδίτης ὁ αὐτοκράτωρ Ρω-

μαίων δημοσίῳ ἀνάλεμασι συναν-
ελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt
Exc. G. ὅτι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δια-
σπαινῆται τινεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεῶν) Δωδώνη πό-
λις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ
Διὸς καὶ μαρτυρίον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
φράσεις ἐνεκα κίεται, μὴδὲν σημαί-
νων. Φιλόκαλλον δὲ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς
φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

greditur; rogat me de his, quae in terra agantur? primo
quidem illa; Quanti nunc sit in Graecia triticum? &, An vehe-
menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? &, Utrum pluribus
imbribus indigeant olera? postea vero interrogabat, Numquid
adhuc reliquus esset de genere Phidiae? &, Quam ob causam in-
termitterent Athenienses tot annis Iovialia? &, Utrum Olym-
pium suum templum exaedificare cogitent? &, Utrum compre-
henfi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
respondissem, Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt
homines? Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum
illud, regem te esse omnium Deorum? Quis tu quidem, inquit.

μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἑδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροὶς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεστὰι δὲ Δίος πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾷ δὲ τὸ ἱατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβειδίδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίδιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θεοῦσι, καὶ πανηγυρεῖς ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πῖσα) Ἐνθα ἱταλεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειᾶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ καίονται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μακρὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τοὺς πρεθυμούμενου, διὰ τὸ ἀναφελῆς τε καὶ ἀκαρπον. V.

Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinius ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Ephesi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas statuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-

μα, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἅττα 25
 διεξίοντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν
 καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν Φρεάτων εἰκυῖαι, πώματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θρόνος ἕκαστο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 αὐτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα,
 παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις αὐτόν. ἤρχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρίμμενά μοι
 εἶναι, καὶ τὰ σκόροδα ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἀνφαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυ-
 ναικὸς, εἴθε λάβοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἤνχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τόν ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει υἱόν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἔπα-

deas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocuti pervenimus ad locum, ubi affidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum affidens
 Iuppiter, remoto operculo preecantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: *Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi*
nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
dam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum
struo fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari
Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετά-
ζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.
τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσέeto ἄνω διὰ τοῦ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιά κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνο-
σίους, ἀπράκτους αὖτις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω,
ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μίας δὲ τινος
εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνου-
μένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν·
ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι
ἀποθνήσκειν δυνατός ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε
ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευ-
τέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπα-
πόνθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδη-
μίαν τοῖς Πυρρωνεῖσις ἦτοι Ἐφεκτι-
κοῖς ἀποτίμεις, Λουκ' ἀνέ· ἀντιδια-
στέλλονται γὰρ τοῦτοις οἱ ἐξ Ἀκα-
δημίας· ὡς αὐτῶν ἴσθιν ἐκείνων τῶν

Πυρρωνείων ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑπε-
τυπώσειςιν. ὑπασχον γὰρ τοῦτο ὑπὸ
τῆς ἰσοθηνίας τῶν ἀντιπάλων λό-
γων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παρα-
σχοίεν αὐτοὺς εἰς συγκατάδοσιν.
V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus fingulis accurate
examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hac dedit, abnuī illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam repo-
nebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando re-
mittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis ve-
ro precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contra-
ria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habe-
bat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum
usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum
autem fatis operam dedisset precibus, in proximam transiit
sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriiuran-

ὀμύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικού-
ρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαβέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς
θρόνον, κληδόνι, καὶ Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων.
εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ
καπνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου
τοῦτομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταπτε τοῖς ἀνέμοις,
καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δέῃ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθας
ὔετω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νι-
φέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νό-
τος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαι-
νέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
αὐτῷ διωκημένων, ἀπῆειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου γὰρ
ἦν καὶρός ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν,
καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφι-
βόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ
16 τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομιόθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se praeuisset, &
Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam fellam
transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet.
Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per
quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis unius-
cuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestati-
bus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat,*
apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, stato per
Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cap-
padociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abii-
mus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumtum Mer-
curius assidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Artin,
& Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμεν. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσασατο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι Φέρων' οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πρὸς λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἶθροπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀννευγμένον, καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ὥδην

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic & Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic & Lucianus βωμολύχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῇ τῇ λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μίθης ὀρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ὥδην) Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. καὶ περὶ δὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυό-
μεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρυμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ 28

Εὐδὸν παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκείνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νῦξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρτον. ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Καὶ περὶ δὴ παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὐ-
τος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπεῖς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι
ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρυμένος) Ἀντὶ τοῦ 8 Κατίδραθον) (Lege κατίδαρ-
μύθων. V. θον) Κατεκοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum fatias ef-
fet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

quī cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praeiuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pi-

γόν; Φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπέλιχνον, ὑπό-
 μωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ'
 Ὀμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς
 συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιβέμενοι, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἐπάραντες, καὶ πῶγωνα ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤβη περιστέλλοντες,
 εἰοκότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀΦέλης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον
 30 ἐπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξα-
 πάτητα μεира́κια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγω-

1 Ὑπόμωρον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένοι) Ὑπερήφατον. V.
 11 Ἐιοκότες) Γραι. ἐμφερῆς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae
 obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homérico ver-
 bo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 augusto virtutis nomine, superciliis sublati, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico

δῶσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ
 πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἱταίνουσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσιν, μόνοι
 δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἰσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχου-
 σι τῶν ὀβελῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 μὴδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
 ἐναριθμοί, οὔτ' ἐν βουλῇ ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦ-
 σι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοι-
 δορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦ-
 σι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι
 δοκῇ, ὅς ἂν μεγαλοφώνωτάτος τε ᾗ, καὶ ἱταμώτατος,
 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος. Καίτοι τὸν δια- 31
 τιπούμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν
 ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί.
 ζῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν,
 16 *Hn ἱρη) *Εδν ἱρωτήσης. G.

*clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & tempe-
 rantiam laudant, divitiisq; & voluptatem despuunt: soli vero,
 & sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant, quam ve-
 nerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum ve-
 ro omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem ne-
 que suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei,
 Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant
 reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta
 quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille in-
 ipso ipso ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impuden-
 tissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui conten-
 dit & clamat, & accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis?
 aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-*

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινὰ τέχνην μετιέναι περισσόν εἰναι μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπειᾶς δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
 § 2 μὲν ἔστιν ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἀπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνήθωσιν, οὐ μετρίως παινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλεον οὐ-

§ (Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μισθόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squalleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, aeque omnino, quae fiant, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-

ὅθ' ἔξιν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται,
πάσις ἠκούσατε τοῦ ξένου χθές διαγυμένον. πρὸς ταῦ-
τα βουλευέσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφε-
λιμώτατα, καὶ ἡμῖν ὠσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33
τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων
ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ
βάραθρον, ἐστὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ
ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε,
ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν
τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ
ἔστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκε-
χρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα σὺν ἀρχομένου ἥρος,
καὶ κακῶς ἀπολούνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

3 Διεθρύλλητο) Θορύβου καὶ
παρὰ τὸ ἐκκληρῦντο. V.

11 Τὴν ἐκκλησίαν) Τὴν πρὸς ὅλην
τὴν εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἢ τοι
τὴν ἐπὶ τῷ χρόνῳ ἔσται δὲ χρόνου
ὁλοκλήρου ἐπίφημα τοῦ μέλλοντος.
πῶς γὰρ παρρηχήμενον δηλωτικὸν

τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐπιστῆτες τὸ τῆτες,
τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est
autem temporis adverbium futu-
ri: praeteriti namque significati-
vum τὸ πέρυσι· praesentis autem
τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in
principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

aiat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna ac-
cisa, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam,
quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite.
Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus personuit,
cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in
barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silen-
tio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa
dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quomquam nefas.
Festi enim, ut nositis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam
imperavi iustitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male ter-
ribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρέν-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ δεξιοῦ ὥτως ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὧ ἐταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν Φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κα-
 λόν, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα αὐτοῦ
 πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπνεῖν ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 (ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 laturus.*

ΔΙΣΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. **Α**ΔΛ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσα τῶν φιλοσόφων ἱ
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γὰρ ᾔδεσαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 αἰήμας τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον,
 Ὀμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς
 ἰδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν εἶδνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S
 S E U T R I B U N A L I A.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa fubeamus molestias; non sane nectaris aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre,
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὐτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρὲ ἀπὸ τῶν δαίπνων ἐπανιῶσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώσεται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔβα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῶσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισάμενη, κελεύη παρῆναι, ἄσκηον χρή αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντας

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. V.

Et per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comisstantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceffunt: & iam quidem Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque illum Antistita, sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χησμούς, ἢ οἷχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἀρνεία κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ εἰσόντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὄξυς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγλών. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὥρῃ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀνδρών, ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας καρπούται λύπας. τί γὰρ αὖ, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παρακίμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; αἱ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festum praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducetes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπαταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἑναὶ καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαθυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἄπτανται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

9 Ὡσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νίμεια ἐπιτελεῖσθαι κατέρχεται. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adeste Olympiae ad hecatombam, &

πλημύνοντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαζᾶν, καὶ
 ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω
 ἀσφύγειν ράδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί
 τε, καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι τὸν Δία
 δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν
 ἐπινοτάζομεν, ἀληθὲς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους
 ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίν-
 ὠτος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πι-
 στεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄσπερ ἄνωγοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ
 ἔσονται, ἀκνίσσονται δὲ αἱ ἀγνυαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρα-
 τῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄβυτα καὶ ἀκαλ-
 λήρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυ-
 βητῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκε τὸ πη-
 ῶαλον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται
 μέδουσιν, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυ-

² Ἐν Αἰθιοψίῳ) Homericum περὶ δαγρί· καὶ τὰ ἐξ ἑς. Odyss. I.
 hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε (v. 22.) G.
 πλάτ' ἴστας. Et mox, εἰδ' ὄγε τέτ-

Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem de-
 mittere apud Geras, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic
 quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equisque viri dulcem, per membra quietem.

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, altius ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus,
 illicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terre-
 stribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si
 homines ista illi credant; verum sine coronis ac vittis erunt
 nobis aedes, nidus nullus per compita, sine libamenti cra-
 teres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec li-
 tabitur, & fames multa ingruet. Quae cum ita sint, guber-
 natoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
 tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte
 dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus In-

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἀπάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ θεσπότης εἶναι δοκεῖν τετραμη-
3 μένος. Ὡστε ἠδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μό-
νους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχαλίας τοσαύτας
ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχνῶν διεφθαρμένας καὶ μάλιστα ὅπως
ταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστᾶσι, πᾶν παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπε-
βῶνται, καὶ μετ' αὐτῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχαλίαν καλοῦσι.

7 (Εἰλους δίκας) Ἐωλός ἐστιν
ὁ χθονὶν ἀρτος, ὃ μὴ διαπαύμενός
τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. Εἰλους οὖν δίκας
λέγει τὰς μὴ πω τέλει θείας, ἀλλὰ
φυλάττομένας. V.

ibid. (Ἵπ' εὐρώτος) Σήψις. V.

8 Καὶ μάλιστα ὅπως) Καὶ μά-
λιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν.
οἷον ὅτι γραμματικὴ κρίττων ἱα-
τρικῆς, ἢ ῥητορικῆς γραμματικῆς. V.

13 (ὑπερήμερους) Παραβαίνουσας
τὴν προθεσίαν, τουτίστι διαπα-
υρούσας. V.

*tra animum curas, at per præcordia verso, eo solo honoratus,
quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim phi-
losophos, qui solos Deos beatos prædicant, quando vaca-
re nos necitari & ambrosiæ putent, qui infinita adeo ha-
beamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot
causarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranea-
rum telis corruptos; ex eo præsertim genere, quos scien-
tiæ atque artes contra homines quosdam detulere, anti-
quos fane quosdam illorum. At illi clamant undique, &
indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accu-
sant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differ-
rentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos
arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.*

ΕΡΜ. Καὺτός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκαίμων δυσ- 4
 χραμόντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμαν. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάν-
 ἀνακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 φανερόν μὲν αὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμεναι τὸν χρόνον οὐς ἔδει πάλαι τὰ κατ'
 αὐτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί, οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέετα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μένουκ, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίεις. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάρμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὅποσοι τὰς
 χάφας ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάχον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι
 ἰσ' Ἑστίας ἐφίντων.) *Εκκλησίαν δίδωκότεν. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his iniecasti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denturiemus?

Merc. Non fane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causas, ut ve-*
niant hodie in Areiam pagum: ibi vero Iustitiam forte assignatu-
rum illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi

ἔφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὥς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφῆνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φῆς αὐτὸν ἐκείνον ᾤκησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεισὼν, ἔπειν ἄβλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθην. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Σεμνὰς θεάς τὰς Ἐρινύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλοσίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτη λέγει. V.

14 Μὴδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα) Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιδῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συνετάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, affidens ad Severas Deas, fortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rurfus in terram! ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praefertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἀλιτρώνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδοδῶναι, παρὰ τοσαύ-
την ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τάναντία περὶ τῆς Ἀδικίας
Φιλοσοφῶντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6
τούτε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφῶντες, ὥστε εἰκότως
ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ
τῇ εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ
πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πῶγων βαβυς, καὶ βιβλίον ἐν
τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφῶσι; μεστοὶ
δεῖσι περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις
ἀπαντῶντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς
εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες,
ἀεὶ εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰζῶντες, καὶ τὸ τριβά-
νιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπι-
χράντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ
τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦν-
τες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, con-
traria philosophati de Imustitia.

Sup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philoso-
phia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat,
in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res
fuit, non vides; quot pallia, & baculi, & perae, & ubi-
que barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philo-
sophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim &
per phalanges sibi invicem occurrentium; & nemo est, quin
virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad
eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium,
corpulque ad Solém Aethiopum colore inficientes, extem-
porales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te
tamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in prover-
bio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεσὼν διαμάρτεαι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσκει Φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν αὐτοὶ με, ὦ Ζεῦ, δεδίδτονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με' ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ θήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἰκαλὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὥς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαίᾳ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίδτονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοποιεῖσθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui contendunt inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorant. Aiunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam hospinio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie causas iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum sub Hymetto ad sinistra Parnethis; ubi duo illa cacumina:

οὐκ ἐκείναι ἄκραι, οὐ γὰρ εἰκας ἐκλελῆσθαι πάλαι
τῇ οὐδύν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεαι; μὴ δέδωκε.
οὐκ ἔδ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκείνοι πάντες οἱ
Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ
Φαλαρίδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκα-
δημία, καὶ Στοᾶ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχῶ
σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηνότες εἰ πο-
τεῖς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληδες, ὦ Ἑρμῆ, ἀν' εἵποις μό-
νος, ἅτε συνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν
τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ
καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεαι) ὅποιαι γεγένηνται
καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μνηΐ.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικαίην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε
οὔσαι μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

¹ Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ
ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττε-
ται. V.

⁴ Σκίρωνες) De his consule
Scholia ad Iovem Tragoedum (Vol.
VI, pag. 249.) G.

ibid. Bousier.) Φαλάρ.) Hic ad
Iov. Trag. remittebat Solan. Sed
iam dedi binā haec Scholia ad 2
Ver. Hist. c. 23, ubi eadem nomi-
na occurrunt. Reitz.

videris enim olim viae oblita esse: Sed quid lacrimariis &
lamentaris? Noli metuere: non iam similis est seculi con-
dicio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocampidae, & Bufiri-
des, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapien-
tia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te
quaerunt, & de te disputant, inhiantes, sicunde ad illos rur-
sus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris,
quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gy-
mnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus
præconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut
apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, forori, non
dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ὠφέληται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριάτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τάλῃβῃ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπέτελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοί· ἐτοιμότατοί· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιζόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψάυσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶονται καὶ οὗτοι μεταβεβάθῃαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ 9 διαιτριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μετὰξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δευσοποιὸν) Τὸ εἰς πλὴν βαμμεν. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis, Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεῖπερ
καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάθητο, τὴν πύκα ὀρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κη-
ρῶν τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκίου προσκα-
λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν
ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου Θε-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν
ἀπὸ τοῦ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πύκα ὀρῶσα) Τὴν ἐκκλη-
εῖται τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πε-
συκοῦσθαι· πάγος δὲ ὁ ὕψιλος τό-
πος παρὰ τὸ πεπηγῆναι καὶ συνεστά-
ται πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκίου) Ἐπήκοος χάρος ὁ
πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακυσθῆναι.
ἴσται ἡ περιώπῃ. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἱκαιοῖ αὐτόν.
V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὁρος Ἀρχα-
δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δι' ἑαυτοῦ
ἦλθεν, ἀλλ' ἡγεμὼν Δάτιν στρατη-
γόν. ὅς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἡτ-
τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflecta-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum *mandata* a Iovē edixero. Ego vero con-
scensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθώναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, εἰσεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, εἰς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὰ εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσπεισι δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγῆσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγμα) Σπύλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκισάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viros salutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et . . .

Iust. Tu quoque salve, Pan, canendi & saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐ-
τῆς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦ-
τα τηλικαῦτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρ-
βάρων. ὅμως θεὸς δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξά-
μενοι τράγον ἑνόρχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας
ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς
εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ·
πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλας αὐτῶν,
καὶ ἡ παιδιὰ.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Παν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ
ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους
τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς
τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι
3' Ἀπώσάμενος κυδοιμὸν) Πόλι- τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολ-
μοι. λέγεται γὰρ Πλάτ' συμμαχίᾳς λους τῶν βαρβάρων φοτεῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago,
sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum
defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen
bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castra-
tum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes
epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui hono-
rantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblecta-
tionem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt
a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos de-
misso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenus mihi
similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἐβδόμῃ ἰσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπένεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρείον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικάσται ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριῶβλον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποβέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικασθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιέται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἐφesis ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου; ἤλικον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος.

Pan. Nempē.

Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii incuntis septimo. Quicumque causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicumque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Iovem provocatio.

Pan. Vah tumultus! Quātos tollunt, Iustitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, & fortiminor, & iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego ve-

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαί τι μέρος τῶν ἐρωτικῶν, ὥς τὴν Ἥχῃ εἰῶθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσῃ δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθροοὶ γοῦν, ὡς ὄρας, προσίασι θομβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δῶσεις ποτὲ ἥσῃ τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἷσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 ἄλις ἔχοιμι) Ἀντὶ τοῦ ἄλις ται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ῥήματος, οἷον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθοι, κακὰ πολλὰ με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθαι. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quantum cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-
num vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui
quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius fortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δικας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρῶ-
μεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστή-
μαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένοι. καὶ μοι ταύτας
ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέβη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος
ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν
ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπειβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab ar-
tibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros dela-
tae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Iust. *Sortire septem iudices.*

Merc. *Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod
suum amatorem Dionysium abduxit.*

Iust. *Quinque sufficiunt.*

Merc. *De Aristippo Voluptas contra Virtutem.*

Iust. *Quinque & his litem iudicanto.*

Merc. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iust. *Tres solos fortire.*

Merc. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.*

Iust. *Novem iudicent.*

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀπο-
 κληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται
 τὸννομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκληρέου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος ἢ αὐτὸς, κακὸδαίμων Λουκιανί. V.
 11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque sortiamur, Iustitia, quas nup-
 eras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haece: satis mul-
 tae enim iudices sortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae translationis* dicam scribit Syro: *Di-*
logus eidem, contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impe-
 diet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· πλὴν ἀποκλήρου ἑνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρω τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεισθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθίσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾶς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὀρᾶς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρηγῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα εἰκεν ἀξιῶν.

Iust. En transmontanis iam etiam Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire undecim, eosdem utrique dicae.

Merc. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicum.

Iust. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trieboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam fuscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάσται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύκασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεὶ σοι ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16 ὑπὲρ τῆς Μελίης· ἐκεῖνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ἢ προστάζειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum comissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δεόν πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σχολία καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμυστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ρικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὡδὰς ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίστε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam commissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἔργον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὐτασὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὐλογα, ὃ ἂν 17
 ὄφει δικάσται, ἡ συνήγορος εἶρηκεν ὑπὲρ τῆς Μένης· εἰ
 δὲ καὶ μοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν
 ᾔδικα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν Φησὶν ἑαυτῆς οἰ-
 κέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
 νην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
 σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
 Ἥδωνης, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν
 ἄλλιον, τοῖς κάμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχούσα ἐκ-
 ὄστον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι·
 καὶ ἂν γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο,
 ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἑωθεν ὁ ἄβλιος
 ἵστεφαναμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
 καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντα.

Isf. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim
 infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrie-
 tate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis,
 quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Po-
 lemonem illum, quem suum ait servum, non male natum,
 neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio simi-
 lem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante
 Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrumpitque
 miserum, comissationibus & meretricibus dediticium tra-
 dens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea
 vero, quae pro se dici paulo ante putabat, pro me dicta
 putatote. Circumbat enim infelix a mane inde, coronatus,
 crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens,
 nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἴωρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἡρυβρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἠυτεμόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ Φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκῶν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibi cinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 καλεῖ αὐτὸν, ὅπως καταμάβητε ὃν τρόπον διακείται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γε-
 λῶς ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτός τε
 χάριν οὐδὲν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἴρηκα ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινον ἦν
 αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
 στήτε, καὶ ἄλλοις χρηὶ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν- 19

ἰ Καὶ μοι ἤδη καλεῖ αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον,
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

hentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 liora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis. quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarii.
 Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite:
 ludicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedete iam, quibus fortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἢ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἄγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρῶπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐβελήσατε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θάρρῳ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψέως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς αὐτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 Ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι) Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἥσαν διόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, [*Pocile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerisque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me diligentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λάζων ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγη-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀν-
 δραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 θέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δέιλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα
 τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν Φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἐγὼ γε ὡς
 οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λά τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύσοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττου-
 ςα. V.

8 Ἀφηνιάσαι) Φυγῆν. V.

11 Ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φείδε-

ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέ-
 κρουσαν ἀθίους μὲν ὄντας, ἡδονὰν
 δὲ πρὸς βεβήκοντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delebat;
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 dum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit; in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis
 quidem parcat, sed eorum calumniatur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concul-

ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἶεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μὴδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὖορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μὴδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῶν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάσθηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. θεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπωδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δι-
κάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediēbat, quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονη, Φαρμακίς αὖ ἐϊκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἑραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀποῖαν μυσαχθεὶς, καὶ ἦν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἑδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἑκδοτὸν τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς

γ Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυβρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἑλέου βωμὸν) Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούντες, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθὸν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πυγῆς ἔχον χάριαν, ὃ καὶ ἀφορίζεται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελείσθαι τῷ πρῶτος εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. Δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελείσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχὸς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὗ γὰρ τὸ θερμαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰτίον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημμένα διατείνειν, τὸ οἰοῦν ἀφελούν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὥς ὁ καίόμενος ἀπὸ πυρὸς· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὥς ὁ χειμῶνος ὑπαίθερος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὥς εἰ φάσκει τις, πρὸς τὴν αἰσθησὶν ἀποβλέπων τὸν σφοδρῶντος ἔνκεν πόνοισι αὐτὸν ἐκδόντα ἀνια-

ρῶς διακρίσθαι. τοῦτον δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός, εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλιαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσειν οὐκ ἔχουσι, τῇ μὲν γνώσει ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτην ἔχει διαφοράν. καὶ εἴτε τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθεσίς, ὥς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὥς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὔτε ἔξεις, οὔτε διαθεσίς, ὥς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐργασίαι, οἷον ἡ φρονιμυσις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ περὶ ἀρετῆς. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὥς φθόνος, καὶ φθονερός, καὶ φθόνους. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἀνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελεῖσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitrans, cum deinde di-

μεταβαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἰώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

εἰπτῶν κακῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προιουσῶν. καὶ γὰρ ὁ κατὰ καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δέ, καὶ δυσελπίστια, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περίπαισις, καὶ πλημμελὲς κίνησις, τιλικὰ μόνον· αἱ δὲ κακαίαι πᾶσαι, καὶ τιλικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀπτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ εὐδξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἰσχυρὸν ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασίν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὅτις λογικὸς, ζῆτον, φύσει πολιτικόν. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὴ εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένῃ τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχαιρῶν ζώντων κακοδαιμονούντων. οὕτω δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῶν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπικλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἴσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ὃ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πένιαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὴ τρόπον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὀρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασίν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχυρὴν, ὑγίειαν, αἰσθητήριον ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῆρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παρὰστασις καὶ σώματος, καθὼς ἡ μὲν ἐστὶ φάσειον ψυχῶν δικτική, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐπισταμέντων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τραυτὴν καὶ πηρώσεις δεκτικὴν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφύϊαν, προκοπὴν, γνῶμην, δεξιότητα δεκτικὴν, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχυρὴν, εὐαίσθησιαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τίςτις, κτήσις συμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασίν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπενέμουσιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφύϊαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νοηρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρωσιν, τεκνοποιᾶς, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρίχεται χρεῖαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειουμένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀβλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὥς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀπὸδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὐσης τῷ σώματος πρὸς τὰ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ πρὸς ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον ευφροία ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος ευφροίας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὴ κινητικῆς ἐστίν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχίσσις κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίαια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχίσσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιστὸν,

καὶ αἰσθησις μὴ πεπηραμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἐστὶ, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικῆς καταστροφικῆς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίαια, εὐαίσθησις, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικῆς, ἀνικτικῆς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστροφικῆς, οἷον πλεῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλεῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἢ δὲ ὑγίαια καὶ εὐαίσθησις δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* Ὡς κακὸν ὁ πόνος. Κακὸν ἡγῶ τὸν πόνον; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)

2 Τὴν τοῦ Ἀΐδος κυνέην) Τὴν τοῦ Ἄδου περικεφαλαίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

γεν, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἥλπιζεν ὠφελήσειν τὴν αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησεν καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγῳ χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκαὶ ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

δι, ὅτι ταῦτα φέρει οὐκ ἔτι ἐφ' ἑαυτῷ. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. *Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν ἄς. (ut in V. ad ἀφελίσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θυμωμένοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, five circa corpus: quae-*

dam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάψρος, τελικά μόνον. αἱ δὲ ἀρεταὶ πάσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἢ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ ἀρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.*

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι σύνεραυτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινούμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; εἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνερώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid *differe*ns & *indiffer*ens, *pro-*
ductum & *reie*ctum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus *calculis* Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀριστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστιν Ἀριστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δαὴ ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστιππον ἔξει ἡ Τρυφὴ νι-
κώσης δὲ αὐτῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι) Ὡς καὶ ἐν τῇ
συνθῇ εἰσθεὶς μὲν λέγεσθαι ἀορί-
στος τὸ ποιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος
τὴ δαίνα εἶπεν, ἵσως διὰ τὴν εὐτέ-
λειαν εἰρήσεως, καὶ ἀορίστως προ-

σέγγας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν.
δείσαν γὰρ καὶ ὀρισμένως εἰπεῖν οὐ-
δὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ δαὴ τὸ εὐ-
τελὲς τὸ τριόβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adfit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
nit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μη λαμβανέτωσαν οὔτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰωάνν, εἰ τριτῆμόριον λάβοιεν. ἅπτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σιναπέα παρεῖναι καίρως, καὶ οὐ τοῖνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὥ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφειγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ δῶκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀβλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

^{13 Πίφονγν}) Τοῦ Διογέτους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυρομοιβικὴ φεβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adfunto. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Menfaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intender, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Menfaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ εἰσὶν οὗτοι
πράξιν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν
τὸν λογογράφον ἥδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶτην ἀπὸ
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἡπειγεν ἥδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγετὴς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνελήλυθασιν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων ζα- πὴν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστά-
γράφος πρότερον ἂν, γίγνεται μετὰ μαις. V.
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο- 12 Ἐβλον) Παλαιάν. V.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
torem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λους ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ, πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ,
ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς Θεοῖς εὐ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτοῖν τὸν ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δέ-
καιον, τοῦτο παραστήσῃ τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἑᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὲ
τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χειρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιά-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ρέοντος, ἄρξομαι τῆς

*dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.*

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
fentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτον κο- 27
μῆδ' μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ μο-
κχυὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
τὴν Ἰωνίαν εὐροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο
ἐαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσά· καὶ ἐπει-
δὴ ἔδωκε μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
πησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐβέραπευε, καὶ μόνῃν ἐθαύ-
μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν
με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά,
τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἴτα ἀγαγοῦσα αὐ-
τὸν εἰς τοὺς Φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ
ἀστὸν ἀπέφηνά· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
ἀποκνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειξομένῳ
τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκότα) Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρχα-
ϊκόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
& quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum
docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
nempe reverebarur me adhuc, & colebat, & solam admi-
rabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, &
honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθέλυσαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέειθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς Ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ ἀνεστὶ καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμῶν·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενειήτην
 λέγει τὸν διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰωθό-
 σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα

σιμῶς ἢ βαθεῖα ἡσυχίῳ ὑπᾶν. V.
 16 Τὸ ἀμετρον) Ἄνετον. V. In-
 verte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum traieci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑατὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἔν
 ἀπατήσκειν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκούοντων,
 καὶ τὸ ἐπιστῆσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος αὐτός, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὅς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
 οἷ ἦν ἐνδοξὸς ἐστίν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 *Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος
 αὐτοῖς, πεπαρησιασμένους χειροτο-
 νούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιούτου
 οὐδὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἑκὸς τῶν ἀντι-
 γινώσκων γινόμεναι τῶν λόγων. ἐν

οἷς [εἰ] ποτε ἀσπεῖον ῥηθεῖν μειδία-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διᾶραι, τὸ
 πρῶτον διαθεῖ μόνον. καὶ εἰπου
 βραχύ τι δέήσει ἐπιστῆσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τῷτο κατὰ μέτριον ἔξεσθαι. V.

II Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ
 τῶν ἀμαρτανέντων περὶ τὸ ἴδιον γένος
 ἢ τοὶ γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerofus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appenierit:

ᾠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόν-
 τας, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοῦνομα ἐπι-
 βοωμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπα-
 κούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς
 κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ,
 ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ Θεοὶ, χρηστὸν
 παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβανος οὐ-
 δὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς
 δὲ, ἣν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέ-
 λη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
 ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν
 Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθω, ἣν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητο-
 ρικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Δια-
 λόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homi-
 nes, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot pro-
 cis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum
 magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire
 quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre.
 Ille autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium
 suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum
 se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere vi-
 deat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa di-
 cenda uni voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim con-
 venit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra ama-
 sium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Ne-
 que enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi
 habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, ἡ ἀντίδι- 30
 κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
 αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
 μὲν οὐκ ἔρῳ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
 σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν
 περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ,
 ἀληθῆ ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συναπε-
 δήμεσε, καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε
 τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπο-
 λυτὴν αὐτὴν ἐπὶ τουτοῖν τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκού-
 σατε, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου
 ἕκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
 οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ
 φορτικὸν τοῦτο τῶν γίνων ῥητόρων, ὃ
 ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας καμνοδικῆς
 διιζήχονταί λέγων. διὸ καὶ ταῖς
 ὁμίαι αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τού-
 τῳ εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσαις
 αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς
 παρηχίσεσι, καὶ οἷς τισι τοιοῦτοις
 ἄλλοις, τὸ δὲ μεθύοντας καὶ καμιά-
 ζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοῖς εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμ-
 λίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τού-
 των χάριν ῥητορικὴν, ἀλλὰ τοῦ ἐπα-
 ορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἔστιν ἐν
 συμβουλῇς τε καὶ δίκαις. καὶ εἰπερ
 ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαῖνοις τῶν
 ἀρετῶν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς
 πότοις ἀσιλγαίνόντων, καὶ κόμους
 λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους
 περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit
 adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi
 facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non di-
 cam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit,
 dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecun-
 que nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim insti-
 tuit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, &
 harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniu-
 gium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialo-
 gum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utili-
 tatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque vi-
 dens istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσας εἰς τὸ ἐταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν ὑπογραφομένην, ὑπώπτειον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ καθ' ἐκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθύοντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίαν δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκλυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ Φωνῇ ὡδὰς τινὰς ἐρωτικάς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo usam olim Paeanianensis ille Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, &, quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his, quae fierent, delectari: ac saepe aut de lecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignorare, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτω εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ
 μοι ἀνδρὶ ἥδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύ-
 βω μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἄν-
 θρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγο-
 ρίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκα-
 δημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ
 Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἥρέμα συνδιαλεγόμενον. πολ-
 λὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖ ὁρκοι τὴν
 ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.
 Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνα- 33
 τε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέrais
 ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὡς ἄνθρωπος δικασταὶ, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννοι κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύ-
 ωντας, εἰ αἱς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset,
 concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos
 nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere
 pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & lau-
 dibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingre-
 di, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide
 disputantem, [laudes ac plaufum non desiderantem.] Multa
 cum dicere habeam, iam definam. Vos vero religiosum
 fere suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu
 dic, Dialoge, iisdem iudicibus. Vos autem manete, dupli-
 cem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὄλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἡδὴ κατὰ τὴν αἴψιδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαiton τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀράσθαι, αἱ τε κωμωδίαί γέλοιοι καὶ πλῆρεις σκωμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκίτῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐπὶ καὶ ὀρμητικῇ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὥς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἴπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσώποις καὶ σατυρικοῖς διεσχεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱαμβὸν δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱαμβὸν

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem instituiam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriæ autem & contumeliæ, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per aëra, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrum currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, confraetisque alis, ad vulgi consuetudinem detrufit, &, tragica illa modestaque

πῶς ἄφειλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
 θρά μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
 Φῶν συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱάμβον,
 καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινούς ἀνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
 τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππὸν τινα
 τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
 κάρχαρον ἀνорύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισῆγαγέ μοι Φοβερόν
 τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσω καὶ
 γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
 ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν,
 καὶ γελοιοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
 μεναι αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσιν τινα
 παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ἀχλυσαστικῶν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς
 περὶ διαλειδορούμενον. τῷ τε γὰρ
 ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον
 φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς
 ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσα-
 ντι. οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσο-
 φη, ἅπαντες διαλειδοροῦντο, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιστήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ
 Μένιππος εἰς π. V.

14. Οὗτε πεζός) Καταγινώσκει
 τοῦ ρήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
 διὰ λόγου ἀνθρωπότερου καὶ κροτου-
 μένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
 διαλόγων ἄλλότριστον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
 tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
 inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
 nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
 idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
 irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
 dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
 ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
 nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet.
 Quidni ergo gravi iniuria affectus sim, qui non servem
 habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
 ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
 Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
 permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι.
καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 ERM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα
τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν
ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν
παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα,
καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκτότα, καὶ
ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν,
οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ
γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶδισα τοῦτον τρόπον. μετὰ
δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷ κατ-
αναγκάσας, ἡδῶν τοῖς ὀρώσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι
δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῶ παρέξευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαί-
νειν) Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν
διάλογον λέγοντα, ἵθα ὁ μέγας ἐν
οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων,
διασυρμῶν τίθειται ἔνθα. τῷ γὰρ

τοῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἶδισα
καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ
ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν
ὑψηλὸν εἶκίνο τῆς μεγαληγορίας.
V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum
quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos
subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam
ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui
tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogatio-
nibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob
causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis,
neque gratosus multitudini haberetur; primo quidem hu-
mi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde
multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucun-
diorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoe-
diam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λὴν τί μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 αἱ τῶς τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ διεσπαστάς, ὥσπερ
 τὸν ἔχθρον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο.
 ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ
 ἰσχυρὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρο-
 λογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ
 θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμυγούλης καὶ
 κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν
 ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μο-
 ρφῆς εἰδωλόν, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ
 οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν
 ψῶραν ἡδέως κνέμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δο-
 κεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός
 ἔστι συνιδεῖν ἀ περὶ τῶν ιδεῶν ὁξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ
 καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ
 ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῦ ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῦ ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνης ἀπίστωσις εἰς Θάλατταν τὴν
 Θράκης τοῦτο ἐκείνο, ὃ εὐφυῶς φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas,
 quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus il-
 lum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum
 male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, affidens,
 minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima?
 & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius in-
 commiscibilis, & quae semper unius modi sui que similis
 erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur
 omnia, infuderit? & Utrum Rhetorice civilitaris particu-
 lae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet
 enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis,
 ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda
 illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non
 cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cer-
 nat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμά-
τιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπᾶσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν
μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδί-
κουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν
πάτριον ἐσθλὰ λαποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν
ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35 EPM. Βαβαῖ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖ-
νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος
ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ
παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε
ἀγαθὴν τύχην· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 Ὡς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀτ-
τικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀν-
θρῶν καὶ διεισμιλουμένων. οὐ γὰρ φη-
σιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν
λέξιν ἐκιβδήλουσα τοῦ λόγου, βαρ-
βαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σο-
λοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρίπον αὐτὸ
διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὴν τρέ-
πον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει)
Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι

εἰδέντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπη-
μένη. εἰδέντο δὲ τοῖς μὲν νεκῶσιν ἡ
πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυ-
πημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχί-
νης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ
τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δεθῆ-
ναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδιουργίαν ὁ λό-
γος αὐτῷ ἀποτινέται, ἀλλ' οὐδὲν πά-
τως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην
δεθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante
pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obii-
ciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi,
ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset,
si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum
veste spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem
superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante,
ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec con-
suetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec de-
sinerit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedi-
te nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. **Τ**Ι ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρω-
ποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπί-
στανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ
δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς
ἀπὸνάιο, ἢ ἄλλω μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα.
πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἐστὶν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην,
οἷόν μουσικὴν;

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάντων πλείον, ὅσων καὶ γαλειότατος εἶ-
σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσού-
τοι καὶ ὑποδύσκει. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. **Q**UID tandem igitur est, Simo, quod alii homi-
nes, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam
norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut
videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii
quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit,
nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Mu-
sicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καβάπτερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι. Φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαβες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτική συναπαχουμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκεῖται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακόν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι. Φημὶ γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε καὶ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζειν, ἀλλ' ὥς εἰδότες καὶ σιμυνομένην ἐπὶ τῷ κακῷ

εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπείχην βούλομαι, ὥς μὴδὲ δοκῇ παρέχειν ἀγνοίαν, ὁπνίκα μὲ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἑκούσιον γνῶμη τὸ τοιοῦτον ὑποδύμενον ἐπιτηδεύμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ τοῖς δοκῆσι. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetorice? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

μητικῶν τίνας, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐ-
δε ἅλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δεηθῆ-
ναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων
οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμὶ.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἣν εἰ μάθοις·
καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν Φημι
ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελε-
τηκεῖν λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι,
ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλε-
πῶς μοι ἔχειν· ἣν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alio-
quin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius
peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didice-
ris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte
in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo
tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius fatis esse me-
ditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob cau-
sam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere:
Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην Φαίῃ ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγωγε' εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μαρίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiadē.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Insaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut pædagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθρίας, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέ-
γυμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅπταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν
τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσι-
τος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Παλὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν
ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττων, ἢ
Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διί.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέ-
λως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum ali-
cui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dice-
mus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si
Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte,
quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπεῖδαν πυνθάνηται τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι Φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντᾶπασιν ὦν ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ ταύτῳ παρσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἰδοὶ δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' ἐμὸς τέχναις, ἑπεὶ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὅκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγευμασ-
μένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ,
τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕναστον τοῖς τῆς τέχνης εἶδεσιν
ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex homine docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec convenient in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν
 εὐθύς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὧ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι)
 Πλειονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις
 μὴ, καθάπερ μὴ σαθρὸν· ἔρχεται γὰρ

κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπα-
 γόρευσις, ἢ τοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέ-
 ρα. V. (Γραὶ, ἀλλὰ μὴ δε. G.)

tiofae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt *ialia*; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς
γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέ- 5
γει ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἱ
κινῶνται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀπο-
δείξει, ἅρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶ-
ναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παν-
τὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ
σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας
τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου
τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλά-
τωνος οὕτως ἐλέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ
μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam
divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere
idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolen-
tissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robu-
stae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam con-
ditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur il-
lis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine
ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ci-
borumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? id-
que cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulatu-
rus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum

6 σις. "Οτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-
 γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθοις ἂν ἐνθένδε
 ῥαοδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ
 ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλὰ-
 κισ ἀσυγγύμαστοι μένουσι, καὶ ὁμῶς οὐκ ἀπώλλυνται
 παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου
 καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλ-
 λυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
 7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρησaton τῷ βίῳ,
 μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ Φαγεῖν καὶ τοῦ
 πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν
 γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχ-
 ναι) Καὶ μὴν, μάταις, διὰ τοῦτο οὐ
 τέχνη τῆς τέχνης πεφυκίας καὶ --
 αὐτῆς ἐμποιοῖν -- τεχνῖται, καὶ
 τέλος ὅτι ε -- -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν
 κεκτηῖσθαι. Ὅσπερ οἰκοδομικῇ, οἰ-
 κίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρ-
 χηστικὴν ἀντιτιθεῖς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ
 τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον
 μὲν οὐδεὶς φθόρος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων
 τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου
 σισυλημίται. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων
 ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐν-
 τίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη,
 καθὼς αὐτὸς σημύγων. αὐτὴν ἀπε-
 φέτω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτον σε --
 τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξαστρα-
 κισομένη. V.

iudicium. Effe autem non ex perceptione modo, sed coëxerci-
 citatam etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam alia-
 rum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses,
 & annos saepe sic durant, ut non simul exercentur; &
 tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti
 perceptiones, nisi quotidie sit in sua palæstra, perdunt
 non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De
 illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne infanum fuerit quae-
 rere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere
 & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὑποῖν τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κῶ αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινὰ τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δι-
ησέαι σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
ἵππερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus,
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὥς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίο-
χους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
κις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν
διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχει τοι-
οῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτι-
κὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων
γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν
σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως
καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως
αἰν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ
αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνιττεται, οἳ τέλος τοῦ
ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφῆγαντο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas arti-
fices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros,
alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium
tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, ne-
que facultas, sed corpus quoddam concinnatum e com-
prehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos
hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*,
ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita
finiri: *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque
propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἵπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἥ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρεῖων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω

Οἰνοχόος Φορέησι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι,

οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alie*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasiti-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστίγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Grae-
corum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso fe-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundiorem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Caly-
psionem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὲν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύτως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας,
τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ
οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὐ-
τω μάθοις ἄν. ἐγώ γε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς
σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τείνουν ὁ μὲν παράσι-
τος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας,
καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων
στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰὲν πολεμῶν, καὶ διαφερό-
μενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν
κοσμοκαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

3 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γινικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἀπὸ
Σαμίου διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοίον τῷ, τοῦ πιφρόντισται, σπουδῆς ἤξιω-
μελίσσουσι δέ μοι ἴηται. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convinaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alie Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae fi-
nem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc au-
tem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro,
sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem pri-
mo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde
in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena
sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus
neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de
mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de pri-
mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso
bonorum fine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non
in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἶ-
 12 καδὲ. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείναι. ὁ γὰρ Ἐπικούρουσ οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

καὶ καὶ ἄλλοι πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσασθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φης;

ΤΥΧ. Καὶ μοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι ὥστε πάντης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, αὐτὸς ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὲν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χρηγῶν, διθῆσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δῆποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἐαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίωντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτως;

ΤΥΧ. Νῆ Δία, καὶ μοὶ δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes implere. Aut aliquid contra dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenset, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνη, οὔτε ἄγρος, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἄλλ' ἐπὶ μὲν τέχῃ ἐστὶν ἡ παράσιτική, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὥς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιὼν, ὠφθῇ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκηνοποιός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα Φοιτῶντες; καὶ μὴ ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶ κεῖνο ἐννοῆσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς κατ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ Φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχαι τὸ ὕστερον τοῦ- 14 το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μὴ τῶν ἄλλων εὐδὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν αὐτὴ τινὲς, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ.) γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς
Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ κερημεῖνοις μεταχειρίζονται. V.

visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquit, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

- πᾶσαι ἐπὶ μόνῃν τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐθύς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται·
 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτε
 οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον
 χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱεράς ἄγουσι, καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱεράς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
 16 θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θοῦν, ὀλιγοστίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χράνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἐστὶν
 17 εὐφραϊνόμενον μακθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est; & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duos solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται·
 οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας, οὔτε ἵππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν
 ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει
 μηδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18
 ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ
 λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
 τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε-
 ται. Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οὐδὲ 20
 οἴτες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτη
 δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
 χαι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς
 ἐτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
 sunt artificii: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
 que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
 ro ita commoda, ita non gravis artificii, ut etiam nihil ar-
 morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
 alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper
 aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
 nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
 haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera,
 quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
 artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δειπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ αὐτός ὁ Φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena fumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, fumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiavi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

πωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων Φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
τούδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδροῦντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
μενοι καὶ ἐστώτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
θεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκίεα οὐδέν 25
κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς,
εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
sed sine semine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδειχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαίμε τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσι-
27 σικάα τῶν θεραπαινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ.

12 Πολὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.* Σχολῇ ὅπλον) Σημιοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀπὲρ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως καίται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac familiaribus quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorum esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficae, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τὸ ὑναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικουρῶ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπέτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλον ἀξιῶ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε εἰ αὐτοὶ γνώμης κρατούσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἔξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μᾶτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρά Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τὰυτὰ καὶ παρά Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρώμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τε κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὥς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὔσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἧ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντιῦθεν διασύρει τὸν Ἀταξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν τῷ ὄν καὶ ἄπειρον. εἰπωδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δύξαν . . . τρέπει διὰ συλλογισμῶν γυναικίαν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογματῶν, καὶ ἔλεγον τρία, ὕλην, εἶδος, στέρνησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αἰεὶ ὑπόκειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξαγάγῃς τὸ ἐν. ἀφ' εἰδους γὰρ ὄντος ἐξαγάγῃς στέρνησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὔσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστέον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικῶς γὰρ τοῦτους . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπιγράφει φυσικοῦς, οὐ μίντοιγε δὲ ὡς Σωκράτους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *incipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. *Ergo nulla est.* Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

κειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
 Φοῶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
 εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
 τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
 μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
 Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
 λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
 ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἐτέ-
 ρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασι-
 τοῖς τινὲς, οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχον-
 τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
 ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
 ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
 καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασιτοῖς) Τὸ ρασίτοις. V. Non affecutus est Lu-
 ciani sensum. Sic tamen etiam
 διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα- Coll. Solan.

fito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
 diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
 perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
 lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
 tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
 se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
 una est, & circa eadem eodem modo versatur: neque est,
 ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
 neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici
 aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
 spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
 num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
 rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χεῖρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης ἢ πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκαὶν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παρασίτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιδυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάζοντας;

ΠΑΡ. Οὓς τῶας μέντοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρῖναι ἀγνοεῖν καὶ μὲν, ὥς κατὰ τινος αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεύθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δι', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὓς τινας καὶ εὐροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκους εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὓς τινας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν
τίνος εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἤκιστα οἶει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὐ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἤκε ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύνα-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκένας, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρῶσθαι Φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σε Φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γούν ἀμέλει τῶν παρασιτῶν αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ.

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam,
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nysio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
ubi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέοντι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
 ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὀσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μὲντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαβίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλατωνὶ περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίῳ.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.)
 Ἡς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμα-
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακι-

δαμονίων περὶ Συρακούσας γενέ-
 σθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ
 Γυλιππου τοῦ Λακιδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter inscitiam excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicias.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nелеi. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
 πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
 τικῆς ᾗρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
 Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
 στας ἐδείξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι Φιλο-
 σοφῶν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
 πυνῆν, μὴδὲ διψῆν, μὴδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ
 ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἂν τις
 πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
 δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
 πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
 διαφέρει Φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
 ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
 βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὅδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidē Archelao ad mortem usque parasitatum esse, &
 Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero
 inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Er-
 go Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam
 dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, phi-
 losophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, ne-
 que sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Para-
 sito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes
 inveniāt, & esurientes: Parasitum vero non inveniāt; aut
 ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus
 mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philoso-
 phiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alte-
 rum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἀν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἑμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἀν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλλαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω θηϊουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

cesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τούτη ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὑπλῆξοσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄν-
δρας, ὡ γυναιε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς αὖ λε-
πτὺς καὶ ὠχρὺς πεφρικότες, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παριμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠδυσμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν 41
παράσιτον, ὅποῖός τις φαίνεται. αἶρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δέ, οὐδέ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν)
ἔτιτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὅποῖον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον ἄγχι, κατάρτα. οἰνοποσία
καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσφορὰς
καὶ κρῖνός ἐκκαρπυγὰς, δέξει θυ-
μοειδὲς τις εἶναι· οὐ μὲν τοι καὶ
ἴσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρά-
φρων κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυ-
νῶν. δι' καὶ οὕτω τὸ πολυσαρκία κα-
τακαρτισθῆναι καὶ κατεραστῶν ἐνέ-
σθαι τὸν γόμφον — οὐδὲν γυναικίον
αἷς τι διδῶναι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν

πρώτην τοῦ πολέμου βοδὴ φροῦδος ἂν
γένετο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σακρά-
της -- οὗτος γὰρ ἐπὶ Διὶ -- ἀλλ'
αὐτὸς τε δ' -- ὡν κατελάμβανεν -- καὶ
ἄλλους ὑπεκρίναν τῆς μάχης καὶ
δυσσώζον, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ
σκελετώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus,

etiam. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis re-
tines & pallidos horridosque, quasi iam faucios in acie re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fueris
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & fan-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
 42 λῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πάποτε ρητόρων, ἢ Φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρατάξαιτο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.
 ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχρῆ μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ρητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν Φωγὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δημάδην αἰνιγτέται, τοῦτο παθόντα. V. Ἴσως δὲ καὶ εἰς Σακράτη addunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denunciato,

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προῦδσαν καὶ
 σῶας αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν
 αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀ-
 θηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος.
 ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε
 δοκοῦντες ἀνδρείότεροι, καὶ ταις ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυ-
 βῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρ-
 γάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερί-
 δης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
 ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'
 ἐπιχειρίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι,
 γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 φαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 χῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλεθρός, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
 δράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
 Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμ-

11 Ἐπιχειρίδιοι) Ἐπὶ τοῦ τείχεος. G.

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam
 ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Athe-
 nienfis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter
 ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, &
 Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concioni-
 bus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo,
 quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum pa-
 trarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt,
 quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed
 post moenia desidentes, domi suae iam obfessi, sententio-
 las quasdam & consultatiunculas componebant. Sed prin-
 ceps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus,
Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque servulum quis
erat; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ρίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ αὐτῷ. πρῶτον μὲν οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

³ Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiore oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμι-
 λας, αὐτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν
 εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης,
 Φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου πα-
 λαίστραν κατέφυγε· καλὸν γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει
 μετὰ τῶν μεираκιλλίων καβεζόμενον ὑπαίξειν, καὶ σο-
 φισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ
 Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων
 ἐπυθόμην, σὺ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ονειδίζειν
 βουλομένων ὥστε αὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ
 σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44
 δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἐστίν
 ἐκ πολέμου, καὶ λέγε, καὶ εἰ ἄλως λέγεται παράσιτός
 τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου,
 οὐδ' ἂν ἀμύπαν ιδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4. Φεύγων ἐκεῖθεν) Μὴ σωκράττει, κατάρτε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ'
 ἀριστεύων διατίλει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem.
 Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum So-
 crates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram
 abdidit. Multo enim illi videbatur urbanus sedentem cum
 adolescentulis amatorias nugas garrere, & argutiolas obice-
 re in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audiui, non
 profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere.
 Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans
 contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Para-
 situs in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino an-
 tiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audit, et si
 aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅτε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' αὖ ἐαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἐγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

- 45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὕτω γέ μιν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τὰ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθῃτι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπ' ὧν ἐκείνων, ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar destuebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλέον δέπα αἰεὶ

Ἔσθηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

ἐπαῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἶρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
τήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθῆκει τῷ Ἰδομενεΐ, καὶ μα-
χομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου
μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεΐ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ
τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλου-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε
τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Φησὶ, κατὰ τι-
μὴν ἀξιώθεντα οὐκ ἐπὶ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεΐ δείπνου· ὁ δὲ
Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὅσημέραι συνεδείπνουν τῷ βα-
σιλεΐ, ὡς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι.
οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης,
ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum per-
petuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti;
sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum
rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibus-
dam diebus vocarentur. Aiacem enim solitaria contra He-
ctorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris causa coenae regis adhibendum.
Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quo-
tidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur re-
gum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse
artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὐτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος, εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

- 46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρα εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ρήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσὼ μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευσεν αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achilles fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantiem hic expulit, & navem Proteusilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achilles: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἓνα, καὶ
αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο
ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωνᾶς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ
γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
ικετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ'
οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόθ' ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παρά-
σιτος ἦκ, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπαῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,

nus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum
solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, &
homines duo. Moriensque voces edidit, non quales He-
ctor fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplica-
vit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit
emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales si me contra arma tulissent,*

Unusquisque mea domitus iacisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum;
sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicen-
tem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, Φησι, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τούτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνυν Φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα ἑλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοῖνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρήϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.
48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης Φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμодиῦ; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἑραστής; ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἑρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare *Marii aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
 τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
 ἀφίλετο· καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
 τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί,
 παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
 μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
 ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
 Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
 φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ
 ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
 ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
 δινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
 τότε μάλα Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον
 εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπι-
 σθαι ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσ-
 περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
 nrsus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
 vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
 cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
 iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
 Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
 ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
 proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
 tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
 tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
 thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
 tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
 & post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
 qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
 ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ ὥς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχον-
 τα, προτεβνηκότες τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσῃε ταύτης τῆς πάλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὀρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὀρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργους ἐπιλύσαι τῷ παλέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φι-
 6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρωνία. V.

fuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius,
 quam se, servare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Pa-
 rasitus, non fane illius *inversetti* neque ductorem ordinis,
 neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in
 convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta ia-
 cens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, lon-
 gam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, im-
 becillum homuncionem. Quis non contemnat eam civita-
 tem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis ve-
 ro non coniiciat, pallidos & comatos homunciones si iacen-
 tes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere
 belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos
 & oratores *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum
 mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λασφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως,

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρα φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀπαδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίῃ θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπι-
 όντα μένει, καὶ δέχεται ραδίως, μεμελετηκώς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἑλαφός, οὔτε σῦς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν
 ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ
 συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἥτοι
 παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρῶν,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἤκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λείον-
 τα ἀντιβρυχέσθαι; ἢ καὶ λύκον
 ἀνταρῆσθαι αἰξ; τοῦτό μοι λί-
 γι. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ
 εἶπε, καὶ πρὸς λείοντα ἀντιβρυχέσε-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀνταρῆσθαι. G.

occurentem feram : at Parasitus invadentes manet , & fa-
 cile excipit , coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re : & neque cervus illum , neque horridus aper percellit ;
 sed etiam si aper dentem in illum acuat , contra in aprum
 acuit Parasitus . Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur . In convivio autem Parasito quis certare audeat , sive
 iocanti , sive edenti ? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit ? hicne tandem canens & dicteria iaciens , an homo ri-
 dens nunquam , in palliolo accumbens , deiecto vultu , ut
 qui ad funus venerit , non ad convivium ? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Philosophus , quale canis in balneo .
 Sed age , his relictis , ad ipsam iam vitam Parasiti veniamus ,
 ita ut istorum simul vitam inspiciamus & comparemus . Pri-
 mo igitur Parasitum gloriae contemptorem semper videas ,

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λαι αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὖροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύχῃ καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ οὗτου αἰσχίον ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ
 μὴ ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 θάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δάροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσ-
 πράττεται τοὺς μαυθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἐτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-
 α δόξης καταφρονοῦντα) Οὕτω γὰρ αἱ τῶ βορβόρῳ πλαττόμενοι.
 καὶ χεῖροι λεχθεῖν δόξης καταφρο- V. (χιλυνδούμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 sos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 indicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius merce-
 dem argutiarum a discentibus exigit; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβά-
 53 νει. Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάβῃ οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δὲ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖταιί γε μὴν ἥκιστα πάντων, τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἷον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πῆσθαι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτος ἐστὶν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἀν-
εῖ. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείο-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἐσται. ὥς
εἴγε τούτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες Φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angere illum proba-
bile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non
esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab
illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur
prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fue-
rit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasiti-
tus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter,
quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesen-
te; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasiti-
tus censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec
iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla,
est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores ma-
xime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὐροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσιν· εἰκὴ καὶ τούτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδέν οὐδαμῶς. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-

56 νεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasit-

ράστος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐταῖς γεγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἐστὶν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὃ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57 κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων ὃ δὲ θάνατος Φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαιμονώτερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

ὃ οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην.) καὶ τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἀποίσταται Εὐταλοῦς καὶ περιπαρέμενου τίς δὲ γράφειν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relictā etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschini, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasiti intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerisque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ τὸς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν' τὸς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθινήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πιάοντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτήμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμαὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γινώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγαι χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προΐων

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V. *ibid.* Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)

Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης. *ibid.* Φυγόντας) Hoc verbum in

edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota appo-

sita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *Solan.*

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finivisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in

ἀνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
 χαρὴς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐστῆς ἀνευ πορφύρας,
 καὶ ἵππος ἀνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἀνευ πα-
 ρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
 μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον
 πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἀλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
 ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς
 κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τούτο λυ-
 σπелές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ
 κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς
 τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχη ῥαδίως ἂν
 τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τούτον ὁρῶν παρεστῶτα·
 ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παρασι-
 τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλευσαι τινὶ, τούτου
 προσδόντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
 κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
 ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προσδόντος) Τοῦτο ἐπαινίσσεται μυῖαν προγενομένην τῶν
 καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν ἰδεσμάτων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
 dum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpu-
 ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
 humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
 ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
 probum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
 praestantiori viliolem; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
 rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
 securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
 temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
 dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
 beat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
 que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
 maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγών.

69 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶσι. Φέρε γάρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφὴν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθιεῖν;

ΤΥΧ. Ναί.

raftus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convivio illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit.

Par. Vide ergo responsum, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sitisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκριναί μοι, πότερόν σοι δο- 61
κεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἀν αὐ-
τὸς ἔλοιο, ἢ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔβ' ἔλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλ-
λον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur
praeferre, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*,
an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum
aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἔως καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφρόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANAX. **Τ**ΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ ἴ-
 νόι ποιῶσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους
 ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν
 τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες.
 καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ)
 λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς
 ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-
 θόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτ-
 ωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ ἀρά-
 μενος ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀΦῆκεν εἰς τὸ
 γ Καλινδούμενοι) Ἀπὸ τοῦ κυλιόμενοι. G.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. **I**STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei
 gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum sup-
 plantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se
 mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum pri-
 mum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, &
 mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero,
 nescio quo instinctu, trudent se invicem pronis capitibus,
 & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste al-
 terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

- ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύντειν οὐκ ἔα, συνώ-
 θῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῶ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῶ
 λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὃ δὲ παρακροτεῖς τὸν ὦμον, ἰκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἕνεκα Φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγχείλυνες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πᾶπτουσίν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δί-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιωτέραν
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοσταθῆν

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcant, quo minus inqui-
 nentur, sed deterfo unguento, oppleti stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebeant, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulunt, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufe-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberi-

κακοιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες,
καὶ λακτίζουσιν. οὕτως γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν
ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ
ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πῦξ ὡς ὀρᾶς πατα-
χθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἔλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὕτως διίστη-
σι αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
περὶ τοῦ τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4
ἐκπυρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἄλλα-
χθεὶ πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόν-
τες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμε-
νοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνας 5
ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὥς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰκέναι
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μετα-
πίστεύε με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6
γινόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν
Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipfos
videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os
oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed ne-
que iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e pur-
pura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin
incitat etiam, &, qui percussit, eum laudat. Alii vero alio
loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum
eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore cal-
cibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit
facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est,
qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic
sunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scy-
thicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

αἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλη-
 σιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δοξάντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ
 σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γὰρ
 οὐ γὰρ μαρία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὔτοι
 παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπι-
 πάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμα-
 σιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρίψης, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃ, τῇ
 Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπη-
 λωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε
 ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δοξεῖ.

ANAX. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ
 ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι
 διαβείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
 7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθῃ τοῖς γιγνομένοις; ἢ
 τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae alie-
 na videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam
 hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt
 furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem per-
 cutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere;
 verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur
 non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis,
 quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ira
 multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere opple-
 tis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anaxh. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque
 iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat,
 sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi,
 quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere
 istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δὲ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαύομενον δείκνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οὗδ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσιν καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάθην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore quiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, &, qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reponat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαβεῖσιν αὐτὰ Φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἔστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες ἢ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἄξία τοῖς νικηκόσιν ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendunt athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vice-rint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

σημαίνουσιν τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προγένοιτο αὐτῇ· ἀλλὰ χρητὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὰ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελεῖς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἔστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἐτι· μετὰ μὲν δὲ ἄλλα σοὶ δοῖται περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς παγύρεις ἀπῶν, ὅρας τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θεάτρα μυριάσθαι συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστάς ἐπαινούμενους, τὸν δὲ καὶ νικῆσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, 11

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum felatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem tantum spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non
Lucian. Vol. VII.

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὀρῶντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρέσσει τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἢν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσῶν, ἢ θοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γέ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἴσθμοι, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρῃ μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ
 πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκάϊα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατα-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε,

paucis arbitris ista fubeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit ob ea, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12 Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον εἰδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματῶν, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ΑΝΑΧ. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13 καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμήσω ἱκίνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

confidentes homines, & terrae allifos, & alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπλυν-
 μένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας
 πορθουμένης, οὔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
 μένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
 Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
 πωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη
 τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλαυ καὶ κοτίνου
 ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνη-
 σθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
 τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
 αὐτῶν.

ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβό-
 λῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
 μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπάπια) Ὑπάπια, genae. τὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὅση
 ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πιλιώματα, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
 patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
 aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
 fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
 nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflentur,
 ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
 ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.
 Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
 ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
 decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
 ria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάτην ἄθλοιο πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβανόντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννεοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἑῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
αὐτὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλιν, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γέ-
νητο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτὰς, καὶ εἰσὴ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μιμνῆσθαι τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι
δοκῶσι.

ANAX. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύ-
σας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον, περαιω-
θεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ
εἴη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην
ἐμμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ πάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui fru-
stra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de reſta rei-
publicae gerendae ratione cogitaſſe: nec enim inſtituta pul-
cherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit
aliquando ſcire, quomodo pulcherrime condi poſſit civi-
tas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc
etiam exercitationes haſce, & honoris ſtudium, quo in il-
lis verſamur, & ſcies, multam habere admixtam laboribus
utilitatem, etiamſi fruſtra nunc laborare videamur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia cauſa e Scythia ad
vos venio, tantis terrae ſpatiis ſuperatis, magnum Euxi-
num ac procelloſum tranſvectus, niſi ut leges Graecorum
edificam, & qui ſint apud vos mores, cognoscam, & for-
mam reipublicae optimam meditando aſſequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προσιλόμην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐδῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμωστήν· ὥστε οὐκ ἂν Φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἠδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, εἰς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχρηγὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὧ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ὅλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴη ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐταῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξῶνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξιμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

fa etiam te maxime amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine cibo & potu tibi affidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquiſque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid ſit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus; haec jam tibi enarro, uti

μη αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἐνέκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄλλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι ἐπ' ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσακτώμενοι. κοινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυς, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλῆυτον, καὶ δόξαν, καὶ ἐορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ἣ αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἴτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia haec illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, impleta sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἄβλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα δηγού, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκείνῳ σοι ἐτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅποταν ἂ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτα ἔστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μὴδ' ἐκείνων ἐτι καταγελαῖν, εἰ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴδιμ σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστε Φανωμένον.
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσω-
 μεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγό-
 τες τοῖς παλαίοισιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν
 ἥλιον ἐτι ραδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδῃ ἐμπί-
 πτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν
 ἄκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήμα-
 τι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτι περ τὸ πυρῶδέστατόν ἐστι τοῦ
 ἀστέρους (ὃν ὑμεῖς κύνα φατέ) πάντα καταφλέγοντος,
 καὶ τὸν αέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ
 μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν
 τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου
 θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς
 τὴ θάλασσαν, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας,
 αὐδὲ περιβλέπεις σύσκιον τι, ἐνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ
 τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbro-
 sum illum locum progressi affideamus in fedilibus, ne tur-
 bent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicitur enim,
 neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nu-
 do capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne so-
 lus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem
 anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vo-
 cat, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis;
 atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum
 hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
 quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego,
 neque omnino incommodi quidquam sentire videaris,
 nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Σολ. Νεμπε vani ἱστί labores, Anacharsi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπώμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. οὐδὲν
γὰρ πατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοίμεν, ἡ δὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἷσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἡ ἐμὲ
ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλη-
πὶς ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος
προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης
Ἀθηναίοις. εἶπεν ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ,
προσσηκούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς
πρόειπεν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἵν' ἡ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλὼν
οὐκ ἀφῆκεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις,
καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἶπεν σαφίστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὰ ἑλλι-
πῶς ἔχοντα τοῦτο τοῖσιν. καὶ οὕτως
τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπληρούμενοι. V.

in luto volutiones, & subdivales in arena aerumnæ, hoc
nobis contra solis iacula propugnaculum præbent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quæ dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradecere statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quæ con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση
ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ'
εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ
πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ὤμην, ὠφελιμωτά-
τους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὃ δὲ ξένος οὕτως (δείξας σέ, ὦ
Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαί-
δυσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύ-
ματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγε-
γράφω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς
ἐπανύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίων. καὶ εὖ ἴσθι ὡς
οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ
ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν
αἱ ἐγὼ, νομᾶς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

tebatur : quatenus enim me institueris, & ad meliorem tra-
duxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Ni-
hil enim illam equidem celavero : sed in medium statim
illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego*
quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore
civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anachar-
si) Scythæ ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, &
aliâ me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque
tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & æneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene no-
ris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem,
a barbaro & peregrino discere, quæ profunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athe-
nienſibus, irrisores cum diffimulatione vos esse in sermo-
nibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰ-
κήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πο-
λυτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας,
πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνο-
μία κατακηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὦ τοῦ-
το, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστα-
σθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις
χρωμένῃ, εὐδαιμονήσῃ. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομο-
θέτῃ πειστέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς
λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη
ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεΐῳ ἔσμεν· καὶ κατέ-
δρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου.
λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παρα-
λαβόντες, ἐκ παιδῶν εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν
ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν
ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἢ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauftro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram
obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeter-
quam nunc vidi, de civitate disputem, & doceam homines
solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem
hanc antiquissimam per tot iam secula bonis legibus ha-
buerunt? & te praefertim, Solon, cui haec, aiunt, ab ini-
tio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime civitas
instituat, & quibus usa legibus beata esse queat. Verum
enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legistato-
ri: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum vi-
debitur, ut eo discam firmitus. Et ecce iam evitato sole, in
opaco sumus, & iucunda hic sedes atque opportuna in
faxo frigidus. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce,
cur assumptos a pueris inde adolescentulos statim labore
subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto,
& ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπὶ ῥῆν.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19.
 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποὶ ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐβέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, καλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπότεν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praefertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim; ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiam si dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

ἐδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν ταῖς πολιταῖς τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἕκαστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὄρας, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶναι, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τοὺς γὰρ τοιοῦτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις

mum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherri- mum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educant. at-

ἀγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γί-
 γνῃται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα,
 καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐ-
 τοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς
 πόνους, παγιάωτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον
 συνιστάμενα, τῆνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς δι-
 δάσκομεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνά-
 σια προτιθέντες, ἅλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώ-
 ματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι
 ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυ-
 χὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς
 θέμεθα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω πα-
 ραπολὺ γίγνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακο-
 σμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ
 τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νή-
 πιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλά-
 πτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
 quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, &
 rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam
 corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt,
 & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus,
 aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis,
 alia vero ratione labori corporibus assuefacientiis. Neque
 enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unum-
 quemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod
 ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac
 disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, me-
 liora muko fiant, tum quae male habent, transformentur
 in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas,
 quamdiu humiles sunt ac tenerae, regunt ac sepiunt, ne
 laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τῆνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ ταρῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προῖοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὥς μᾶλλον μνημονεύοιεν, βαλψωδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τιμᾶς, καὶ πράξεις αἰοδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ᾄδοντο, καὶ θαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ὕστερον οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δὲν αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔτι τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκούμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque Arithmetica quasi statu agitatum accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos iam tractare communia... Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

ταύτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν' ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σωπᾶν προστάττω, οὐ περιμένας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς θεὸν δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπικενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἡδιστα παρὲς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀπεπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχείων, ὡς εἶόν τε. τὰ γὰρ ἀκριβοῦς τῆς περὶ αὐτῶν διασκεψέως ἑτέρου ἐκ εἰς λόγου. Ρυθμίζομεν οὖν 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non exspectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dis mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Marfio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentis igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκον-
τες, οἱ δημοσία πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγά-
λοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε
χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συν-
ουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνουσι, καὶ
πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπο-
λιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέ-
γεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες
οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται.
καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημο-
σία παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρε-
τάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας φεωμένους, ὡς τῶν
μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε
κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίμεν
ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως
ἐπιτηδεύοντας αἰσθῶνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edoce-
mus, quae publice omnibus propositae ad legendum ma-
gnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint
iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bo-
norum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est,
discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere
republicam, neque concupiscere turpia, & honesta ap-
petere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro vi-
ri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum
etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoe-
diis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum
& vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant.
Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male il-
lis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac
civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

ως γὰρ οὕτω γίγνονται οὐκ ἐκδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν,
ὡς Φεύγειν τὸν ἐπὶ ταῖς ὁμαίαις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς Φῆς, ταὺς τραγωδοὺς, 23
καὶ κωμωδοὺς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν, ὑποδήματα μὲν βαρέα,
καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδμεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆ-
τα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοισα,
πεχηνότεα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μεγάλα τε ἐκε-
κράγεσαν, καὶ διέβαιναν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν ταῖς
ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν.
οἱ δὲ κωμῶδοι, βραχυτέροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ
ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γε-
λοιότερα, καὶ τὸ θεάτρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς.
ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰ-
κτερόντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρο-
μένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ, ὠκτερον, ἀλλὰ ποιη-
τὴς ἵσως ἀρχαίαν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

ta, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis,
ut fugiant propter familia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos. & Comoed-
os, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos,
vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant
omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi veto in-
tus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter il-
lis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum
agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis,
& pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae
autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univer-
sum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant, uni-
versi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte
antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θεᾶτρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνάδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὧ' Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους 24 ἡμῖν γίνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπὶ βεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν, ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν αἶρα, συναικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλλος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτενιώτερα γίνωντο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῶν διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ἅντα· τὸ δ' ἐτι

misericordia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt cantica, & moduli tibiatarum. His ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt, primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus & subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Absurdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficiliter, & diutius durare, quae tamen mortua

ζῶης μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄρεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τοῦντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκωμεν, ὥς τοὺς τε πόρους καρτερεῖν ἐβίζοντο, καὶ ὁμοσεχωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμάρως, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκαῖς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπανδύμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris unicuiusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnorum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut anguste pati queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θάπτον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρῆσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κούφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τούτο, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀν Φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνύμενους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθύς πολλῶ ῥέοντα, καὶ ἀσθμαί-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deliciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos ufuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, tremantia, sudore statim multo fluen-

ἵστα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσ-
περ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρή-
σαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ
ἡ αἷμα ἰδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαπαθνή-
σκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλ-
θεῖν ταῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυφροι ἐς τὸ μελάν-
τερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποί, πολὺ
τὸ ἐμφυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδράδες ἐπιφαίνοντες,
τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ κατε-
σκληρότερες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμ-
μετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ
περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ ἰσχυρὸν καὶ τόνον
παρεῖχεν, ἀμιγρὲς τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἐρρω-
μένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυ-
ρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώ-
μασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθήρας) Τὸ τοῦ ἀστέχους κέντρα. M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praefertim
si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: qui-
bus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui
ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
nianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hosti-
bus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole co-
lorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum ani-
mi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus
fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi
mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circum-
scripti; qui si quid inutile est carniū & superfluum, su-
doribus absumferint, quod autem vim ac tenorem prae-
stat, sincerum omnis vitii relictum valide fervent. Quod
enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant
in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu abigunt,

καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινούντα, καὶ προσωρεύοντα.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὁψέ τε ἂν ἴδεν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ
 πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν
 καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχυν· (αὐθις γὰρ ἐπὶ τὸν
 λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθείη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπισόντα, ραδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδούν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno imperu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὲν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασ-
 μένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀπο-
 πληροὶ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπι-
 πλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προκνηῆσαι πολλὰ, καὶ
 πρὸς αὐτὴν οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδωσιν ἐρ-
 γάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27
 καὶ δρομικούς εἶναι ἀσκούμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν
 εἰζόντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες.
 καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ
 ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἐνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν
 βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ
 ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ
 δεῖ, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκούνται
 ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν
 ἔχοντες. εἴτ' αὖ περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται.
 ἰσὺς δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφίρις) Τὰ δίδωμι λέγει. ἢ γὰρ σφαῖρα σόλιον
 ἰσχυρὰ. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad
 necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem re-
 creat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim
 praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem
 virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi venti-
 lae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos
 exercemus, cum affuefacientes illos, ut in longitudinem
 sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis concilian-
 tes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo,
 sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vesti-
 gium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia
 pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut
 si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam
 plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum
 de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἑοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τε-
 λαμῶνας. καὶ ἐπειράβης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
 σω· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
 ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτοῦσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ
 πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
 τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε
 28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
 λος δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότεραι ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν,
 ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶ-
 τον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
 το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα,
 καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων
 ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἵκαζες, οὐκ ἀχρεῖον,
 οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
 ὀλίγα συντελεῖ, ὅποτεν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
 κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὁχανον) Ὁ λῆρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
 peo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti il-
 lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
 difficile quod laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
 iactant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
 quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
 tem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
 quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
 impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
 omnia lubrica fiant necesse est, cum madescent in luto,
 quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
 ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contestionem
 non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
 alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἵρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρῦναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφη ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ θεοὶ φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πόλεμος συναρπάσαντα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέμετες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν. Τῇ μὲντοι κόνιν τὸνναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὥς 29 μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χιμῶν καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἔχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰσῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατιμένη, καὶ ἐπιτολὴν διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κόλωμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

fane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuescunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἀλλὰ
 λως τε καὶ τὸν ῥυτίαν ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιῶ
 τὸν ἄνδρα. καὶ ἐγώ γε ἡδέως ἂν παραστήσάμενος πλη-
 σίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιά δεδιητη-
 μένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκεῖῳ γυμναζομένων,
 ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε πο-
 τέρω ἂν ὅμοιος εὖξαι γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα
 ἔλοιτο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων
 πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκεκρατημένος
 εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκόν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ φυγὴ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ'
 ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκούμεν, οἴο-
 μενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι,
 καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς κρατούντες μὴ
 τῶν θυσμενῶν εἰ ἐπίσιεν, Φεβεροὶ δὲ τοῖς περιόικοις ὄντες,
 ὡς ὑπαπτήσῃν τε, καὶ ὑπατελεῖν ἡμεῖς τοὺς πλείστους
 αὐτῶν, ἐν εἰρήνῃ τε αὐτὰ πολλὰ ἀμείνεσθαι ἀντιῶς χράμεθα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum sordes
 etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego
 libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno,
 qui sub umbra vixere; tum quemcunque delegeris ex eo
 numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lu-
 tum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes?
 Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam
 si neutrum facis tentaveris, consistentem & compactum
 esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album
 esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt,
 Anatharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, custo-
 des nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate
 ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus;
 terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tri-
 buta pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

πῶς μὴδὲν τῶν αἰσχρῶν Φιλοτιμουμέναις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ ταυῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλαις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ καινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, ταῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀριστα παρεσκευασμένα φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἥν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καί κεν οἱ δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι διότις, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νότου γένησθε, περιπλέξτε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ ἡ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχω-

qui de re turpi nulla æmulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant; & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quæ pulcherrimæ nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes; uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuumt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore salu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: & per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων.
 οὐ γὰρ καλὰ μὴ καὶ ἀδέρεις ὑμεῖς ἔσθε, ὡς τάχιστα ἐν-
 διδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅψε ποτε ἂν, καὶ μό-
 λης κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλί-
 γον ὑποδέξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
 32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τό-
 τε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμῶδῶν τε, καὶ τραγῶδῶν.
 καὶ ἦν προτεβῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιθήσεσθε
 τὰ κεκνηνότε, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορ-
 μολυττόμενοι αὐτούς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖ-
 να δηλαδὴ. Φεύγουσιν τε γὰρ, ἦν δέη, κοῦφα, καὶ ἦν
 διώκῃτε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω με-
 γάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν
 ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβαὶ ἀργούσι καὶ ραθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ
 δὲ βούλεσθε πάντας ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo sitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed fero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere susceptus, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλω ὑμῶν γυμνασίῳν δέσσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς
 τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἀμίλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
 μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
 κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
 καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
 μὴ κοῦφα δίδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι
 πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
 ρμοῦ ἐλπιτομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
 καὶ γέρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
 δὲ ἦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σῶζεσθαι μοι δοκεῖτε,
 ἃ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπε-
 σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
 διαν τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρον) Γέρον
 ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκ στερῆς
 βύρας, ἃ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο
 Σῶσαι ἐν τοῖς πολέμοις ἰσχυροί
 μιστοί. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
 πραιποσίτων παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
 καὶ Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γέρον
 αἰτία καὶ ἀρετὴ ἐπὶ τῶν αἰσίων.
 Ἀλκμάν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τίθει καὶ
 τὴν κίβιν. Δημοσθένες δὲ ἐπὶ τῶν

σκήπτρων, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
 οἷον καὶ τὰ γέρον ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, καὶ
 παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
 λούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀνο-
 μάσθη, ἢ καὶ σκήπτρα ἐστὶν ἐν οἷς
 παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
 τρήβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
 φυλακῆς τινος καὶ μίχλου, τρωπῶ
 κῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
 tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, sagi-
 tare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
 quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum si-
 bilo contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
 ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
 nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mi-
 hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
 armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
 ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγόντων
ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος·
ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιστάμενοι, καὶ περὶ
τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρά-
σχοιεν, δακρύνοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἂν ἰδοῖς οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ
δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε
βαθεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα
κράνους πολεμίου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν
τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ
γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν
πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς
γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω γυμνὰ τὰ σώμα-
τα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγο-
μεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugien-
tibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed cir-
cumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mi-
hi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc
videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pal-
lidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam
hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quot-
quot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt,
neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem
nostram invadere, neque alii, quicunque periculum nostri
fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda
sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam
inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γίνονται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρῆσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῶν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὅπταν ἀναγκαῖον ἢ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖ μὴδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἀδηλον ὅποτις ἐπιστάς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμά-
10 Ἀκινάκης) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis *subi-*
10 aditans detractum de plaustro dormientem interficiat.

ξης, φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σιδηρὸν ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35 ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονέετε παῖοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρύτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὔσαν· δέδιαις οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμείου λάβῃ διαρρνεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχεται τὸ σῶμα καταλιπούσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhaustiendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις
 αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ,
 κατὰ τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ
 μᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν
 δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν
 ὕλην ἔχει ὑπαβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλά-
 πτοίτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ
 λύχου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν
 πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ,
 παραβήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχου Φῶς ἀπο-
 σβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν,
 εἰς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς
 οἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. 36

λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινας Φρον-
 τίδος, καὶ διανοίας ὁξὺ δεδορκείας δεόμενα. ἐκεῖνο δὲ μοι

8 Τοῦ λύχου) De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.
 tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud
 non ita se habet: verum quanto quis magis illas labori-
 bus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hy-
 drae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite,
 duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exer-
 ceantur, neque contenduntur, nec satis ipsis suppeditetur
 materiae, tum demum laedatur a laboribus & consuma-
 tur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim
 flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flam-
 mam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut
 durare adversus vim flatus possit: nec enim flamma eius-
 modi satis firma de radice existit.

Anach. Ista enim vero, Solon, non plane intelligo. Sub-
 tiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata qua-
 dam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἶπε, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὗ τίνος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὥς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότερον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producit, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitiorum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκούντων. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐστὶ ἡ ἀσκησις, ἀπίσιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν ταιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας πατέρα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἐτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; ἦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν παλέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιοντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κατίνου πύρι καὶ μῆλων γυμναὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εὐσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιτο καὶ ἀρ- 37
τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδῇ ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλαςτα ἢν μάθης ὥς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρῆναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τούτο γελοῖον. ὑποδύεσθαι γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium fuorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharfi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero ex his quoque coniciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & galorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnant. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

χαῖς ὀρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὥς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀπολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἀπαγεῖ θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαῖον, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελεῖς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἶεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅποταν ἡ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμμα-
 τος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκούργον οἱ κατὰ Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαιιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ.

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficient a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Belu-
 num enim, & plane finistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certantes* imperu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisque in *suam quisque* phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri eiicient, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παί-
 σιαι. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ
 τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μη-
 τέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνο-
 μένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς
 πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς
 τὸν πόνον, καὶ ἐγκατερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ
 ἐπαπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιῶσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶν-
 τες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώ-
 μασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅφει τιμῶμένους δημοσίᾳ,
 ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς καὶ
 κείνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μήτε εἴπης,
 ὡς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς τάλαιπωροῦσι,
 μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων.
 εἶποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκάυργος ὁ νομοθέ-
 τῆς αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει

enim factō pax ceterum, neque quisquam alterum percuf-
 ferit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad
 altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstan-
 tes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam mi-
 nentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut
 quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Mul-
 ti ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se vi-
 ctos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque
 cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari
 publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proin-
 de cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, il-
 los nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno
 cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus.
 Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator mul-
 ta rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σῶζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκούργος εἶπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγε-
λῶν αὐτῶν, μαστιγοῦτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

- 39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόβεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶ-
νος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρή-
τας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομητάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διός, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civita-
tis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut pa-
tientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint
patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto,
intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee entuntiaturus sit, hostibus ipsum torquen-
tibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut
ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus,
iuvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem
certaminis illius propriam, secure talia iuvenili velut pe-
tulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Cre-
ta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Creteneses,
quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos,
Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆρον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῶν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἐγώ γε ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα ὁρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅπου ταν ὁρῶ τυπτομένους καβάπερ κλέπτας, ἢ λαποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πᾶσχροσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non fane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartaе, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλην ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ANAX. Δικαιοτάτα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγωγε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρησεται γέ ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐρίον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιο καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non fatis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te peturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrere cogi-

γὰρ τῇ μνήμῃ ἐπελθὼν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπώμεν ἐπὶ
τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespera.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Ν Θ Ο Υ Σ.

1 **Α**ΕΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὐτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούνατιον ἡδῶ καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνητις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἄς τινες περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δοξὰς ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται Φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτη-
2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὁμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

D E L U C T U.

OPERAE pretium fane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιῶσι περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζο-
φόν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δο-
κῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνότων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
των δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κταις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ
ἁπαντος τοῦ αἰῶνος πάντῃ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiōdo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictio-
nem, locum quendam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Iovis,
Plutonem [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
stus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvii ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κώκυτος γάρ, καὶ ΠυριΦλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτῇ
 4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῶ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῶ
 5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην εἰς τὸ εἶσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἄσφοδέλῳ κατὰφυγτός, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Cocytii enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu traicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamanthina est, Aëacus est, fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, confitum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκείθεν ἀφιγμένοι Ἀλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσί-
 λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πiónτες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέ-
 μνητο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασκαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφὼν, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑριννύες τε, καὶ Ποι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς οὗτος μένγε οὐκ αἰδῶ
 συμπαρών. Ὑπαρχοὶ δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 κάθηται δύο, Μίνως τε καὶ Ραδάμανθυς, Κρήτες ὄντες,
 καὶ υἱοὶ τοῦ Διὸς. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινα, πέμ-
 πουσιν ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἑριννύσι 8
 παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκπέμπουσιν,

redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei
 Theſeus filius, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide
 teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; miniſtrant verò illis, & imperium una
 exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non ſemper praefens. Magiſtratus
 verò & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi verò bonos quidem
 viros & iuſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elyſium, ubi vitam agant beatiffimam. Si verò ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-
 Lucian. Vol. VII.

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθῆσομένους. ἔνθα δὴ τὶ
 τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καϊό-
 μενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ συμφερό-
 μενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
 ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖτος ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δι-
 9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
 πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν
 σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὡς εἴπω
 μὴ εἶη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενής,
 ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμῶντων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ
 πορθμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-

14 Φέρωντες ὀβελόν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem.
Juvenal. G.

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero
 quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vul-
 turibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes.
 Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum ficcus, siti mori
 miser metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus
 fane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, um-
 brae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant.
 Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tu-
 mulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame
 cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occu-
 parunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo qui-
 dem obolum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiecius, non explorato prius, quod numi genus le-

σαιτες ὅποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς,
 ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 λιον ἢ μὴ ἔχειν τὰ πορβμία καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν,
 οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορβμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 θυσιδῶν ἢ βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραί-
 ος ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινισσόμεναι πα-
 ρειαί, καὶ πού και' ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum fit? an apud inferos commeet? valeatne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus?
 neque illud cogitant, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & miseriae vivi mortuo. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
 καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς
 πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
 13 μένος. Εἴθ' ἡ μήτηρ, καὶ νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
 συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
 γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
 τὸ δρᾶμα ᾗ) Φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι,
 πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
 Φήσκει γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι φθευγγόμενος, καὶ πα-
 ρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδιστον, οἷχρ
 μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηπάσθης, μόνον
 ἐμὲ ἐτι τὸν ἄβλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
 ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
 εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ καμᾶσθαι πάλιν, οὐδ' ἐρασθῆσθαι,
 τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσθαι-
 14 ση. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ ταιᾶντα Φήσκει, οἰόμενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste de-
 corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
 mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
 ter, & per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
 progressus, eumque complexus, (propositum enim singa-
 mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
 quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
 edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
 deat. Dicit enim pater lugubri voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
 te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
 uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum
 non coluisti, non pervenisti ad senectutem? Non comissabis iterum,
 non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*
 Haec autem atque his similia dicit, putans, filium suum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τε-
 λευτὴν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦ-
 τα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ
 δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν
 ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρυξαν, ὡς
 χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' 15
 οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὕτωςι πάντα ταῦτα ὅποσα εἵ-
 ρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα
 τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἀν-
 μῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν
 γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
 οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστίν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι πέ-
 πονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, οὐδ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον
 δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὅποιός ἐστιν· οὐ γὰρ
 αὐτὴν ἐξ αὐτοῦ μετὰστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέρα-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem;
 participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid
 ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero
 etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium
 mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi
 & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quae-
 cunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et-
 si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipfius,
 cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; ne-
 mo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur
 ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid
 sibi acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui ne-
 que vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim
 ipfius inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 νεν. Εἶποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιιάζοντα, Ὡ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄβλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοὶ δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοῦτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεβέξομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρῆς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπέλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi faceffis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum te melior factus sum ac beatior? Aus quid mali pati tibi, videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sum particeps? Potationes dices nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carena miser sim? Non cogitas auriem, non scire multo esse, quam bi-

πῶν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγῶν,
 τοῦ ἀμπεχόνος εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο- 17
 εῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄβλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἶχῃ μοι, κακὸδαίμον,
 ἐκφυγὼν τὰς νόσους, αὐ πυρετὸν ἔτι δεδώς, οὐ πολέμιον,
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρέπει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας,
 ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονήσῃς, γέρων γενόμενος,
 οὐδ' ὀχληρὸς εἶσθι τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18
 γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶμι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιό-
 τερα ἐκείνων ἑρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ δια-
 νῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέ-
 δις μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι;
 χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν δια-
 σαπέντων, ἢ καὶ, νῇ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἵγε
 καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὄραν δυ-

*bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam
 copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris,
 docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili
 miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Ab-
 iisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis;
 non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium,
 non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die:
 o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris
 ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te
 multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an
 non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
 multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepul-
 cro conclusus? Oportet autem adcoGITARE illud, putrefactis oculis,
 aut etiam, per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare
 me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac*

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κυ-
 κυτός ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στεροτυ-
 πία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ
 ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύνα-
 ται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστᾶξιν αὐτὸν
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διίξασθαι; τὰ μὲν γὰρ
 ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁράτε, οἶμαι, ὥς τὸ μεν-
 νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλα-
 βὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἶχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνή-
 σας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον,
 ἔκτος εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε.
 οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρ-
 χή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἄσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν
 τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφό-
 νην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποίειτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγε-
 θες ἐπ' ἡμῖν ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀδὸν, καὶ τὰ
 ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπесφίγξατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλητὰς γὰρ συντεκά- ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τοῦ Θείου Εὐαγ-
 λου ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικομένων, γελίου. V.

*ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, &
 ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata la-
 mentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud
 vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad
 nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad in-
 feriarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime
 fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque
 quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem
 inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile
 nobis atque infrugiferum Diis imperium est, neque asphodelus
 nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisi-
 phone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum ca-
 chinnari subiit: at impedit linteum ac lanae, quibus mihi devinx-
 isti maxillas.*

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20
 πρὸς Διὸς δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
 κλίας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιοτάτα
 αἰ αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
 μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνει-
 ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χρηγῶ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
 νων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἑλλήν
 ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
 χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 συνδεκτον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ
 δομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν,
 εἰς χυρὸν ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit aëis.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
 tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ar-
 cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
 tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
 si suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas quere-
 las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes,
 eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
 vili per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus
 illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat,
 Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
 vero (quae vidi, narro) ficcatum cadaver convivam suum
 & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περι-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περί-
δειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονεάς
παραμυθούνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπην-
δηκότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἐνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ
πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ραψω-
δοῦνται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyrami-
des, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes,
quei non superflua, & lusibus familia? Verum etiam lu-
dorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad mo-
numenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti age-
rent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum
iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adsunt
cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare il-
los cogunt, ut qui non inviti, per Iovem, cogendos se
praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre ine-
diam diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lu-
gemus? amice. Pater requiescere felicis pueri manes. Si vero
omnino plorare decrevisi, illius ipsius rei causa oportet cibo non
abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in
omnium ore sunt duo Homeri versus :

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
διδύστες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευταίαν τῶν Φιλτά-
των τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
πολύ τούτων γελοιότερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
κακῶν τὸν θάνατον οἶεσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & ve-
rini, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propter
ea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

Ι ΕΡΩΤΑΣ, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ρήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλησι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Θόναος, ὦ παῖ· καὶ μάλιστα ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὦν ὀρεγόμενος

Ι ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκην τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγῳ παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνῳ ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad Lexiph. pertinere iudico. Solan.) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. Reitz.

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor; atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes edificare. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερόν
 τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο
 αἰτοῖσι προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔση γινῶναι τε τὰ δέον-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐφελήσης
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδόν, ἔστ'
 αἰ ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θῆραμα οὐ συμ- 2
 κρόν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν
 ὑπομῆναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὅπόσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἐπιδόξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίουσ τινας
 τοὺς πόνοὺς προπονῆσειν οἰηθεῖς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα,
 οὐδὲ ὄρβιον, καὶ ἰδρωῶτος μεστήν ἡμεῖς γε ἄζομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec perat, illud *tanquam* consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 finire aequum fit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, &, per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiiciat, qui putes, inti-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμῳδία καὶ τρυφῇ, διὰ λειμῶνων εὐανθῶν καὶ σκιάς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιῶν, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμὼν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχίῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπάρείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἰστυφανεμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas : alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucundissimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, oriose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, & ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστά τε ἅμα καὶ ἥδιστά σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μέος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνεργε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστήναι ἀδύ-
 νατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγῆσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμποροῦ ἐπί-
 ριαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοισι μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμένας

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio sa-
 ne quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμούς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνούμαι δεῖξειν ὁδόν, οὐ παλλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι καὶ εἶχεν αὐτῷ· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἀπίστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πειρώμενος ὥς οὐδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestè hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obflare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιθεῖλαι τὴν ὁδόν, (δύο γάρ ἐστον, αὐτὴ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἔρῃ οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεστῶτα ἔρῃν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πάντων αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκόδειλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἅκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam offendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutem, aureum totum atque amabilem: adstant vero etiam Gloria, & Vis, & Plautus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθῶν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχούς,
 τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαν-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἴτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἁνοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνος ἐφά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν, Διονύσου
 τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς
 δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδρωῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσιόδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει· ἢ ἑτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐδρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι θυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦ-
 το προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκεῖνη, καὶ

cas, ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plautus: lege enim sunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera se-
 mita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lara, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάτης, οὐ πολλὰ ἔχνη τῶν ὀδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα,
 πάπυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄβλιος ἀνῆλθον,
 τοσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δέον· ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὔσα,
 καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά
 ἔστιν, οὐχ ὀδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἑώρων νέος ἔτι ὢν,
 τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὤμην,
 λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ
 εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων
 ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ
 ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι
 ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς
 αὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβῆσθαι, καὶ
 εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι
 ὄξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἐξαπατη-
 ῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φύεσθαι
 πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς οὖν πρόσεισί σοι 9

buiffe viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino an-
 tiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis
 sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, an-
 fractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, con-
 specta est : non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum
 essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poetam
 illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At il-
 lud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque ma-
 iora confectos quadam eligendarum rationum viarumque
 felicitate. Ad initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis,
 scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam
 faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, &
illam ducas, & admirabilis omnibus videre, ego tibi di-
 cam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi
 sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno.
 Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης οδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεςθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἵχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαύρᾳ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῇ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ρητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ τὰ τετρα μᾶλλον κλυθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς οδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύει ζηλῶν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἑῷα παραδείγματα παρατιθείς τῶν λόγων, οὐ ράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφικμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπή) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugae quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, & Platonis, & aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obsoletis orationum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis, & Insulani illius, adstricta, & nervosa, & aspera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ
 ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρές, ἀναγ-
 καῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι
 ἀνευ τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιάρωτατον,
 ὅτι σὺ καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοπο-
 ρίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας,
 ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαπο-
 καμῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν
 φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τού-
 τοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν·
 ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λά-
 βαι. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζῶν, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10
 θῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν πα-
 λαιοὺς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι
 κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιρο-
 ποιῶν υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένην λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνην λέγει.

curate intentis *quasi* lineis descripta : laborem porro & vi-
 giliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessa-
 ria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium
 est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi tem-
 poris itineris huius praescribet, annos multos, non secun-
 dum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades nu-
 merans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet
 labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat.
 Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere aufit ta-
 lium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi ma-
 gnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, inso-
 lens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mor-
 tuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te po-
 tulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam
 bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μῆτε Φιλίππου ἐπι-
 όντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων
 τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαινοτόμη-
 ται, ταχέια καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ρητορι-
 κῆς ὁδός. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ,
 μὴ σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον,
 προηγήσας τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως
 ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ρητορικῇ συνεῖναι, ἀκμά-
 ζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ
 τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν
 λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἀν' ἐξαπα-
 τᾶν δύνῃται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
 ἱ ἱ πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρή-
 σεας πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

Σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι) Συνῆθες
 τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογρά-
 φοις ἀπαρμυφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ
 προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος·
 ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθε-
 σθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνε-
 ται, ἀλλ' ἠνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἡ ἔννοια πρόειπεν, οἷον ἀλλὰ σε κε-
 λεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ
 τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θωλόγου
 Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρό-
 πῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικοῦ τὰ ἀ-
 παρμύφατα κεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philip-
 po invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum
 ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens in-
 venta sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhe-
 torices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te for-
 te assumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conse-
 nescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetorice-
 n, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vi-
 gore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsu-
 tum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere
 iube, descendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest,
 educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relin-
 que. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios mul-
 tos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

ὅν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ
 βᾶδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ
 βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ
 δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κινῶμενον. ὀλέγας μὲν ἔτι,
 αἶλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα
 βρόντινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα,
 τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητὴν. λέγω δὲ
 ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις αὐτὸν, μηδὲ σὲ αὐτῷ θεσπέσιον
 χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάβοι
 καίτοι τί Φημι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι
 τι, τὸ Ὑμηττίον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη
 ὦσιν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστίν,
 εἰ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον φᾶσμα δρόσω
 ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ
 παραδούς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περὶ
 βλεπτός, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγάθων) Ἀγάθων τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίας σκαπτόμενος. V.

quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta
 cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spiran-
 tem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam qui-
 dem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
 ponentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Ci-
 nyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poëtam
 Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indicis agno-
 scas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara
 atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
 dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aper-
 to ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non
 esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus,
 sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel am-
 brosia. Ad hunc igitur si accefferis, huic te si tradideris,
 e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appel-
 letur, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

- γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεί-
 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἰσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσόντων ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ὡδὲ πως, ἐπισπασάμενος ὅπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεὶ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἄρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσῃ δ' οὖν πάνυ μετρίων ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῶν σε, ὦ ἀγαθε, ὁ Πύθιος ἐπιμύψῃ πρὸς μέ, ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἤκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis investus: assumptum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte tallum tantorumque actorem, ut metus sit, ne lapsus alicubi personam Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc supereft comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicit igitur modestè admodum de se: Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chærephonti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις.
προδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε
παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυός, ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλ-
της, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
φύες, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσούτον ὑπερ-
φωκούντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλαὺς, καὶ
οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὧ Κλητίου
μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύ-
λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ
πτοηθεὶς, εἰ μὴ προτελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορι-
κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μί-
ταιίς μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν
10 Ὡ μέλημα) Ἀπὸ τοῦ φρόντισμα. οἷον ἐπὶ οὗ μοι πολλὰ φρον-
τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere:
statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Expectabis
vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat compara-
ri: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
los omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur;
quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
tum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
cinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clyti, ea
quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te ui iussero,
accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhe-
toricem altera illa praevia disciplina dementibus & vanis homini-
bus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim us

δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς πύσιν (ἡ παροιμία φησὶν)
 ἔμβαινε, οὐ μείων ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον,
 μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ
 αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν,
 καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὥς ἂν τάχιστα διανύσαι δυ-
 νηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ
 τὴν ὁδόν, ὃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥήτορά σε
 ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτὸς εἰμι, ἀναμφι-
 λέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέ-
 γειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν
 τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ
 τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἣ ἐπείκειαν, ἣ με-
 τριότητα, ἣ ἐρύθημα, οἰκοὶ ἀπόλυπε. ἀχρεῖα γάρ, καὶ
 ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὲν καὶ βοῇν ἅτι με-

7 Ἄ μὲν --- ὃ δὲ) Ἄ μὲν, ὃ δὲ
 μὴ εἴπης· ἀλλὰ τινα μὲν, τινα δέ. εἰ
 καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ
 εἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων.
 καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασιν

τοῖς δομένοις, ᾧ μὲν πάντα δραχμας,
 ᾧ δὲ μίαν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ
 αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῇ
 Ψευδολοικιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredere, nihil
 propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communif-
 icum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra
 ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici in-
 star ad hoc iter domo afferre, & quomodo comitatum parare, ut
 quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim pro-
 gredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum
 Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra con-
 troversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audendi
 dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confiden-
 tiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pu-
 dorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi
 relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero clas-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ
 ἑμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε
 ἱκανά. ἡ ἐσθὴς δὲ ἔστω εὐκνή, καὶ λευκή, ἔργον τῆς
 Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ
 ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμ-
 βας Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ
 ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν
 χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρα 16
 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοὶ τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν
 σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστρα-
 φήσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ
 κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ
 πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς
 ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἡ οὐ πλείω γε
 τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθεῖν, καὶ ταῦτα
 ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἅκρας τῆς γλώτ-

ς Πολυσχιδὲς) Πολυσχιδὲς, τὸ πύλοις αὐτὸν ἐπιπρέπειν τοῖς λευ-
 οῖσι στρίκτον. ἐμβάδας δὲ τὰ ὑφ' αὐτοῦ, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο·
 ἡμῶν καλλίγυια. καὶ δῦλον ἀφ' ὧν αὐτὸ ποδαῖματός. V.

morem quam maximum asser, & modulationem impudentem, incessumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Tarentino tetrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & muliebris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem agnoscet te Rhetorice atque admittet, neque aversabitur & iubebit facessere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginii, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηνέπη,
καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ,
καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν
τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ
ἀπῶδά. ἢ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀποόρητα
καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκεις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρη-
μένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος
ἐς τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς
ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν
παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ
ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖ-
σθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνε-
φές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνό-
ματα, καὶ ὀνοματοθετεῖ τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλε-
ξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρί-
σοφον. ἂν σολοικίσης δὲ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν ἔστω φάρ-

in promptu & extrema lingua habeto, illud ἄττα & κᾶτα & μῶν,
& ἀμηνέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione,
tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cu-
ra sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absorta.
Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus pe-
nula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina ver-
ba, & rarer a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu
habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim
vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius
supra captum suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
destringi, & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines
προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies,
ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem
vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

μακρον, ἢ ἀνασχοχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθύς ὄνομα, οὔτε
 ὄντος τιδός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγρα-
 φέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
 Φωγὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένους. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
 γίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος
 Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυ-
 χρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγων λόγους,
 καὶ ἄς Φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
 σιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ τα-
 μείου προαιρῶν. Ἐπειδ' αὖν καὶ ὅτ' λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18
 ὄντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λό-
 γων, ἅπαντα μὲν, ὅπόσα αὖν ἢ δυσχερῇ, λεγέσθω, καὶ
 ἐκφαυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλόμενων·
 καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ, τῆκεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτ-
 ταν ἔλθῃ; μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσ-

ἢ τὰ παλαιὰ) Δρυμίας ἄγαν ὁ
 βωμολόχος καὶ γόνος τῷ λόγῳ καθί-
 κτος τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ
 ἱερατικὸν τὸν ἐκάστου λοιδορούμενος
 ἀρετῶν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ
 ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ γορ-
 γόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἀχαρὶ ἀπίσκα-
 ψε· τοῦ δὲ τὸ ἀφίτον τι καὶ ἐλευθέ-
 ριον καὶ κατὰ πάσαν ἰδίαν εὐμετα-
 χερίστον, εἰς ψυχρολογίαν διάβηκε
 λε. V.

*barbara singula protuleris ; unum sit remedium , impudentia , ac
 in promptu statim nomen alicuius , qui neque sit , neque fuerit un-
 quam , poetae , vel solutae orationis scriptoris , qui ita dicendum
 probaverit , vir doctus , & linguae ad summam accuratorem peri-
 tus. Verum leges etiam non tu quidem vetera , neque si quid nugator
 ille Isocrates , aut expers Gratiarum Demosthenes , aut frigidus
 Plato , scripsere ; sed libros paulo ante nostram aetatem editos ,
 & istas , quas declamationes vocant , ut commeatu ab iis instructus
 habeas , quo in tempore abutaris , atque inde , tanquam e penu , de-
 promas . Si vero etiam dicendum sit , & argumenta quaedam prae-
 sentes subiiciant , atque dicendi materiam ; quaecunque difficilia sunt ,
 facilia dicantur , & contemnantur , quasi virile omnino nihil ipsi ele-
 gerint : tu vero nihil cunctatus dicito ; quodcunque tandem verbum
 in linguam venerit , nihil curans ista , ut primum , sicut nempe*

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ ματάπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κάρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίταστα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἔπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἱστοροῦνται, ἢ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχῃ, Περσῶν μὲν Δατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλιμάχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρηθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστάκει

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθος αἰσθόμενος. ἢ Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσι, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διέρυξις, ἐν ᾗ ἡ θάλασσα εἰσρυῖσα πλωτὸν ἀπεργάσατο τὸν Ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si usu veniat, frontis ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum instat, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaeirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellepontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis litterae, & audiantur Salamis, & Artemesium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeuiscant:

βέβητω, καὶ συνεχῆς τὸ ἅττα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μὴδα-
 μού αὐτῶν δὲ καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. Ἦν 19
 δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
 καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
 ὠδικοῦ, τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
 πεπληρωμέναι οἶου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν,
 πολλάκις καὶ ὁ μῆρὸς πατασέσθω, καὶ λαρύγγιζε,
 καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάδιζε μεταφέ-
 ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγανάκτηι
 καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
 σχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔτοιμοι, καθεζέσθαι κέλευε,
 καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
 πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
 ξάμενος, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
 Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μῆρὸς πατασέσθω) Οὐκ
 ἔμεινεν ταυτὶ τὸ μίαιρον καὶ κατὰ πτυ-
 σιν ἔργον τὸ τὸν μῆρὸν πατάσσειν,
 ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Καλάρυξι) Λαρύγγιζε. V.
 Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
 lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ξι) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν
 φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγει-
 σθαι, ἀλλ' ἐπιτιθεῖσιν περιεργάτε-
 ρον τῷ λαρύγγι χρῆσθαι. Sequeban-
 tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
 Ver. Hist. pertinentia, quae eo
 retulimus.

perpetuumque sit illud ἅττα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
 lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
 vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
 omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
 ubi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
 & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screa-
 tu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere.
 Et si te non laudent, indignator illis, & maledicto: sin pudore
 quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto,
 atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
 etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto
 initio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνθειόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος
 21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθαιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praeostat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum uis habeas, qui concinati

τοὶ τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
φορεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης
μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σου λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως
καὶ τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαϊότατον, ὀλίγου
αἶν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
ἢ μὲν τις καλῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δε-
κνέειν δοκεῖτω ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
χρῆ, ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπήσαντων ἀπάντων, ξένον
τινα ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ
σπορικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅτα.
ἐπιστάτης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μηδ'
ἀναστῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ οἷς τὸ πλεῖστον ὑπομειδῶ

Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero
prodeuntem te deducant, suo rectum satellitio, & de his, quae di-
xisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de
te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid
enim ad me ille Paeaniensis? & Ad unum forte veterum
mibi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum,
& ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermissis-
sem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena,
non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione
aegra sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam
laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat
& offendant, ut nauseent omnes ad verborum insolentiam, & au-
res obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-
Lucian. Vol. VII.

δε τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λε-
 γομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς
 συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θάρρειν ἢ
 τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρό-
 χειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόνος
 πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ δια-
 βολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περι-
 βλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.
 23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύ-
 ειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε,
 καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμ-
 μάτια ὑποδεικνύειν ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· κα-
 λὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
 ἀπουδάξουσιν δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
 ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-
 ναικωνίτιδος εὐδοκίμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεδόῃς,
 καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐραῖσθαι δοκῆις· καὶ ταῦ-

*num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae
 dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos,
 qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum
 est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, &
 iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes,
 & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec cele-
 brem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae ex-
 tra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committe-
 re tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moecha-
 ri, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literu-
 las ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle de-
 bes, & hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam
 hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa
 quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere
 nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari vide-*

τα γενειότης, ἢ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἴστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἰκανοί. πολλὰ γάρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ ἀναίσχυν-
 τία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιτ-
 τοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάν-
 τως ἐκείνας. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηρῆτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς τοὺς λό-
 γους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα αὖ δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιρκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδε-
 σθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλι-
 στα ἦν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέ-
 σθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφείσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam fis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re com-
 moda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia
 atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde ma-
 ledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, prae-
 ceteris reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per
 omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi
 ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum
 ad alia, quaecunque poterit. Potest autem non soloecismos tantum
 committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut
 maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque
 subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores si non suffi-
 ciant. Omnia quidem illa noris, & nativa magis fiat, neque quid-
 quam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)
 θάρρῳ ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ρή-
 τορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθῆσθαι. τὸ μετὰ τοῦ-
 το δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι
 τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμέ, ὃς πα-
 τρὸς μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρώς ἐλευτέρου ἐγενόμην,
 ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θμοῦιν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκε-
 στρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντά-
 πασιν ἀδόκιμος εἶναι δοξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ
 τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ
 ἔραστῃ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ράστην οὔσαν κατεῦδον,
 καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ
 μοι, ὦ Φίλη' Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐΦό-
 δια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν
 οὐκ ἔτι Ποβεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὡ φίλη' Ἀδράστεια) Δαίμων
 ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι τοῖς
 μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφωμένη.
 ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ
 μειράριος οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκ-
 μειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφή-
 μισε νῦν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπεβοή-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς) Ἐρρεῦ-
 θεν ἀναντίρρητον ἦδη ὡς Πολυδεύκην
 διασῦρει ὁ παρὰ λόγος, εἶγε Κά-
 στορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λή-
 δας, ὃ οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασφύ-
 ρατος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor,
 non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem
 redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quos
 brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui
 ignobili patre natus sim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra
 Xoin & Thmuin servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse
 vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo so-
 lorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro.
 Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus
 in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adraستا!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, insci-
 tia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παῖσιν ὁμώνυμος γεγένημαι ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἱρᾶν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέτ-
 ταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμεν
 τὸν ἄλλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὢν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρα-
 τὸς τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶναι ἐπ' αὐτὴν
 ἰασημένους. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἡττῶμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστε-
 φανωμένοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 διέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάκτων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο-

*sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, ama-
 re dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen pauper-
 iatis causa laborem sustinuit, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, vaneum a me, quod illi darem, esse emtum. Prae-
 ceptus igitur electus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praedeo, praevari-
 cans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua viri-
 des, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob*

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ τὴν πάν-
 ῃ δῆμον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάρι
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἶεν ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γράῦν τινα τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα Φέρεσθαι. σοὶ μάλ-
 λον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νῆ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησὶ. ὁμοῦσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ
 διὰ τὴν προηγουμένην αἰσχροτητα
 τῆς γραφῆς, ἢ διὰ τὸ ἀγαθὸν. ἐπεὶ καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σιν αἱ πόρνοι, ὁ μιμεῖσθαι καὶ αὐ-
 τὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάρι) Γράφεται καὶ χάρι
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito ostenditor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gratiam mihi non parvam conciliaui. Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moveare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus cum in iudiis vincas, tum bene audias apud multitudinem, & amabilis sis, ducasque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere, te Platonis illo volucris curru vestum ferri, quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
 βολος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
 παυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
 σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
 κρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάστην καὶ
 πρᾶτῃ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & definam Rhe-
 toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
 non possim. Vel potius iam defui. Itaque sine pulvere prae-
 dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
 cordari, non celeritate vos vestra vicisse, qui velocio-
 res iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
 elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. **Ε**ΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὥς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μέλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστίν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς,

ΙΟ Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὅτ' ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantis talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

εἶα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαία. τούτους οὖν ἐβέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιούσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2 ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἀν' ἐγὼ σοι δεῖξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οὐδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀπὸ τοῦ περὶ κλίσης. G.

12 Εἰ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὰς καθ' ἑαυτοῦ κόριν ἅμα ταῦτα διεξιάν. V.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνον-
 τας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ
 ἐμοῦ σε χρή εἶδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνί-
 διον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον
 αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχη-
 μένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ
 διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμε-
 νον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν,
 ὅπῃ οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶ-
 σαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος
 ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεν ἢ ἐς ἄρκτον μετέ-
 πεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαιράς, καὶ Γοργό-
 νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις) Ὡς Πρόκην καὶ Φιλομήλην καὶ Καλλιπτά.
 ἢ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκην δὲ καὶ Φιλομήλην εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia,
 tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Il-
 los enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Ho-
 merumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos men-
 dacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos
 deceiverint, sed ad nos etiam mendacium successione qua-
 dam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, per-
 venerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coe-
 li castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem
 Gigantum, & toram inferorum tragoediam, & ut pro-
 pter amorem Iuppiter sit taurus vel cycnus factus, & ut
 ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegasus, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes,
 & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
μενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότῳν. Καί- 3
τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
γῆς ἀναδοθῆναι Φασι, καὶ τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους ἐκ
τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα πολὺ
σεμνότερον οὗτοι τῶν Θεβαίων, οἱ ἐξ ὄφews ὀδόντων,
Σπαρτούς τινες ἀναβεβλασθηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν
ἦν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινός, ἢ
Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
σαι διὰ τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινός) Ὁ μὲν
Κοροΐβος μαρὸς τις ἀπομνημονεύ-
ται ἀνθρώπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυ-
νῆκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἐλίσσεται
συγκαταδυῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
τὴν πεθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕ-
τως ἐχόμενοι τοῦτον παρθνεύειν αὐ-
τῇ, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκνφα-

μένης, τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι,
καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
τῷ μαρὶ τοῦ ἀνδρὸς καταφθεῖσαν,
οὕτω τὴν κοινανίαν τότε τοῦ γάμου
γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μαρὸς καὶ
αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχει-
ρῶν. V.

tosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
vam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte to-
lerabilia fuerint mendacia. Quod vero iam civitates & gen-
tes multae, communiter, & publice, mentiuntur, qm̄ non
ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non
erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
stisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
bani, qui de serpentis dentibus Spartos [sativos] quosdam
germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
iusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum
per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἣ Ὠρειθυϊαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθεσι πράγμασιν ἀπιστῶν ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταὶ, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὔτερ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θεβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκτῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν καλύσει λιμῶ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθὲς ἀκούειν ἐβελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μᾶς ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequntur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, angustiores talibus commentis reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa induciti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
 μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν ὠχόμην, οὐ φέρων
 τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
 Ἑλληνες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
 διεξιώντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιοπίστος ὁ Εὐκράτης
 ὅτι, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
 βαθεῖν πάγωνα καθεμμένος, ἐξηκοντούτης ἡτῆρ, ἔτι καὶ
 φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
 τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι
 τελέῃσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμυντο τοῖς πλεί-
 στοις, παρασησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
 βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
 μήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
 sis auditis, vel potius in media eorum enarratione, disces-
 si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
 tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
 multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
 quicquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
 bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
 phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
 praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
 que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
 nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
 quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ὦν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἥν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πάγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κείνον ἴδοιμι, (ἠγνοῖκεν γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστῆς
Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.
ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθαίμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle finium tegeter ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quenam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque causa, ut nempe & Leontichum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιούντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἴους ἄνδρας σοι Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὃ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσωψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ πῶμα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γάρ, ἐς τοὺς πόδας αὐτοῦ αὐτῷ κατεληλύθει. καθεζέσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρεμα ἐγκλίνας τῇ Φωῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδε με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τί, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψεύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, ὁρμαῖος ἔλθοιμι.

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritatē textum: Scholii vero nihil. Solan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: destitit enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἐκαβεζόμενῃ πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω φονευθείσης, ὥς προεῖπον, ἐνδήσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὥκῳ γὰρ ἢ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρβαὶ, μεγάλα δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκειᾶς ἐπαυδῆς ἑκάστω. ποδῶν δὲ ἴσιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκῳ ἐλάφος. ἑναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursim statim venisse, prope illum affedi. Illi forte iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant, insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas subūciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae, & excoxiati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audvi equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carnine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετ' ἰδού με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
 λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διώκοντες.
 ἐπήρσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
 δέ, ὡςδε γὰρ, ἔφη, ἐπωδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύε-
 σθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
 τριβόντος; ἐγέλασάκ ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ᾔσαν
 κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοίαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
 σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
 ἀπεῖποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρός Ἀντίγονος
 ἰδοὺ μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσεϊ μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
 το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
 οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
 σθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος,
 ὑπομειδίων ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἅπι-
 στον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς
 ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ· εἰ μὴ

γ Κατεγνωκότες μου) Κατεγνωκότες πολλὰν τὴν ἀνοίαν. αἰτιατικὰ
 ἀπὸ γνηκῆς Ἀπτικῆς. V.

*sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores esse leo-
 nis cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
 dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
 latis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
 rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ride-
 bant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemna-
 ri ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae
 essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
 ceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus
 Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
 let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
 bus, & in universum de contentione remittere. Cleode-
 mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
 tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

Lucian. Vol. VII.

R

πάνυ τὴν ῥῖνα κορύβης μεστός εἶην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγεύρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνόησεν τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλαῖς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγυδόνων,
9 ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ιδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα σὺκ ἐμέλυσέ σοι ἐκ-
μαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομ-
πὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταβέλξεις, καὶ βουβώνων
ἰώσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
οἴσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὀρεοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγώ,
ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἤλω — τὸν ἥλον) Παραμμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύφορα πρ-
στουμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῇ λίνῃ λίνον συνάπτεις. V.

hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut
credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus,
morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praestigiis-
que operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere?
Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo
leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe
claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino ni-
mirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti,
quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi
ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium de-
pulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sa-
nationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt
omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non con-
sequuntur, inquam, concludis, Dinomache, & clavo, quod

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πετεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἢ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ Θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶει τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγώ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ οὐδέν, καὶ Θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ Θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὀρῶ, καὶ ἂ εὖ ποιοῦσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀκιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἰων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μεῖρακιον

*aunt, clavum cūcis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos
 credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiamsi Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κείσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδύνει γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδύναι αὐτὸς ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ὠθηκότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λευπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον τῶν Χαλδαίων, ὥς Φάσιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπαυθῆ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmites, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subiisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumorebus inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam eiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών.
 τοσοῦτον ἡ ἐπωδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλῆτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βιβλίου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὁρῶν. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπω-
 δὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, Φρύνοί τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν
 ὄφειν τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἔπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κεῖνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc
 fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublato, in
 quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum car-
 men illud valuit & ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque pa-
 travit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronun-
 tiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur
 & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fue-
 rant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantatio-
 nem angues multi & aspidēs, & viperæ, ac cerastæ, & iaculi,
 & rubetæ ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae
 senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens
 non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpen-
 tium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et
 vixit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit

13 δὲ αὐτὰ μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι,
 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφεις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων
 ἐκείνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα
 (ὥμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πι-
 στεύσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνικῆθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὀρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἥδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατόν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβατίνας)
 Καρβατῖναι τὰ τραχέα καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας
 φασίν. V.

*illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis ad-
 mirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, ser-
 pens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetu-
 lum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu qui-
 dem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam,
 quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo mo-
 do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut diffitabatur, ex Hyber-
 boreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri,
 super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, &
 super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem cru-
 do corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέρπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς εἰώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παρίστας,
καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγῆσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξι-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νίτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐ-
τὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ
ὀκτωκαίδεκάετης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμνηχανῶν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραιτίκα· (ἔδει γὰρ προ-
τελεῖσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας) ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ

7 Δημαινέτω) Γράφεται καὶ Δημίω. V.

cere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia iam Peripateticae
scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
usque pertraxisset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺν τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) Βόθρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐΦῆκεν αὐτῷ ἔρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θεάμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖόν τι Φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἴτα βούς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἀπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῇ ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἦτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἐδύ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα Φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subduali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adfuit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolvit in coelum, & terram Hecate subiit, & reliqua spectra eva-

ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον·
 οὐχ ὥρῳ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους
 δυνατόν ἦν. πάντῃ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε.
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψο-
 φῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάντῃ σμικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec
 si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse
 multa in incantationibus utilia. Recte, inquam, mones. Crede-
 rem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est,
 si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero,
 novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilem-
 que & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis le-
 gato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo
 luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperbo-
 reos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris in-
 genio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat,
 venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum
 possit ipse amari a divissimis mulieribus, & solida ab illis talen-
 ta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit

ῶν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἀν' ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σκωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἐλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἀν' αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἀνθρώπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθείῃ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα,
 καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὦγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interroget, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, &, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-

ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θεά-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπ' αὐτὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
 εἰ μὴ καὶ μοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιοι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῶ ἂν-
 ὄντι μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ-
 και παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
 τος, ἢ δ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σιν, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεις ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quan-
tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
noctu partim, partim interdū? Ego vero non semel, sed decies mil-
lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibul-
orum factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi for-
te nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
dam Eucrati Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκοβόλον, ἣν δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, ἑοικότα ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις; οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδόμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων, ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἑστήκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγαστορά, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβελὴν, ἡνεμαμένον τοῦ πάγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκεῖνον λέ-
 19. γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί,

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τῶν εἰσά-
 Πολύκλειτος ὅσπερ καὶ ὁ Εὐφράτωρ. γεται θαυμάζω. V.

statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis? Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit, paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis opus & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Polycliti opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nestotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, calviam, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus videtur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitudine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηρὸς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλχης; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἡ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελῶμενος ἀνδρίας· ἡ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐβέλοι, εἶγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατὸν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδρίας, καὶ ἠπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἣ ἔσθηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 ἠπιάλου) ἠπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febris querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille ut vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε
 ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφούντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ
 οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριάς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ
 Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης
 περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου
 ἐπεποιήτο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκάλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι,
 ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιά-
 δη, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα
 ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὐς κατὰ
 τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ
 Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνετο, ὦ
 Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐ-
 τοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀ-
 βολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια
 ἀργυρὰ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημά-
 των) Τοῦτο οὐ μάρτη εἶπεν. ἀλλ'
 ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγάλμα
 εἰργάσατο περισκέλεις, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα
 τῶ ποδὶ ἀποτελούντων, πάρισχε φά-
 μιν, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλμα-
 τα κινεῖται αὐτόματα. V.

*videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus
 aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa
 statua, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus
 erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus es-
 set, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum
 de Daedali artificiiis. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque.
 At tu vide, inquit, Tychiade, ne disti te postea poeniteat. No-
 vi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos sin-
 gulis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit eveni-
 re, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eu-
 crates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades
 negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, &
 nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, &*

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι
 δ' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς
 τις οἰκίτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε
 νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο κατα-
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν
 τάχιστα ἔγνω περισυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως
 ἡμίνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄβλιος, ἐξελθεῖν οὐ
 δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ
 κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ
 τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς· οὐ πολὺν δὲ
 ἐπιβίους χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμε-
 νος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶ-
 πτε, καί με, ὥσπερ τὸν Μίνως ἡλικιώτην, παραπαίειν
 ἤδη δοκεῖ. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλ-
 κὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

*argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum,
 qui per ipsum febri erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia
 illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus,
 vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte
 in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut
 in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum
 rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non
 paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui
 diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam po-
 stridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pe-
 lichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Ve-
 rum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus*

- εἰργασμένοις ἤ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν,
οὐποτε Φαβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
21 τὰ πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπεί-
δαν ἢ θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περιείσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπείδαν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἄξιοι γάρ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ
Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανά-
κτει, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαβῇ; ὃν
ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
ὃν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

*illud Demetrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum faber,
sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero,
quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuisssem. Post
haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus
Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi
linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, per-
strepit, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam,
praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei fa-
cimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrifi-
cari sibi, & indignatur, si non suo tempore optimis epuletur ho-
stius? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mitteret,
aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucra-
tes, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tem-
pus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-*

τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην
 ἀπῆειν, μεταξὺ Φροντίζωντι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ
 δ' ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλαγμος ἐγένετο
 κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει,
 παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιω-
 τῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλί-
 γον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς,
 γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν Φοβερὰν, ἡμισταδιαίαν σχε-
 δὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος
 ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχον· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφίο-
 πους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί,
 καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς
 δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέπετο, εἰλουμένους περὶ τὸν
 αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπίους ἐσπειραμένους. ὁρᾷτε,
 ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ
 ἅμα λέγων, ἐδείκνυν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα
 ὀργυῖαν. V.

13 Περιέκνυτο) Γράφεται, καθ-
 ἑντο. V.

*diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & com-
 mentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exori-
 tur canum: & ego arbitrabar, Mnafonem fillum pro more ludere,
 & venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud
 non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae facto, &
 sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem,
 dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sini-
 stra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quan-
 tum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vul-
 ta, inquam, & adspectu horribili: & pro coma dracones erant, cin-
 cinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, qui-
 dam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Vi-
 dete, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! &
 cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in*

Lucian. Vol. VII.

S

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὰν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχη-
 ρότες αἰτενές, προσεῖχον αὐτῶ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι
 τῆς ρίνος, ἡρέμα προσκυνῶντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσ-
 σὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον.
 ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ἀμιλοῦσιν
 ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πο-
 λιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν τὰ δ' ἄλ-
 24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ
 γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες
 δὲ τῆς θεοῦ πληῖοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἢ δ'
 ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ
 λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμῶσῃ τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν οὖν
 ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ
 Ἀραβὶς ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτῃ δὲ
 πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χά-
 σμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἴτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus,
 & Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant,
 viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite ado-
 rabant colossium plane improbabilem, mulierem dimidium
 stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego
 vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur
 sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi
 fint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a pue-
 rulis, quibus ipsis ceteroque facilius mendacio ductari se pa-
 tiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Eucrates, ca-*
nes Deae quanti erant? *Elephantis*, inquit ille, *Indicis alio-*
res, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego ita-
 que cum viderem, constiti, conversa ad interiorem partem digiti
 pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percus-
 sisset anguino pede solum, hiatus effecit maximus, Tartarea

ἤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρ-
σίσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πε-
φυκότος, ὥς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν·
εἶπα ἑώρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα,
τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γινώριζειν
ἐίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεί-
να ἔτι ἀμπέχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ
ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο,
ἦδ' ὅς, ἡ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ
συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφoδέλου κατακείμενοι;
ἀπιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπί-
κουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ
ταῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προ-
γαστρωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χοῆ γὰρ,
οἶμαι, πρὸς Φίλους ἄνδρας τάληθ' ἔλεγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego sum-
mo animo, protensoque capite introspexi, apprehensa tamen arbo-
re in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum
vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum,
Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnosce-
rem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indu-
tum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit
Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per
gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei di-
vino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam
Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,
inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod
calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet
enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἰώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέ-
 μυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας
 οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὕτω τέλεον μεμυκός τοῦ
 χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; ἢ Δί', ἔφη ὁ
 Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ
 πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἔδοκει. καὶ γὰρ
 ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις
 ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νο-
 σήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθε-
 ράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ἡ δὲ πυ-
 ρετός, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω
 περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγоне, εἰ πως
 δυνθῆιην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι
 νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς ἰώρακα) Γράφεται, ἰκανῶς ἰώρακει. V. 7 Ἐπιμετρήσαν-
 τος) Ἀπὸ τοῦ προσθέντος. V. In G. verò Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γραμ.
 ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam fervorem re-
 quirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adfuitere, nondum
 plane clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per lo-
 vem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui per hiatus, & ignis
 sublucere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium
 addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Vi-
 sebat me autem & curabat hic Antigonos. Dies erat septimus.
 Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes au-
 tem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim
 iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur
 adstat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veste candi-

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς
 τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τι-
 τυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῶν λέγοι-
 μι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ
 ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑριν-
 νύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ)
 καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνήξομένων τὰ ὀνόματα,
 οὓς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεα-
 νίσκος ἐμὲ Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἤγαν-
 ἀκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπώ πε-
 πλήρωται, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ
 τὸν χαλκέα Δημῖλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη
 βίῳ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρ-
 ρτος ἦν, ἀπὴ γυγίλον δ' ἄπασιν, ὡς τεθνήσκειται Δημῖλος.
 ἐν γειτόνων δὲ ἡμῶν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγ-
 γέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων
 ἐπ' αὐτῷ. Τί θάυμαστον, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatus quen-
 dam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tanta-
 lum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque &
 Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi
 videtur, assidebat, pronuntians eorum, qui paulo post morituri
 essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere con-
 tingerat. At iuvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad
 duellum meum, Nondum; inquit, impletum illius filum est:
 abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam
 enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem
 iam sine febre eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox
 esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse
 quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eo-
 rum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonos? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἣν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὐτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεθάρη; 27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐβεράπευες. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον αἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιόστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφίβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὥς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἔρῳ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ

enim novi, quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse. qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruor, iniecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem his, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται
 δὲ μεταξύ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης· οὕτως, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὡχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύ-
 πας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιᾶτό με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλιον χρυ-
 σοῖν ὄνται, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὕστερον. Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucrati-
 des hic, ostendens filium suum iuniorē: qui statim pue-
 rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, exspectabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit;
 ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
 pertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινομένοις;
μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυ-
γὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιον ἂν εἶεν οἱ ἀπι-
στοῦντες, καὶ οὕτως ἀναισχυνοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

- 29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κο-
μήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθαι τὸν αἰοῖδιμον
ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς
εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τούτ' ἐκείνο ἦκειν μοι νομίσας,
πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ
αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόν-
τας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆ-
ναί μοι τούτον ὦμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο,
ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς
νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥαῖον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

II Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν
θεάτρων, ἠνίκα τὸ παράδοξον ἐπι-
τελεῖσθαι ἴδαι, καὶ πλείον ἔχειν πί-
στιως, ἀνωθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἐκάτερα
τῆς μίσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐ-
ταὶ δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου
πλευρὰν ἀνίστασθαι, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ
καὶ τὸ προσκένιον δι' μηχανῶν δύο
μετακινούμενων ἢ ἐξ ἀριστεῶν θεοῦς

καὶ ἥρας ἐνεφάνιζε παροῦσθαι, ὡς
περ' ἴσιν φέροντας τῶν ἀμυχήτων,
καὶ τούτου παραπληρωμένου, ὡς οὐ
χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὁραμένοις, ἐπεὶ
θεὸς πάρισι τῶ ἔργῳ, ὃ μηδὲν
ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ
πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ
συμφερόντως τινὲ συμβαλλόντων ἐπι-
κράτησι τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

*salibus, Tychiade, aequum censet, manifestis adeo, & quae sin-
gulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoqui-
dem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum in-
star, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo ve-
ris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa ce-
lebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo con-
specto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim
contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir
sapiens, prodigiosa adeo narrantiibus. Et, quod est in prover-
bio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna
putabam. Ille vero cum affedisset, assurgente illi Cleode-
mo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius*

κράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσόφειτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείβομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπῆγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τῃ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἴεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philosophabamini?* dum enim intro, audiui: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti puet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita functorum animas vagari in terra, & quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais? inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγώ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διὰτι μὴδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτὲ ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
 31 κείσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβεροῦ καὶ ταραχώδους Φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἡδὴ, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δὲ μοι Αἰ-
 γύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν ταιούτων) ἤκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixisti, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiektus. Ergo iam collabi domus, & defluere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo tecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οικίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ
μόνον οὐκ ἐπιλαμβάνομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι,
εἰς προὔπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχρον λαβὼν,
μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς
τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφί-
σταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τικὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομί-
ζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ με ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους,
αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
ὁ μὲν ἐπιστάς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλων,
εἴ ποθεν κρατήσῃε, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος
γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικω-
δοστάτην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα
κατάδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν
δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδν, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ
πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων,
καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

*ante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quor-
sum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego
vero, summa lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi depo-
suo lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum
se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque,
sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: at-
que adflans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vin-
cere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero,
deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus,
incantando illum adegi in angulum quendam tenebricosi concla-
vis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi.
Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri pu-
tarent, uii reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad
Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, puram & metus ex-*

καθάραν αὐτῶ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἰποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἑώρακειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιᾶν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑώλος, μόνα τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκεῖμενος. ἐκείνου μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
 32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἐτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κάμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ· μεστὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θη-
 7 ἑώλος) Τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χριστιανοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡδὴ διεφθορότος. V.

peritem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deducēisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussi rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossam, cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossam sepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desuit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignote. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,

σαυρὸς πέφνηας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμαὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἢ γῇ τὰναντία ἡμῖν λέγονται; νῆ Δί', ἦδ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μῆδεν οἶόν τε εἶναι συστήναι τοιοῦτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθεῖρξας ἑαυτὸν ἐς μῆμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στεῖλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόμενοι ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπνέδωντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τῇ προσποιήσιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτοὺς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παῖδες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μῆδεν εἶναι τὰς ψυχὰς ἐτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

¹¹ (Ἐσθῆτι μελαίνῃ) "Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίνας στολαῖς ἀμφένυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones apparet? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age &c, eequem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdiu, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornari, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumfarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed in scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενί-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλα
 διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διηγόν, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα εἰς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκούσαι τὰ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκεῖνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσημόν τινα Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσιν ἑπτὰ. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλου ἐτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης αἰὲρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δεῖαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικο-
 μένην Ὀσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν·
 μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν δισπαράχθαι,
 τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκόψαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὸς ἀνομάσθη ἡ πόλις.
 εἰδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπιδημοῦσιν αὐτῇ, ἀπιστόν τι τρι-
 χὼν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κα-
 φαλῆς εἰχάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem etiam De-
 mocritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinas causa eo missus a patre, cupido incessit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 divi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

ἔκαστην ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὠκηκέναι, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσιδος. Παγκράτην, ἔφη, λέ-
 γεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρη-
 μένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμή-
 κη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ'
 ὅς, ἐκείνῳ τὸν Παγκράτην καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν
 ὅτις ἦν· ἐπεὶ δὲ εἰδὼν αὐτὸν, εἶποτε ὀρμίσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ
 καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θη-
 ρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς,
 ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλο-
 φρονούμενος, ἔλαβον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμε-
 νος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέ-
 λος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι
 καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ
 γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ
 ταῦτο οὕτω διήγομεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθομεν εἰς τι καταγώ- 35

*cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitaf-
 se, Magicis artibus dum instruitur ab Ifide. Pancraten dicis, in-
 quit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum,
 linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum,
 sumum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pan-
 craten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero vi-
 derem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa
 prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis, & natare inter bel-
 las, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum
 quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad il-
 lius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac fa-
 miliaris factus sum. Itaque omnia mihi imperiivit arcana, &
 eandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, so-
 lus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea
 illa viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum*

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπώδην ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας, αὐτῆς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπώδην ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μῖα δέ ποτε ἡμέρα λαβὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπώδης, ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ εἶδει
 36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induerat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hauriebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim inuidebat, licet ad alia esset promptissimus. At certo tandem die clanculum sublegi incantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pistillo, quid facto opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exortatumque, dictis similiter syllabis, aquam asferre iubeo. Cum vero planam am-

παυσο, ἔφη, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδῖειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον, ἐκείνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπώδης· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀθανῆς ὠχετο ἀπιδῶν. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο ἀνθρώπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἥδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῶν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθαι, 37 ἦ δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum asferre aquam perrexist; donec aqua haurienda domum operlevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum dissecō. Sed utraque illa pars, capris amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter hæc adest etiam Pancrates, intellectuque quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portentosa loqui senes viri? Sin minus, at

Lucian. Vol. VII. T

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ Φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἄλλοκότων μυθολογημάτων. Φεῖδισθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοᾶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρβένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχῳ τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensum impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Refle me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilocho tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον,
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάρῳ. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
ῆεν οἰκαδὲ, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
φανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καὶ
τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
ρήσειν ἔμελλε, καὶ ὥς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμᾶ-
1 Ἐν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος διακίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

plō audīvi, in Mallo, Heroē praeterea mecum loquente, & de re-
bus mihi meis consulente, quaeque ipse vidī, dicere vobis volo:
tum deinceps, quae Pergamī vidī, & audīvi Pataris. Cum enim
ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, & dilucida funderē oracula, dum
ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetarū tra-
dat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oracu-
lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων
 θέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πτόντες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέο-
 μενος. ἠδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθedaνόν
 τι Φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσῃται με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα
 τῆς διηγήσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi conven-
 to opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripietes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audiavi, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momoῦderint; sed etiam, si

σι, ἀλλὰ καὶν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δῆγμα-
τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morsus mordeat, eandem, quam canis, vim
habere illum morsum, eademque illum quoque metuere.
Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius morsus impertiisse, ita daemoni-
bus mihi mentem opplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque
inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

Ι ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμούς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φαχυλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύτει, τέχνας δ' ὁμότεχος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firma-runt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis fa-piat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se pa-raverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui nume-ros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces ti-bi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis militibus praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὴ τί ταῦτ' 2
 ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γέγονενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγευμασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἀνευ πο-
 λεμίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μίδης ἐν Σικελίᾳ ὃν κατεσκέυασεν
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα,
 ἅπερ ἀπὸ ἡλίου ἀντικρῦν τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μήκοθεν· εἰτ' ἀνατεί-

λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβάλον-
 τος τοῖς κατόπτοις τὰς ἀκτῖνας ἀντ-
 ανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἴφθειρε τὰς
 νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 averfione sola ac disperfione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Tha-

- ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.
- 3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἰππίου τουτουῖ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνῳ παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ σπρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les. cum promississet Croeso, se siccum traieciurum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis. qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, differtissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico pro-verbio, in data quacunque recta triangulum accurate construuntis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κινήσας, εἰναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ἂν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δέκνυσιν, ὥς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἧ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 σθηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινέειν. Ἄ δὲ ἑναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρβιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θά-
 τέρω ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi desumto, bene rem geffisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 ctum in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positis rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ
 ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν σύνεχοιμένοις τὸ ὅλον
 κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου
 μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρ-
 μοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.
 5 Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος
 μάλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόν-
 τα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν
 ἔχων ἀκολουθοῖς καὶ ὑπηρεταῖς διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ
 δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλα-
 νεῖῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαί, καὶ
 Φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχό-
 μενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν,
 ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδο-
 χήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυο-
 μένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem *montium* praeruptis
 valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit.
 Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem
 congruunt, tum propter observatam in tota structura pro-
 portionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi
 fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus
 ad ascendendum latos habens, supinum magis quam ar-
 duum, ad ascendentium commoditatem. Per hoc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene ma-
 gnus, ubi morari commode pedissequi & ministri possint,
situs ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: bal-
 neo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi
 & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, su-
 pervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessa-
 rius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est.
 Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαῖνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θερμῇ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφοιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείφασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναι τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφῃν ἄκραν ἀποστίλ-
βων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάνευστος, καὶ ὡς πορφύρα διηνησμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμαῖς πυέλους παρέχεται. λουσαμένοι
 δὲ, ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὖθις ἐπανέ-
 ναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρόν, δι' ἡρέμα θερ-
 μοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ,
 καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα,
 καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολ-
 λὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν
 Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ Θέμεν τηλ-
 αυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ
 Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ
 σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον,
 εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ
 μεσημβρινοῦ ἀέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλλους θεο-
 8 μένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν
 σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιόστρας, καὶ τὰς κοινὰς
 τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ
 τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebet. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro porzione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὖκαιρον, τὸ εὐφεγγές; τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσειν, ἐξόδους τε πολλαῖς τεθωρακμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασικάνθου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖψά-
 9 Ἀφόδων) Ἀφροδὸς ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis; parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξων τοὺς κοινωγήσον-
τάς μοι τῶν ἐπαίων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (καλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
 θεσμένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάσσαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἐκφρονες καὶ μεμνηυῖαι, κιττῶ ἰστεμμένοι, νεβρίδας ἐνημμένοι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσai, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
 το, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ
 8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adveptantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-
 bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρεῖαν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ρινόσιμον, ὥτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πᾶλλα ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πᾶν πῖθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν ἑοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπῶγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχροῦς ὀρχήσεως παραπλοσίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἡ ἐπὶ μετώπῳ ἔχουσα χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοχέλιον. V.

12 ἕτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, sumum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vestum plerumque, crocota indurum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικόν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεμωμένας τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὖ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ἰμοθάγους γάρ τινας αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ
 οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἴ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν
 γυναῖα μεμνηνότες, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ
 γυμῆτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permisso ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoe; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant,
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
 omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem viris etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum feniculum, & alium
 semimilitem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

ἀνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισιάζαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξή-
 σαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον
 4 ἐκεῖνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἴ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Παν, ἡγούντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισιάζαντες) Σπρώσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιαδικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄρα τοὺς ὑποστρα-
 τηγούς, ὅσον ἀπὸ τοῦ αἵδους εἰχάσαι
 τὸν Ἰκάριον εἰδείξει καὶ τὸν Πᾶνα·
 ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν περι-

στα. καὶ τὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταῦ-
 τὸν οἶται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκάρῳ.
 (cur de Icario somniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpres
 optimus Lucianus hic ostendit.
Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter sumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἔπατα-
γείτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρϕιον,
καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
ὑπεζωσμένοι, καὶ τῶν θύρων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
τὸν σῖδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
κλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔΦευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώ-
κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἔχρην ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί
πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι
δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς)
ὅμοιον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἶέ-

14 Κορυβαντιᾶν) Μαινεσθαι. V.

Evoc. Simul pulsantur tympana, & classicum cymbala so-
nant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium,
& Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, fuccinctae draconibus, & de sum-
mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
rimento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
nos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste*
Bacchus? aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται, ὥς οὐδὲν δεόν παρέχειν τὰ αἵα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀπὸ τοῦ κίττου σιδήρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρρων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιθεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πῶσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
 6 τὸ, εὖ οἱ. Οὔτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοῇ) ποιούντων ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἐκπλαγέντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebere comissationibus muliebribus, & Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissationum illius temporis communium, neque contemserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐβέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαι τι τῶν ἐκεῖ-
 θεν, οὐκ ἀπροσδιόκυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιούμεν ἀλ-
 λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαιὰ τοῦ Ἰν-
 δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
 μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
 τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χω-
 ρίῳ, συνηρεθεῖ δέ. κίττος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι,
 σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι τρεῖς
 καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
 δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
 δοὶ ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν
 πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
 μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
 κῆς τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πᾶ- 7
 σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἂ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
 illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
 ab infinito nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
 scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
 mus est in conspectu, regione non admodum magna, sed
 opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
 Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae;
 Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud ne-
 mus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
 que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
 tate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
 co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
 lescuntulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἄλλότριον εἰπεῖν' ἐπειδ' ἂν πῖνῃ ὁ γέρων, καὶ κατὰ στήθεσιν αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωγός ἐστι, καὶ καρὴ βαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακράς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνων ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τETTIΓΩΔΕΣ τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τὸν τεῦθεν δὲ ἤδη ἀφειθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελῆ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξήει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, & crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spiritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad feram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύτης ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπέξελθεῖν, ἐς
 πάντα πινῶν αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ
 μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἑμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύ-
 θῳ εἶκα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δοῦξιε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
 ἴλεως.

1 Δύστης ἡλίου) Πάνυ φεύδῃ καὶ οὐ ὅτι (lege ὅ) ψευδομένους ἄνω
 καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. Abb. δύστητος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta funto, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam epim
 videtis, qua in re similis illi sum. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 ΤΟΝ Ηρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμῖον ὀνομάζουσι Θωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἔστιν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναΦαλαγτίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἀν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὁμῶς τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐν τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς
2 ἔστι. Ταῦτά γε ᾠμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀντὶ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis fenex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in universum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

ταῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ
 Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι
 τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς
 Γηρύονου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν
 ἱσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον εὐδέπω ἔφη, 3
 τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων
 πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὥτων ἅπαντας δεδε-
 μένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέ-
 κτρου εἰργασμένοι, ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ
 ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βου-
 λεύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς
 ἐκπυτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγνηότες,
 καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ
 τῷ Φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες
 ἀχθροσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Her-
 culis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam
 quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum
 quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes
 percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura,
 nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum ma-
 gnā multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro
 elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab
 infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliantur, cum
 possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnitun-
 tur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur,
 partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem
 suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur,
 Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἄτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ρόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ Θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ 4 ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσθήκειν ὀρώω, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δέ τις παρεστῶς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἁφιεῖς, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμῆος ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ ἐντελῇ ἐπι-

non pigror ipsum quoque dicere. Cum non haberet pistor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam affimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων φρένες ἡερέβονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

αὐτῷ γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἀνθῆ. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδιμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰκὸς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινῶν ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἢ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

Τὸ δ' ἔλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

⁴ Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

folet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixerit vestri poetae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel destituit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὄξεις, καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόμεντα γοῦν τὰ ἔπη
 7 καὶ ὑμεῖς Φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
 ἥνικα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδὲ ὄντι καὶ πάλαι
 τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὖθις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
 δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκότος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μή τι-
 ὤμῳ δοξάιμι κομιδῇ μεираκιώδῃ ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καί,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφές σε,

Ἡπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι
 ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quo-
 que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 confiderarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quique hoc declamandi genus olim desissem,
 & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam periit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballi,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
 κώτης ὢν τῆς εἰκόνης. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως
 ὁ σὸς, ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοφαέννων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης οὐ Φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 ἦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
 ὦραν εἴη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς οὐδὲν γε δέος, μὴ κε-
 νωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνότων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

ἢ Τῆϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρίον-
 τα λίγει τὸν λυρικόν. V.

γ Ἴπποκλείδης) Παραίμια οὐ
 φροντὶς Ἴπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλ-
 λά κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μετα-
 χειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 lium aforum, qui imaginis propositae aequalis sim. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, intuens me, sensim canente mento, auratis vestus, si vo-
 luerit, alis, aut aquilis praetervolato: ac non curabit Hippo-
 clides. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non fit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
 soler. Et hac ipsa causa aufus sum subductum olim navi-
 gium iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dum mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι
Φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐπιφθέγγη-
ταί τις,

Οἶν ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δὲ εὐεξία τοῦ γόνατι. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
eriam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ἩΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, καὶ αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύνειν αὐτὸ, θρη-
 νύσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγεί-
 ρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεираκίον,
 ἀλλαγῇναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐπὶ αὐτῶν δά-
 κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς
 ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην
 ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετά-
 σας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα,
 ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο 2
 μέντοι χρέος, ἦκον δὲ ὁμῶς ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ εἶδον
 γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανὸν, οὗτ' αἰγείρους εἶδον,

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S .

DE electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, po-
 pulos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae de-
 plorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos il-
 las Phaëthontis, deinde, dum deflent adolescentulum, mu-
 taras esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
 mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem
 poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Erida-
 num, me subitum populorum unam, & expanso sinu
 excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane
 non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni
 tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαέθοντος ᾗδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφίξομεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιον σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμενῃ αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἥλιου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτήσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὥς ποιήσειε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπύπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putassne nos duorum

ἐπίτειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλαῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἔξῃν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
 τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα
 διασχυνθεὶς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα σὺν ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾷς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρὰς ἐψευσμένος ἡνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 νεώτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νικά ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφ' ἐστῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρηα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαβο-

*obolorum causa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navi-
 gia, cum divitiis nobis esse liceret, legendis populorum lacri-
 mis? Hic fermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo ufurus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus) Verum cycni certe quando no-
 bis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non
 Lucian. Vpl. VII. X*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουςον καὶ ἀσθενές, ὥς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιούς. Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς ἀδόντων δὲ ἡδύ, καὶ οἶον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ ἦν δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀπροσάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνέιναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀπὸ τοῦ βιβλίου V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet C.)

oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquiunt, non defines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos pervenerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de

ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πω ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 ἔτι πρόσσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθῃς μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὄρωντες· οἷόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 κτο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσσι, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτίασῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poetis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei *vanae* culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

1 **Η** ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερά, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὅπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν

2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτήσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἐτερον κώνωψ ἐμπί-
δος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός
τ' αὐτὸν φασὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν
γνώμη ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι)
Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ
κώνωψ εἶδος ζαδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volarum mediratur. Volatus illius

κτερίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κείνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνόπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δ' ἄλ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἢ
 γαστήρ δ' ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰκνύα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκύνπει, ᾧ κεντούσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἥδ' οὖν δὲ αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὁδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἐξάπους δὲ οὔσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χερσὶν
 μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ κατ' ἡμᾶς.
 4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεχτάται. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephant, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, five ex hominibus, five animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnae gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζῆς ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 σπένδον ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅπότεν
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχνην διαδι-
 δράσκη' λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρα,
 ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὥς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χορὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος·
 τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ υἱὲ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ

II Ἰσχύν) Γραι. ἀλκὴν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico *in esse*, cum insidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquen-
 tissimum Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidis illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi *in esse*,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγματος. οὕτω δὲ πάντῃ
ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μῦῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
μεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν
πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
ναῖαν ὅποτε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μῦῖαν αὐτῆς ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιβέτω καλλίστῳ
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔβη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅπο-
ταν τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς
ρυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
Ἀφροdisίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία
καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρονίας ἐπιβάς εὐθύς

fistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque
amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis men-
tionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione il-
lius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac
volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Mene-
lao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri
dormientem infantem suum curanti, muscam rursus com-
parationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit
gentes. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non
hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin ele-
phantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua
proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus,
& Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καί
 κείνη φέρεi τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπρους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται ὡς ἀκριβῶς πεπεῖ-
 σθαι πάντας, ὅτι καὶ κείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἑρρ' ἐς μυῖας, βημελίχε. G.

13 Πίτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ)
 Ὡς περὶ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις
 πιστοποιημένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ
 αὐτὸς οὐκ ἀπίσχη, βωμολόχε, οὐ-
 δύποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώ-
 πτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & fuscitat corpus, & ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

καὶ ἑαυτὴν εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετος
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμέλγυνται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιάται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 9 λαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἡ καλλιὰν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρώπον τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾠδικὴν, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, fuscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiam vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more fuscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, ut
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀπερασθῆναι γὰρ τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως
 τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεϊράκιον
 συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κω-
 μάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σε-
 λήνῃ ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν·
 καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
 φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
 τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
 τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
 σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
 καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζειται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς 11
 παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
 καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφα-
 νής, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
 αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
 ῥέωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,
 3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρην ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
 cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
 cantionibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse
 illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse:
 atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
 nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
 ribusque. Morsus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
 non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
 Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
 pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
 dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
 alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
 poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
 que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες.
ἡ μὲν οὖν τραγῳδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆ Φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορί-
κῆς, εἰ μὴ γνῶριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

- 12 Γίγονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, αἱ στρατιώτι-
δας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν
βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακρο-
βιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρ-
τεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὁρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καὶ
κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρα καὶ τὰ θηλειῶν
καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin
Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut
in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

Corpus virorum amore caedis infilit:

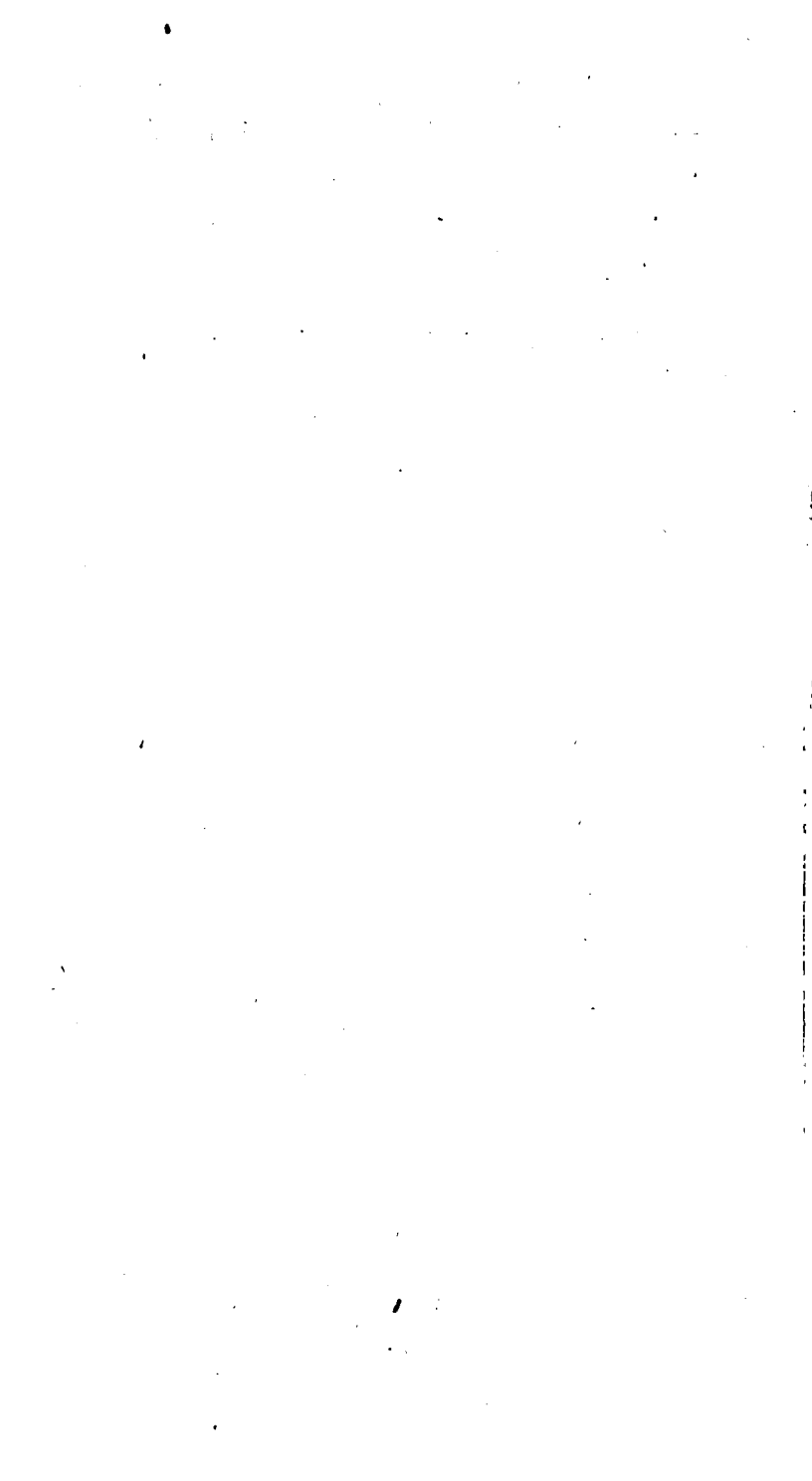
Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythago-
rica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur
etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant,
alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volaru, quae
etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo
durant, lacunaribus se insinuant maxime, in quibus il-
lud praesertim mirabile est, quod utrumque & marium
opus & feminarum peragunt, mutuo se incendentes, ut

MUSCAE ENCOMIUM. 333

Ἐμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ
 αὐτὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
 σαι τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
 φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
 ra, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae di-
 cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-*
cere ex musca videar.

VARIÆ LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B.* 1. inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. cad. Στάδιοι*) Omittit *P.* l. 8. col. 1. Το πτηνόν) Hanc lacunam *V.* Codicis & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan.* l. 13. col. 2. Εἰς μηδὲν ὑγιῆς) πρὸς μηδὲν ὑγιῆς *C.* Εἰς μηδὲν ὑγιούς *V.* l. 19. col. 1. Ὄρας) ὄραν edita. Mutavit *Solan.* *ibid.* l. 20. Οὕτως) οὐ *Exc. G.* Οὕτως recte *C.* *cad. Εἰπίστις ὑπέστι*) Pro his tribus ὑπέστη tantum *C.* Pag. 2. l. 1. Πού) Non legitur in *O.* l. 2. Δὲ ἀπὸ) δ' ἀπὸ *O.* l. 3. Τὴν τῶ) τὴν abest ab *O.* *cad. Ἄνοδος*) Sic edd. omn. Ἄνοδος *O.* l. 8. Σταθμοὺς) σταδίου *Graev.* frustra. *cad. Τινὰς*) Abest a *Fl.* l. 20. col. 1. ζ') ζ' Excerpta *G.* quod ipse excerptor Bruno erponit septem cum semisse. ζστ' est in *V.* *cad. col. 2. Ὑποξινίζοντος*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγόμενους. Emendavit *Solan.* Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν) Hoc habent *Fl.* *Ald. H. S. &c.* Μακρόν τινα τὸν *P.* & marg. *A. i W.* l. 7. Λέγειν) λαλεῖν *P.* l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V.* merito delevi, quod vel sine *Codd.* delendum erat. *Reitz.* Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωναν) οὐρανίαν male *Fl.* l. 6. Καὶ) Abest a *Fl.* Pag. 5. l. 5. Καταπεσών) πεσών tantum *Fl.* Vulgaræ vero favet *P.* l. 11. Ἀκίρωτα) Bene *I.* & *V.* 2. Ἀκίρωτα cert. male. Ἀκίρωτα marg. *A.* 1. l. 16. col. 1. Ὅτε) Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι. Pag. 6. l. 3. Δίψας) Nil mutant edd. l. 6. Μὴ δὲ) Sic *Fl. I. H.* 1. *B.* 1. Μηδὲ *P. S.* l. 15. Ἀποβλέπειν) ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum servat *P.* Pag. 7. l. 14. Ὑπολάμβανον) ὑπολάμβανον *P.* sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν) μαθεῖν *Fl.* l. 12. Καὶ τέλη) Non habet *Fl.* l. 16. col. 1. Ὑψηλόρας) ὑψηλόρας bis editum antea. Correxuit *Solan.* Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. l. 16. Ὅπῃσιν στάδιοι) Nil variant edd. l. 17. col. 1. Τερατουργίαν) τερατουργίας, ματαιολογίας *et.* *Cler.* Emendavit *Solan.* Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετρεῖν-
Lucian. Vol. VII.

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in *P.* *l.* 13. καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καί. *l.* 15. Ἐξῆς) ἐξ ἑσού *L.* Vulgatam, servat *Fl.* *l.* 17. ἄγνωμον) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mf.* *V.* recte ad ἄγνωμον referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμπολύ. Unde πάμπολου facit *Solan.* Παμπολύ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* & c. Ἀγένητος *I.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ἐν γειτονία) Aliter nostri Lucia- nei Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον *L.* Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & *Pell.* & *Gronov.* Αὐτῶν est in *P.* & edd. omn. *l.* 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. col. 1. Τὸ ἥδην) ἡδὴ lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Γι- νομένων) ἡνωμένων *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxuit *Solan.* *l.* 18. col. 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτη) Et hic Σωκράτης ed. *Cler.* male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. Οἱ edd. cett. Οἱ *Fl.* *l.* 7. Παρηρηκώτας) παρηρηκώτας male *Schol.* *l.* 16. col. 2. Παρηρηκώτας) παρηρηκώτας edeba- tur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματων male editum ex *V.* iam cor- rexi ex *C.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Corre- xit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεζέρχεται *V.* quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἡυγενείος) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* *l.* 15. col. 1. Εἰληπτός) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀθεότητα. *ibid.* *l.* 16. Οὐπερ) ὕπερ ediderat *Cler.* Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συν- έστησε edita. Mutavit *Solan.* *l.* 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxuit *Solan.* *Pag.* 15. *l.* 1. Διακρίσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διακρί- σαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τὸ πρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπηρέτων) Ἀνὺπερέττων; *Pell.* *l.* 13. Κατε- πτώμην) κατεπτώμην *B.* 1. *ead.* Ὑψηλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἔν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat *P.* *l.* 13. Ἰπποπόλων) ἰπποπόλων edd. priores, male. *l.* 15. col. 2. Παρατεῖνον) παρατείνόμενον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Κοπτομένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπούμένου. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Τεμπῶν) Τεμ- πῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θρηκῶν) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδόμεν) τοῦτ' εἰδόμεν *O.* *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

περί γῆς O. Τε π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εἰκάζεις) εἰκάζει O. l. 12.
 Δόκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H.
 &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίων) τὸν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. Pag. 18.
 l. 4. Τποστίλβον) ἀποστίλβον O. & marg. A. 1. Nil mut. Fl.
 &c. l. 6. Μοι) Deest in O. Pag. 19. l. 1. Ὠθήης) ὠθήεις O. l. 3.
 Νεωτίας) νεωττίας O. l. 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης ma-
 le O. l. 10. Σοφός) φυσικός O. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl.
 Pag. 20. l. 3. Δευρο) δευρ' O. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H.
 P. Κατάπτωμαι I. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) στ O. l. 2. Δεήση)
 δεήσει Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰέτου O. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius
 O. l. 6. Ἀετός ἐστίν ὄξυωπέστατος) αἰετός ἐστίν ὄξυωπέστε-
 ρος O. l. 7. Ἀντίον δέδαρκε) ἀντιδέδορκε O. l. 8. Ἀετός) αἰε-
 τός O. l. 9. Ἀκτίνας) ἀκτινούς male O. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ
 S. ead. Γε) Abest a Fl. l. 12. Ἐσκενασμένος) ἐνασκενασμένος
 O. l. 15. Βασιλκόν) βασιλέα O. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἀνδρα le-
 gebatur sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego ἀέρα. Reitz.
 Pag. 22. l. 2. Γὰρ) δὲ Fl. Δ' O. l. 4. Ἄλις) ἄλῃς male I. l. 11.
 Πάμμεγα περιέλαμψε) πάμπολυ περιέλ. O. Μέγα περιελ. P.
 l. 14. Ὅσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολε-
 μαίων) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίω editum
 ante Reitz. Pag. 23. l. 1. Δὲ) Deest in O. ead. Μητρυῖα) μητρὶ
 Fl. male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον)
 Ἄλι O. l. 7. Σπαρτίνο) Σπατίνο O. & Fl. Vulgata est in cett.
 & P. l. 9. Κατηλοηγμένος) Nil mut. I. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3.
 Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4.
 Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιῶ O. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic I. Fl. Fr.
 P. & c. l. 11. Σοι) Deest in O. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέ-
 σθαι P. l. 14. Δυσχερὲς) Omisit O. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male.
 Οἷα cett. & P. l. 19. col. 1. Τερπωλὴν) τερπωλὴν lectum antea
 misere. ead. col. 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. Pag. 25.
 l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. l. 7. Δὲ) Omisit O. l. 16.
 col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγ-
 κεραιμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἀπὸ
 πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum
 enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχέσθαι τὸν
 βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ, cum duabus virgulis trans-
 versis O. l. 10. Ἀλλὰ — κινούμενων) Οὕτο haec verba desunt
 in O. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες I. l. 14. Καὶ ἄτακτον)
 Omisit O. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Desunt in O. & Fl. Pag. 27.
 l. 3. Τὸ) Abest ab O. l. 5. Ἀχαρνῇσι) Ἀχαρνοῖσι O. l. 7. Τετ-
 τάρων) τεσσάρων O. l. 12. Κυνοῦρίαν) Κυνοσουρίαν edd. & O.
 l. 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. Pag. 28. l. 4.

**Ἀν ἐγγέλων*) ἀνεγγέλων *Fl. & O. l. 13. Τὴν*) Non adest in *O. l. 16. Μουσικούς*) δημαγωγούς iterum, male *O. Pag. 29. l. 2. Δοκεῖ*) Deest in *O. l. 5. Τούς*) Omittit *O. l. 7. Καταγεγέλαστο*) κατεγέλαστο *Fl. (κατεγεγέλαστο S. & B. 4.) l. 8. Ἀνεπτώμην*) ανεπτώμην *Pell. l. 10. Οὕτω*) οὕτω *I. & V. 2. Vulgaram ceterar. servat O. ead. Ἀνελευθεῖν*) ἀνελευθεῖν *I. male. l. 22. col. 2. Βαστάσαι*) βαστάξαι *V. Pag. 30. l. 1. Ὡ*) ὦ *O. l. 4. Τίνα αἰτίαν*) τίνα τὴν αἰτίαν *O. l. 8. Μοι*) μου *Fl. Μοι φασὶ*) *O. l. 9. Τοῦ*) γὰρ *H. Γοῦν* *Marc. male. Τοῦ* *Fl. B. 1. I. P. & c. l. 10. Μοι*) Deest in *O. l. 13. Αὐτοῖς*) Abest ab *O. l. 18. Τὸ φῶς*) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit Solanus. *Pag. 31. l. 2. Τῆς*) Abest a *Fl. adest in cett. & O. l. 6. Ἐνασχημονουνας*) Et sic *Fl. cum cett. l. 9. Μετοικῆσαι*) μετοικίσαι *O. l. 13. Ἐκείνους*) ἐκεῖνος *O. l. 15. Περιπάτω*) τοῖς περιπάτοις *O. P. l. 16. Πρὸς*) παρ' *O. l. 18. col. 1. Τὴν ἐκάστου*) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλλὰ καὶ ν. τίνα ἰδὼ αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. *l. 19. col. 2. Ἴνα*) Hoc Scholium in *V. & impr. prave ad ἵνα μὴ δεῖξω* referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan. Pag. 32. l. 2. Μὲν*) τὴν *S. & B. 4. ead. Ἐπὶ*) Aberat in *P. H. & O. Aderat in Fl. I. B. 1. S. l. 3. Μὲν*) μοι *marg. A. 1. ante μὲν* inserit. *l. 9. Ἀετὸς*) Iam & sic *O. cum quater ante αἰετὸς. Pag. 33. l. 3. Ἐπτερωμένους*) ἐπαιρωμένους *O. Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect. l. 4. Τε*) Abest a *Fl. l. 11. Παρὰ*) Sic *I. Fl. S. Περὶ* al. male. *l. 16. col. 1. Ἀφίξασθαι*) ἀφίξασθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. *Pag. 34. l. 2. Οὐν*) Non comparet in *O. l. 3. Ἐπανεῖς*) ἐπανεῖς *O. l. 4. Ὅπου*) Desideratur in *O. l. 15. col. 1. Ἐφιάλτης*) Θεομάχοι ὄντες addit *C. ibid. l. 21. Ἀλωέως*) Vulgabatur Ἀλοάως. Emendarat Solanus. *ibid. l. 22. Τὰ τῶν οὐρανίων*) Distantiam lunae altera, & solis a luna. *C. Unde patet aliter legisse. Solan. Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν*) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *l. 5. Ἐτι λείπεται*) ἐπιλείπεται *Fl. & marg. A. 1. Nil mutat P. l. 6. Ἐλλίποιεν*) ἐλλείποιεν *O. l. 13. Ἐχων*) ἐκὼν *P. Sed prius I. Fl. B. 1. H. S. ead. Φιλόκαινον*) Hoc revocavi ex *Fl. Schol. & Coll. & marg. A. 1. Cum φιλόκεινον* edd. cett. haberent. *l. 14. col. 1. Τοσούτων*) τοσούτων edita male. *ibid. l. 15. Ἐπετέλουν*) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. *ibid. l. 17. Μειχλίῳ*) Μειχλίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid. l. 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούντων*) Sic *G. recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν* scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reitz. l. 23. col. 2. Φιλόκαινον*)

Prava Codicis V. scriptura. *Solan.* Γραι, φιλόγεικον G. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appitum oportuit. *Reitz.* Pag. 36. l. 4. Τε) δὲ Fl. Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τούτοις O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. ead. Ὠσπερ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἦττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἔς τι O. l. 4. Ἐοικῦναι) εοικῦσαι male l. ead. Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἡύχοντο) εὐχονται marg. A. 1 W. l. 11. Ὡ Ζεῦ) ὦ θεοὶ Codd. O. P. l. 12. Φαίη) ἔφη O. l. 16. Ἥτει) ἔτι male O. Pag. 38. l. 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε Fl. l. 7. Δὲ) δὴ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl. male. Vulgatam cett. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθέσιν. Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) ποιεῖν G. P. & marg. A. 1. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Διήμερον O. l. 8. Νιφέτω) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) Βορρᾶς Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἄττιν) Ἄττην O. solus. l. 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marcil. Nil mut. edd. l. 5. Ποι) που O. l. 6. Δὲ) καὶ male S. Recte δὲ P. H. I. aliaque. l. 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σειληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. 1. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὔδον) εὐδὸν l. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε l. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσει O. & marg. A. 1 W. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίνετο marg. A. 1. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. I. H. Ald. S. Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. A. 1. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλείον) πλέον O. Pag. 42. l. 5. Στωϊκούς) ὀνομάκασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. Pell. l. 7. Πολλῶ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικότες) ἐμφερεῖς Coll. & O. l. 12. Ἀφέλῃς) ἀφέλη τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod *δυσθανές* habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐνὶ) ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐμμεμελ. Fl. ead. Λοιδοροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμότατος) Recte sic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. l. 16. Δὴ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vet. omnes. Ἀνυπόδητος S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν cert. l. 12. Ἐπηγγειλάμην) περιηγγειλάμην P. ead. Οὖν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὖν Fl. l. 19. col. 1. Εἰς τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλάηνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμεριος) πανήμερος Fl. l. 3. Κρήσασθαι) ἀλφάισασθαι G. Ἀλφίσασθαι P. l. 7. Ἀωρί) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀωρία cert. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφωται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφεται enim cert. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισασμένη κελεύη) διασεισάσα κελεύση P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅποσα ἐπὶ πείρα) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρα Fl. I. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυττουργούντας) φυτσοῶντας vel φυτουργούντας coniicit Solanus. l. 9. Λιμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάζας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gesner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum, *ibid.* l. 17. Ἀπτῶνται) ἀπτονται ante fuit. Mutavit Solanus. *ibid.* l. 18. Θρύψεως) θλίψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. *ibid.* l. 22. Τρητὸν) Logebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γάρ που &c.) ἦν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάζομεν) ἐπινυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατῆρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab οἱ ad οἱ transfiliens. Pag. 52. l. 1. Ἄσιτος) ἀθύτος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μερχηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μεμερίζω edd. priores male. *l. 4.* Πότε) ὁπότε marg. *A. 1. l. 6.* Γούν) γέτοί marg. *A. 1. l. 9.* Ταῖς ἐπιστήμαις) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν *P. & marg. A. 1. l. 10.* Πάνυ) Abest a *Fl. l. 14.* Ἡμᾶς) ὑμᾶς male *H. utraque. l. 17. col. 2.* Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. *l. 19. col. 1.* Μήπω τελεσθεΐτας ἄλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. *Reitz. Pag. 53. l. 3.* Πάνυ) πάντες *P. L. & marg. A. 1.* Nil mut. *Fl. l. &c. l. 6.* Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. *l. 8. Δοκεῖ)* Sic bene *Fl. H. P. &c. Δοκῇ l. & V. 2. l. 9.* Ἡ θέλεις) εἰ θέλεις ἢ *Fl. ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν Fl. l. 11. Καταπτάμενος) καταπτώμενος P. Pag. 54. l. 5. ΔΙΚ.* Αὐθις ἐς τὴν γῆν) αὐθις ἐς τὴν γῆν. *ΔΙΚ. male Fl. l. 18. col. 1.* Ἦν) Ab- erat in editis. Inferuit Solan. *l. 19. col. 2.* Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι *C. Pag. 55. l. 6. Μέλιτον) Μέλιτον edd. anteriores male. l. 8. Ἀπανταχῇ)* Et sic *Fl. cum reliq. l. 10.* Ἰλας) Bene sic *B. 1. & 2. Ἰλας* cett. Dubie *H. l. 11. Ἀπαιτώντων) ἀπαιτώντων ad-* spirare edd. priores. *l. 16. Περιέρχονται) περισταστυῶσιν G. P. & marg. A. 1. Pag. 56. l. 12. Κάν) γὰρ marg. A. 1. l. 14. Ἀπ-* ῖωμεν, ὃ Δίκη) προϊώμεν, ὃ Δίκη, ταυτήν *P. Nil mut. Fl. Pag. 57. l. 2. Τὴν ὁδὸν)* Nil mutare edd. notat Solan. *l. 8. Κα-* ταπτοῖο) καταπτῇ *L. Καταπτῆς marg. A. 1. IV. l. 15. Γὰρ)* Non habet *Fl. Pag. 58. l. 5. Ἐπεὶ) ἔτι P. & marg. A. 1. Nil* mut. *Fl. Pag. 59. l. 2. Ἀπονεύωμεν)* Sic *Fl. l. Ald. H. S. &c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. A. 1. l. 4. Κάθησο)* Rescripsi ex *G. L. & marg. A. 1.* quae κάθησω. *Καθῆσθαι edd. l. 22. col. 1. Τὸν Πᾶνα &c.)* Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsitan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *Reitz. ead. col. 2.* Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. *Pag. 60. l. 1. Μαραθῶναδε)* ἐν Μαραθῶ *P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1. l. 4. Μετοικίδν)* μετοίκιον *P. & marg. A. 1. l. 5. Ἐν γειτόνων)* Restit. ex *P. Ἐκ γειτόνων* ante editum. *ead. Πρόσεισι) προσέρ-* χεται *P. & marg. A. 1. l. 8. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.)* Longo spa- tio haec seiungit *l.* coniungit *Fl. item P.* Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. *l. 15. Κατέπεμψέ με ἀ-* ποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl. ead. Ἀποκληρώσου-* σαν) ἀποκληρώσοντας *A. 1. l. 17. Ἀθήνησιν)* Ἀθήναις legeba- tur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. *Reitz. Pag. 61. l. 1. Πράττω)* τιμῶσι με *marg. A. 1.* Sed hoc certe glossa est, *l. 13. Ξυνάμα.)* νῦν ἅμα *Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθρῶν*

συνάμα. *l.* 14. Ὅμοιους) οὐχ ὁμοίους edd. vet. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in *Cod. P.* Ἀνομοίους *L.* etiam bene, si οὐκ serves. *ead.* Τὸς ἄλλους) τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Λέγεται) λέγουσι *V.* & μοχ εἰόντες. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz.* *Pag.* 62. *l.* 4. Καλάμου) αὐλοῦ *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἀεὶ κεκραγόντων) Omisit *Fl.* *l.* 11. Τὸ) τὸν *Pell.* (*n.* νόμον) *ead.* Μεγάλα) ἅμα *P.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 19. *col.* 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & seqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. *Pag.* 63. *l.* 4. Ἡ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ *P.* *l.* 6. Περιασχολεῖ) Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorsus eiecto. *l.* 7. Κεκλημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. *l.* 9. Γε) καὶ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 64. *l.* 2. Τύχη) δίκη *B.* 1. & 2. *l.* 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. *Fl.* Καταστησώμεθα edd. cett. *l.* 6. Ἀπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.* *l.* 11. Ἀγωνιεῖται) ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται *P.* *Pag.* 65. *l.* 3. Ἐμοίγε) Restitui ex *L.* qui ἐμοί, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. *l.* 4. Ἀκούοντι) ἀκούων τι male *B.* 2. cum bene esset in *B.* 1. &c. *l.* 16. *col.* 2. Ὑποτακτικῷ) ὑποτακτικῷ legebatur. Correxuit Solan. *ibid.* *l.* 17. Εἰσέλθοι) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. *Pag.* 66. *l.* 15. Ἡ) Caret articulo *Fl.* *Pag.* 67. *l.* 3. Διαλύσωμεν) διαλύσωμεν *G.* *l.* 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν *P.* *ead.* Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις *Fl.* *l.* 11. Τῷ Σύρον) τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat *P.* *ead.* Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet *P.* *l.* 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *H.* *P.* *S.* Ἐγγέγραπται male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 68. *l.* 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους *G.* *l.* 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἀλλὰ κλήρου *G.* *P.* Nil mut. edd. *l.* 5. Φεῖδῃ) φίλῃ male *Fl.* *l.* 11. Καὶ) Non habet *Fl.* *l.* 12. Μόγισ) μόλις *Fl.* *ead.* Ἔστηκα) ἔστηκεν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Δεινῶν) κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in *P.* *L.* *l.* 16. Ἐθελήσει ἂν γε) Restituit. ex *P.* *G.* Nam ἐθελήσειε γε edd. male. *Pag.* 69. *l.* 4. Προτέρα) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* &c. Πρῶτερον *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πρῶτερον) πρότερα *Fl.* sola. *l.* 9. Δὲ) Non compareret in *Fl.* *l.* 10. Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπὸ Ἀκαδημίας *Fl.* *l.* 12. Ὡν) ὃ *Fl.* *ead.* Προτάξειεν) πράξειεν *P.* cum marg. *A.* 1.

Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες Fl. l. 5. Ἀγαγοῦσα) Sic edd. Ἀπ-
 αγοῦσα vult Solanus ex P. l. 8. Σκολιὰ) Restitut. ex B. i. l.
 Fr. S. &c. Nam σχολιὰ H. i. & 2. ac P. l. 10. Ἀθλιος) ὁ
 ἄλλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l. 16. Ἐμαν-
 τῆς) ἐμοῦ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 71. l. 4. Ἡ)
 & P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ἡμ.) Fl. ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύ-
 σιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.) προσαρπάσασα G. &
 P. Nil mut. cett. l. 10. Συνυπουργεῖ) ὑπουργεῖ Fl. Pag. 72.
 l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος l. Fl. H. Fr. S.
 &c. l. 17. Οὔτε βιασαμ.) Deficiunt in Fl. Pag. 73. l. 2. Πρὸς
 ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. l. 4. Καὶ) Abest a
 Fl. l. 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex Fl. Ὑπέστρεψα aliae. l. 7.
 Te) Omittit Fl. l. 11. Ἄγε δὴ) ἄγετε Fl. sine δὴ. Vulgata ve-
 ro est in P. ead. Ἀνάστητε) Deficit in Fl. l. 12. Ἀλλοιο) Sic
 Fl. Ἄλλους cett. l. 14. Καὶ) Non legitur in Fl. Pag. 74. l. 12.
 Σάφονα) σάφονα male Fr. l. 13. Ὑμῶν) Correxuit Solan. Et
 marg. A. i. Ἡμῶν enim edd. omn. male. Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν)
 Deest in Fl. l. 13. Ἦκουον) ἀκούω Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοὺς Ἐ-
 πικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, solis volu-
 pratibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. So-
 lan. Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾷτε) πρότερον ἐρωτᾷτε G. l. 3. Ἡμέ-
 τερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. l. P. &c. ead. Πεισθέντες)
 Restitui ex Angl. G. P. & marg. A. i. Προσθέντες edd. male.
 l. 4. Ἄν) Omittit Fl. l. 14. Ὡ) Non habet Fl. Pag. 77. l. 6.
 Μυσαχθεῖς) Recte sic Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς l. Fr. H. B. i.
 ead. Κεφάλαιον) ἐπὶ κεφαλῇ G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύ-
 λους) ἀγγύλους l. H. i. & 2. male. ead. Λαβυρίνθοις ὁμοίους)
 λαβυρίνθους ὁμοίως Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακόψας) Restitu-
 tum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. l. 13.
 Προσνέοντα) προσίοντα L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae quod edi-
 dimus. l. 15. Πόνον) πόντον melius respondet allegoriae. Pell.
 l. 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum
 ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi.
 Reitz. Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd.
 ead. Ἐλέου) ἐλαίου Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα) Sic edd.
 constanter. Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου) Hic scriptum
 fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus af-
 fines sonos τοῦ Ε & τοῦ ΑΙ confuderit. Vid. praefationem prae-
 fixam Scholiis primi Voluminis. Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς) Ni-
 hil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo
 spectaret, inveni. Reitz. ibid. l. 17. Ὁφελείσθαι) Post hoc ver-
 bum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι. ead. Τῷ πρώ-

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurrata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *Solan.* l. 22. col. 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus.* *ibid.* l. 28. Τελικά καὶ ποιητικά) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus.* *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *Solan.* l. 35. col. 1. Αἰσθησιν) Exc. G. αἰσθησιν, & V. quod in impr. prave αἰδησιν editum est. *Solan.* Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. ead. Τους — πόνους) τούτους — τούς πόνους Fl. sola. l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid.* l. 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. *Solan.* Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Ἀθλίως) ἀθλίους marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex l. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. & c. ead. Πόνοις) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φορῶν. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* Pag. 82. l. 8. Ὅ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestit. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic l. P. H. Fr. S. Φιλονεικῆτε Fl. Φιλονεικεῖτε O. l. 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. l. & c. l. 12. Τι) Abest a Fl. l. 14. Αὐτῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐ abest ab O. l. 17. col. 2. Δεῖσαν) Sic V. Δεῖσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἀδίκος male O. l. 6. Δικάσετε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοίνυν) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. Reütz. Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.) Quatuor haec defunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omisiss quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. ead. Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμαις) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναίρειν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. Reitz. Pag. 86. l. 6. Εἰθ') ἔπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν) Sic bene O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι) Non habet Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ) τὰ αὐτὰ Fl. ead. Δέ μοι παρίστω.) παρίσταται μοι, omisso δέ, O. l. 12. Οὗτος) οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. l. 13. Ὁψεδω) ὁψεδω male O. l. 14. Ὡστε) Non habet O. Pag. 87. l. 1. Δικασταὶ) Omisit Fl. ead. Τοῦτον) Ita dedi ex l. H. Fl. B. l. S. Τοῦτο P. Τοῦτον O. l. 5. Ἐπειδὴ) Sic edd. plurimae. Ἐπειδ' αὖν al. Ἐπει P. O. & Th. Mag. v. ἀπενέ. l. 6. Ὑπέπτησε) ὑπέπτησε male l. l. 10. Τοῦτω) Deest in O. l. 11. Ἐπασενεγκ.) ἐπείσενεγκ. O. Ἐπενεγκ. Fl. l. 13. Παρενάγχα) παρέγγραφα Fl. l. 14. Διαμαρτόντας) ἀμαρτάνοντες Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν) εὐποτμίαν O. l. 17. Ἀρκαδικὸν) Ἀρκαδικίον V. & G. quod in impress. ita mutatum est. Solan. Pag. 88. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμεν) καὶ κάτω περιηγομένη O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.) βελήσ. O. l. 5. Ἰόνιον) Ἰώνιον edd. priores. l. 8. Μοι) αἰὶ O. l. 10. Τὴν) Constat O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας) μέγα φρονήσας O. P. ead. Δὲ τέλεον) δὲ καὶ τέλεον O. l. 12. Αὐτὸς) Reposuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. A. l. Αὐτὸν editum ante. l. 16. Ἐν) Abest ab O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ) κομικὰ O. & marg. A. l. Forte κομωατικὰ ait Solan. l. 6. Μακρὰ) μικρὰ Fl. & L. l. 10. Ἀλλὰ καὶ) ἀλλ' οἶμαι καὶ O. ead. Οἶμαι) Hic iam omittit O. ead. Ὑβρίζειν) ὑβρίζει Fl. l. 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. l. 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. l. 14. col. 2. Εἰ) Inseruit uncis- que seclufit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum. l. 15. col. 1. Λόγων) In edd. aberat. Inseruit Solan. ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. Solan. l. 18. col. 2. Ἐξανύεται) Restitutum ex V. Imprefsa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανίται. l. 21. col. 1. Ἀλλὰ τι) ἀλλὰ ἅτε C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν) Sic recte Fl. l. P. 8c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν) A. sola male ἑαυτὸν. ead. Μνηστευόντων) μνημονευόντων O. male. l. 9. Ὀν τοῦ) ὃν οἶδε τοῦ O. l. 10. Ὁρᾷ) Abest ab O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν) Ex O. insertum; aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. Pag. 91. l. 1. Δικασταὶ) Recepi ex O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα Fl. l. 4. Αὐτὰ) αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firman P. L. l. 10. Τοῦτον) τοῦτον O. l. 12. Ὑπολά-

βοιτε) ὑπολάβειτε O. l. 13. Ἐμμένουσας) μένουσας O. l. 14. col. 2. Εἰς) εἰς legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδὲ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κωμωδικῆς) κομμοτικῶς, δ. λέγει C. quod probbo. *Solan.* l. 21. col. 2. Κώμους — ἐρισταμένον) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δὲ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl.* l. 10. Ἡ) Omittit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέλους ἔδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι *Fl.* Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* λαβεῖν) λαμβάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαινε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγε male l. *Fl.* H. Fr. l. 14. Γράψασθαι) γράφασθαι O. Γράφαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαύων καὶ κρότου οὐ δεομένου G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διπλάσιονα ἀποισόμενοι) διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταὶ) Non habet *Fl.* l. 18. Αἴς) ἥς antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὡς περ εἶδα &c.) ὥς περ δὲ νόμος *Fl.* omisissis reliquis. l. 5. Τδ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ ῥῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁρᾶσθαι) τοῦ ὀρᾶσθαι edita. Expunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανός, ὃ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκῶμμα) σκῶμμα male P. H. utraque. Recte Fr. *Fl.* S. &c. l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ὀρθῶς marg. A. 1. l. 9. Λαβραῖον) Sic *Fl.* P. H. S. &c. Λαβρίδιον l. l. 11. Σχήματος) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμένον) Restitutum ex P. Διακείμενος edd. l. 17. col. 2. Οὔτε πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λεγόμενοι) γενόμενοι lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετρώρων ante editum. l. 6. Τὸν Διάλογ. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταύτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καὶ. l. 11. Τὸν) τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθρώπινον) ἀντὶ τοῦ marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀνάστας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec defunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχνὰ) γλισχνὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμενος) κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάσατο marg. A. 1. l. 9. Μορίου εἶδω-

αν) μηρίου male P. Μόριον ἢ ὕλον Pell. l. 11. Λεπτολογεῖν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Confl.) l. 14. Ὁξυδερκεῖ) ὀξυδερκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὁξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοῖ) ἦν Fl. Vulgatum firmat P. l. 9. Φέρει) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο τούτου, sine καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς δοιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14. Διεσμιλευμένον) Sic rescriptit idem ex V. & C. cum διαμειλισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτική) τὰ ἀπομοτικὰ Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκεῖται) Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctororum etiam edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C. l. 21. col. 1. Ἀλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus; *ibid.* l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός. Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχει σοι recte edd. Fl. l. 8c. l. 9. Καὶ σοι) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1. Τῷ) τῷ male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marci. Non compareret in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10. Μηδεμίαν) Ita P. Μὴ δὲμίαν l. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφήσεις Fl. Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατέρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nil mut. Fl. l. P. & c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Τῷ cert. l. 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τούτο Fl. l. 14. Προοίσται) Sic etiam Fl. cum cert. Pag. 104. l. 14. Ὡς) ὅμως ὦν Fl. l. 15. Οὐδέν) Sic Solan. rescript. ex Fr. Οὐθέν erat in cert. Personas TTX. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐθέν novam periodum incipiens. l. 16. Δέ τοις ἀληθείς διόισι) δέτοι, ἀληθὴ δὲ οὐ P. Pag. 105. l. 1. ἰσθι) ἰσθι male l. l. 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν S. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Pell. Ἀν σύ; Nil mutant Fl. Fr. l. 8c. l. 7. Ὄκει) ὄκει edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg. A. 1 W. Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεων

συγγενομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπόντων
Fl. l. 16. Τῆς) Abest a *Fl.* Pag. 106. l. 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec
 omittit *Fl.* l. 2. Σαβρὸν) σαπρὸν edd. priores. *ead.* Ἀποφθέγ-
 γηται) ἀποφθέγωνται marg. *A.* 1. & *Fl.* male. l. 4. Ἐκα-
 ταλήψεων) Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & *P.* Ἐκκατα-
 λήψεως *Fl.* l. 6. Ὅτω) Recepi ex *P. L.* Οὕτω edd. Sed mox ὅτω
 eadem recte. *ead.* Μεταγνοίσι) μεταγνοίη *S.* & *A.* l. 7. Εἰ-
 περ) ἥπερ vult Marci. Sed prius edd. l. 9. Τοῦτον) Nil mut.
Coll. & *Fl.* l. 11. Μῆ) Hoc habent *Mf.* *Angl.* & *P.* Abest in
 edd. cett. l. 14. Διειδέναι) διειέναι male *Fl.* Vulgatum ruetur
P. Pag. 107. l. 8. Παντός) Nihil mutare *Fl.* adscriptit Solan.
 l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gef-
 ner. l. 16. Ἐστιάσεσθαι) ἐστιᾷσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett.
 cum *P.* & *Plat.* l. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κε-
 κτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum *P.* prius praeferunt. l. 8.
 Τὴν) Abest artic. a *Fl.* l. 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ τούτου ἐστὶ) ὧν
 οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ ἐστὶ *Fl.* Pro ὧν etiam ὧν marg. *A.* 1 *W.* l. 14.
col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. l. 15. *col.* 2.
 Κατὰ τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Σεσυλη-
 μέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος *V.* Sed adeo mancum
 est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
 non aufim. Solan. l. 21. *col.* 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur,
 mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit
 pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. *ead.* *col.* 2. Ὑποστά-
 σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
 Pag. 109. l. 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτως male *Fl.* l. 10. Δυνῆσαι)
 Emendatio Gefneri. Δυνήσεται male *Fl.* *P.* *Fr.* *B.* 1. *S.* *H.* *Ald.*
 Συνήσεται *l.* Pag. 110. l. 13. Σύγε) σὺ *Fl.* Pag. 111. l. 1.
 Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὐ allevit Solan. non addens, con-
 jectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) Sic Hom. l. d. item *P.*
 & *P.* Φησι male *Fl.* *Ald.* *H.* *S.* *ead.* Εἶναι) Sic Homer. *L.* *Fl.*
V. 2. & *P.* Ἐμμέναι male cett. Φησι χαριέστερον ἔμμεναι ἄλ-
 λο marg. *A.* 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes.
 l. 11. Κρεῖων) κρεῶν edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
 monuit. *ead.* Δ' ἐκ) Restitut. ex Hom. Δὲ edd. omissa prae-
 positione. l. 12. Ἐγχείη) ἐγγχείη *P.* Pag. 112. l. 2. Σοφωτά-
 τω) φιλοσοφωτάτῳ *P.* *ead.* Ἑλλήνων) Sic *L.* *P.* *H.* Ὀλων cett.
 & *P.* Λόγων *Fl.* & marg. *A.* 1. l. 6. Τοῦς) Articulo caret *Fl.*
 l. 12. Λείας) τελείας marg. *A.* 1. & *L.* Nil mut. edd. l. 16. Ἀ-
 κούειν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθωσι) παρα-
 πλήθουσι *Fl.* *ead.* Κρεῶν) Sic etiam *Fl.* *Fr.* *I.* *P.* l. 4. Αὐτὸν) αὐ-
 τῶν *Fl.* l. 13. Τῶν) Deest in *S.* l. 18. *col.* 1. Τῷ μελήσουσι δέ

μεῖναι) Hom. II. E, 228, μελήσουσι δ' ἑμοί. Sed Eustath.
 idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῷ etiam τὸ de-
 derat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat,
 non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non
 monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce
 eodem ἢ in edd. absens ante ἀντὶ inferui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5.
 Ἐπὶ ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ
 ῥίεσται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forſan
 παρέσται *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) Sic *B.* 2.
P. Ἡ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολ-
 λυμένον) Restituit. ex *G.* τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1.
 Ἀπολογούμενος edd. l. 6. Ἐκείνος) ἐκείνους *L.* & marg. *A.* 1.
 Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & *MF.*
Gr. Ex edd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd.
 notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλή) Sic *Fl.*
I. Ald. A. Fr. S. Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I. Fr.*
Ald. H. P. Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic
B. 1. & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *I. Fl. S. & c.* Pag. 118. l. 2. Τῷ)
 Bene *P. B.* 2. & *G.* Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3.
 Αὐτῇ) αὐτῇ edd. priores. l. 5. Χρῆσθαι) χρᾶσθαι *Fl.* l. 9. Σω-
 κράτη) Σωκράτη *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120.
 l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακα-
 παθοῦντες *H.* 2. Correherat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11.
 Ἀνῆρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀνῆρωτα male *I. Fl. Fr. Ald.*
H. utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omit-
 tit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male
 omisſum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμῃς *Pell.* Pag. 124.
 l. 3. Καὶ μὴ καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis. ead.
 Τι) τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. l. 4. Ἀσύμφωνον).
 ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) ἀξίως ἐστὶ *Fl.* l. 6. Προσδεκτός
 ἂν εἴη) Tria haec absunt a *Fl.* & merito. *V.* nott. l. 13. col. 2.
 Ἀφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuis-
 set, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ δὲ) τὸ
 ὅλον edita. At in *V.* lacuna est. Τὸ δὲ *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ)
 Adde πρῶτον. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio:
 in *V.* erat συλλογι. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler. Solan.*
ibid. l. 19. Δογμάτων) Sic edita . . . διγμάτων *V.* unde, & ex
C. liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato
 ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deesse στέρη-
 σις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iactu-
 ram non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt
 mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. Cler. *ibid.* l. 21. Στέρησιν) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.* *ead. col. 2.* Ἐπ' ἡγήσιν) Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν) ἂν Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοὺς)* Et sic esse in *Fl.* adscriptis Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοῦδε *B. 2. l. 10. Οἶον)* οἱ Schol. & Coll. l. 12. Καὶ συμφωνία) Omisit *Fl. l. 16. col. 1.* Ἔοικεν ἔν) ἔοικε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ως)* Abest a *Fl.* Δῆτα Pell. pro κατὰ. *Pag. 127. l. 3. Δείξω καὶ)* Utrumque omittit *Fl.* *Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν)* Et sic edd. vet. l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων) τοὺς Λακεδαιμονίους male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία)* Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. περισιτία *V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ)* Δοκεῖ male *Fl. l. 15. Χωρεῖν)* χαρεῖν male *I. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διεφθορὰς)* διαφθεύρουσι editum ante, & κρεώδης omisum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Καὶ εἰ)* εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί δεῖ)* Restit. ex *I. & V. 2. Τί δὴ)* cett. male. l. 7. Παρετάξατο) Recepi ex *I. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο)* cett. l. 9. Ὑπισχρῆν) ὑπισχρεῖ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Λέγω)* λέγῃ marg. *A. 1.* sublata persona ΠΑΡ. & post ἡμῶς collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος)* ἄλλως *V. 2. male. l. 4. Κατ' αὐτὰ)* καὶ ταῦτα *Fl. l. 6. Ἀνδρείότεροι)* Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπεῖν)* εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l. 17. Λέγει)* Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adscriptisque addendum etiam videt, quod tamen etiam deesse fatetur in C. *Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πῶλει)* Nihil variant edd. Ἐπὶ Διῶ vult Palm. l. 6. Ὁραῖζειν) Sic edd. Ἀορίζειν *G. & marg. A. 1 W.* Ὁαρίζειν vult Graev. l. 7. Προβάλλειν) παραβάλλειν marg. *A. 1. l. 17. Ὅστις)* Sic *Fl. B. 1. P.* aliaeque. Ὅς *I. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ)* Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὅσπερ B. 1. 2. (& 4.) I. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλεόν)* Edd. Luciani. Πλεῖον Homer. l. 6. Δι' ὅλων) Quaedam διόλου. l. 7. Οὐχ) Recte *Fl. P. B. Οὐκ I. l. 8. Πρασκαλουμένοις)* Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλαυμένοις I. l. 10. Ἄγον)* Sic *Fl. & Hom. Ἄγων* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ)* Non adest καὶ in *Fl. l. 9. Χείρας)* χείρωνα *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΤΧ.)* Aberat persona ΤΤΧ. & seq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Iensio. *l. 9.* Ἄν αὐτόθ') Restitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτόθ' edd. Luciani. *l. 16.* Τιθήμεναι) Recte δ. & Hom. Τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2.* Ἀποβάς) ὑποβάς marg. *A. 1. l. 3.* Καὶ νῦν) Sic edd. omn. Ἐνθα ex Homer. adlevit Gesner. *l. 13.* Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A. 1 W. Pag. 141. l. 3.* Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *l. 9.* Καὶ εὐθ.) Forſan καὶ εὐθ. coniciebat Guyet. etiam Gesner. *l. 12.* Οὗτος δὲ) οὗτός δὲ emendat Geſn. *Pag. 142. l. 5.* Καλῶς) καλῶ *S. & B. 4. l. 9.* Ὑπασπιστὰς) Nil mut. edd. *l. 11.* Χλωροῦς) χλωροῦς male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15.* Ἐκείνῳ) Recepi ex *l.* Ἐκείνον cett. ead. Τόινυν) Non adest in *Fl. l. 18. col. 2.* Αἰξ) αὔρα *V.* pro quo αἰξ in impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2.* Ὡν) τί ἂν *l.* & marg. *A. 1.* Οἶονται) οἶωνται *l. 13.* Ἄλλος — μαυθάνοντας) Integer hic versus deest in *Fl. l. 15.* Ὁμοίως) Et hoc deest in *Fl. l. 16.* Ἐτι) εἴ τι *l.* & marg. *A. 1. Pag. 146. l. 2.* Ὅτι μισθὸς) Omisit *Fl. l. 5.* Ἐξω) ἔξωθεν *Fl. l. 14.* Πάντως) πᾶσα marg. *A. 1 W.* non male. *Pag. 147. l. 13.* Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl. Pag. 148. l. 4.* Δεδιδότας) δεδιδότας edd. priores male. *l. 14.* Ἐαυτὸν) ἑαυτῷ ora *A. 1. l. 16.* Διδὲ καλῶς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A. 1.* etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem sumit, credo, ut saepe. *Pag. 149. l. 9.* Τινι) τινὶ *Fl.* cum accent. *Τινι* cett. *Τινὰ l.* sola. *l. 10.* ΤΤΧ.) Deest hic nomen personae in *Fl. l. 13.* ΠΑΡ.) Et hanc perf. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2.* Φθινήσαντας) Sic edd. Φθινύς. vult Gesner. *l. 5.* Ἀπειτήσας) Sic edd. quas monitu Wetstenii sequor. Ἀποπτήσας evolans dederat Gesner. *l. 8.* Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *l. & V. 2. l. 14.* Γύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l. 16. col. 1.* Φαρμάκῳ) Antea sic legebatur : τοὺς δὲ καταπρησθέντας) Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit Solan. quia indicium tantum sunt Scholii, quod tamen non sequebatur. *ibid. l. 19.* Φθινήσαντας) φονηθέντας ante editum prave; cum *V.* tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, φθονήσαντας esse in *C.* idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9.* Τὸ κοσμεῖσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag. 152. l. 4.* Πάντα) ταῦτα *Fl. l. 11.* Ἡ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c.* Ei male *l. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 15.* Ἐθ' ἑλοιο) Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2.* quae ἂν ἐθ' ἑλοῖς, quod etiam adscriptum in marg. *A. 1 W. ead. Ἐσθίσιν*) Anon. Forſ. σιτσίειν, adscripsit. *Pag. 154. l. 3.* Μῆ) μῆ *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non habet *l. nec Fl. &c.* Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος *B. 1. & 2. l. 4. Ὑμῖν*) ἡμῖν *Fl. Ceterae ὑμῖν cum M. l. 7. Καλινδούμενοι*) Sic *Fl. l. Ald. Fr. &c. Κυλινδ. M. l. 10. Ἐτερον*) Sic *M. Fl. Ald. P. Fr. B. 1. & 2. H. Ἄτερον l. l. 11. Συννευκότες*) Rescripti ex *W. Συνν.* edd. *l. 12. Ἦν ἰδού*) Sic edd. & *M. Ἦν ἰδὲ Pell. Nūn Marcil. Pag. 156. l. 7. Χρίσμα*) Ita bene *l. Fl. P. &c. Χρῆμα W.* Sed in margine erat χρίσμα. *l. 12. Πάττουσίν τε*) Ex *W.* restitut. *Ταράττουσίν τε* edd. *l. 13. Ἐπαμῶνται*) Et hoc recepi ex *W.* Ἐπαμῶνται *G.* quo restituta lesio tamen firmatur. *Πάττουσι* edd. *l. 15. Ἀφαιρούσης*) ὑφαιρούσης marg. *A. 1 W. l. At prius Fl. B. Ald. Fr. H. P. S. & M. Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύειν*) Rescripti ex *W.* Ἀποπτύειν edd. priores. *ead. Αὐτῷ αὐτοῦ l. 4. Παταχθέντος*) παταχθέντες male *M. l. 7. Τοῦτον*) τοῦτων male *Fl. l. 12. Ἀγαθὸν*) ἀγαθὸν *W.* Vulgatum firmat *Fl. ead. Μανία*) μανία cum puncto subscr. *M. S. Amst. Ceterae sine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα*) Sic edd. & *M. l. 7. Ἐπάγει*) Ita *M. Fl. Ald. B. 1. H. P. Fr. S. Παρέχει l. & marg. A. 1. l. 14. Διεζώμεθα*) παραζώμεθα *M. & marg. A. 1 W. cum Fl. At prius l. Ald. B. 1. P. &c. Pag. 159. l. 3. Λυκίου*) Λυκείου *Fl. Vulgatum probat M. & edd. cett. l. 7. Γυμνασμάτων*) Sic *Fl. Ald. B. 1. Fr. H. P. S. Γυμνασίων l. & W. l. 10. Πυγμαῖς*) πηγμαῖς male *l. l. 11. Ὑπερἄλλεσσαι*) Bene sic edd. principes *l. 1. Ὑπερβάλλεσσαι l. sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτα εἶναι*) εἶναι ταῦτα *W. l. 7. Τοσαῦτα*) ταῦτα *Fl. Prius cett. l. 8. Πρὸς*) Sic esse in edd. omn. addidit Solanus. *Pag. 161. l. 1. Ἀπονητὶ*) ἀπονητεῖ *W. l. 11. Δόξει*) Sic *M. cum Fl. Fr. &c. Δόξη l. l. 12. Ὁρᾶς*) Sic edd. & *M. Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν*) εὐδαιμονίζουσιν *M. l. 4. Πρὸς*) ὑπὸ *W. Vulgatum tenet Fl. cum cett. l. 7. Θοιμάτιον*) δοιμάτια *M. & Fl. male. Pag. 163. l. 4. Παναθηναίων*) Παρ' Ἀθηναίων male *M. l. 11. Ἄλεκτον*) ἄλεκτον *W. male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη*) Nil mutare in hoc verbo edd. & *M. adscripsit Solan. l. 15. Ἡττώμενοι*) ἡττημένοι *Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες*) λαβόντες *W. & marg. A. 1. l. 3. Μνῆστω*) Sic *W. & marg. A. 1 W. Μνῆστω* edd. *l. 6. Οἰκηθεῖν*) Receptum ex *M. & Fl. Οἰκισθεῖν* edd. cett. *l. 7. Τότε*) ποτὲ *W. & Fl. l. 8. Πρὸς*) περὶ *W. & marg. A. 1. Sed πρὸς Fl. cum cett. Pag. 166. l. 1. Ξένον*)

Sic W. & Fl. *Ξένων* edd. l. 2. *Τινῶν* *ξυγγραφία*) *ξυγγραφία* τινῶ M. l. 8. *Τι*) Sic M. & edd. omn. l. 15. *Διέξιμι*) Restitutum ex W. *Διεξιέμι* edd. priores. Pag. 167. l. 10. *Πατρίων*) *πατρίων* L. & marg. A. i W. Pag. 168. l. 4. *Καταμάθης*) Sic W. *Καταμάθους* edd. l. 14. *Οὕτω*) *οὕτως* Fl. & W. Pag. 169. l. 3. *Ἐπὶ*) Sic recte P. aliaeque. *Ἐπεὶ* male l. Fl. l. 5. *Φλογώδη*) *φλογμώδη* W. l. 8. *Ἵτιπερ*) *Ἄν ὅτεπερ*; Pell. Pag. 170. l. 1. *Αἱ ὑπαίθριοι*) Artic. abest a l & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c. & M. l. 6. *Προσέξεις*) Edd. *Προσέξης* W. l. 13. *Ὁμολογούσα*) Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum *ὁμολογήσουσιν*. ead. *Ὅσα*) Recepi ex W. L. & marg. A. i. *Ὅσα* edd. priores. l. 14. col. 1. *Ἑλλειπής*) *ἐλλειπής* legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti: *εὐκτεὶ δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. δ. α. ε. λ.* ead. col. 2. *Ἑλλείπει*) *λέγεται* Clericus ediderat, quod mutavit Solan. nescio unde. Obscundavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz. l. 18. col. 1. *Δυσχερῶς*) *δυσχερὲς* edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. *Ὅν ἄνωθεν*) *δ' οὖν ἄνω* lectum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. *Προσέξης*) *προσέξεις* correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi *οὐ προσέξεις* est, & in Luciani textu Cod. W. *προσέξης* etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enun- tiare, dum illa Luciani exponit. Reitz. l. 23. col. 2. *Τοῦτο*) *τῶν* M. Sed eodem versu *ἐλλειπούς* iterum editum, quod facile in *ἐλλειπούς* converti. Reitz. l. 24. col. 1. *Ἄν σοι*) *αὐτοὶ* edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. *Αὐτὴν*) *αὐτῇ* Fl. Sed vulgatum firmat M. l. 9. *Ἀναγεγράφθω*) *ἀναγραφέσθω* l. & V. 2. Item marg. A. i. at prius cett. & M. l. 12. *Αἰσχυνοῖτο*) *αἰσχύνηται* W. l. 14. *Τμῶν*) Bene sic Fl. aliaeque. *Ἡμῶν* male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. *Ἑωρακῶς*) *ἑσωρακῶς* M. male. l. 5. *Σέ*) Omissum in M. l. 6. *Ὡς φασίν*) Haec verba in W. post *ἐγένετο* collocantur. ead. *Ἐπίστασθαι*) *ἐπίστασθε* W. male. l. 8. *Εὐδαιμονήσεις*) *εὐδαιμονήσει* Fl. & W. l. 9. *Πειστέον*) *πιστέον* male M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 11. *Συνημεφεῖ*) Recepi ex M. & S. *Συνειρεφεῖ* enim edd. cett. l. 16. *Τί ὅτι* Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. *Ἐκατέρω*) *ἐκατέρων* male W. l. 13. *Ἀρεωπαγῖται*) *Ἀρεοπαγῖται* W. & sic paulo post bis. l. 15. col. 1. *Ἀρεῖω πάγω*) Sic scriptum inveni, nec Solan. quidquam notarat. Alias *Ἀρεῖω πάγω* scribitur, vel etiam iunctim. Reitz. Pag. 175. l. 2. *Καταρρήτορευόμενος*)

καταρτητορευόμενος W. Pag. 176. l. 5. 'Ἡμῶν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. 'Ἀναφύηται) Sic Fl. cum reliquis. 'Ἀναφύεται W. l. 12. 'Ἦφ) Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. 'Ἀφ' edd. cett. l. 13. Γίγνοιτο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάσωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. 'Ἐμαυτῶ) ἐαυτῶ Fl. l. 3. 'Ἀρεωπαγίτην) 'Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαιότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. 'Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἄμα in Mi. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπεύδοισιν) σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. 'Ἄσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνοιτο) γίγνοιτο W. ead. Σκύτη) σκῆτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλακείς) συμπλεκείς W. l. 12. Τοῦτο) τούτου M. l. 17. Εὐθὺς πολλῶ) πολλῶ εὐθὺς M. ead. 'Ῥέοντα) ῥέοντα V. 2. & marg. A. 1. 'Ῥέοντα l. Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. 'Ἐμψυχον) εὐψυχον l. sola. l. 9. 'Ἀπολαύοντες) ἀπολαμβάνοντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλελειμμένον) περιλελειμμένου M. l. 15. Καί) Abest a Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. 'Ἐπιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ. l. 16. Αὐτὸν) Omittunt Fl. & W. l. 17. 'Ἐνδιδούν) Sic Fl. Fr. l. H. Ald. B. 1. P. 6. 'Ἐνδιδόν W. Pag. 187. l. 2. 'Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφρον Amst. S. l. Ald. H. & c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. 'Ἡμῶν) Punctum hic est in M. ead. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. 'Ἀναρρίπτουσιν) Sic edd. 'Ἀναρρίπτουσιν W. l. 6. 'ὑπερβάλοιτο) ὑπερβάλοιτο M. l. 9. 'ὑποβέβληνται) ὑποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) Ita & M. cum edd. ead. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. 'Ἐγχέλυσιν) ἐγχέλεσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθαίνοντας W. l. 9. Τούναντιον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενοι W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καί) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείῳ) Fl. & M. quoque λυκείῳ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. 'Ἀποπλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρεῖν) διαρρεῖν male M.

Pag. 191. l. 5. *λέγειν*) Non habent *λέγειν* Fl. & W. Habent
 cent. l. 8. *Ἑμῶν*) Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. *Ἑμῶν* l. P. H.
Ald. B. 1. male. l. 11. *Ἑμῶν*) Recte Fl. Fr. *Ald. H. P. B. 1.*
S. & M. Ἑμῶν l. Pag. 192. l. 4. *Βαθέσι*) *ἀν βαθέσι* Fl. prae-
 missio *ἀν* etiam retento. l. 5. *Ἐποδείξετε*) Sic dedit Solanus
 ex W. *Ἐποδείξτε* edd. priores. l. 9. *Μορμολυττόμενοι*) *μορ-*
μολυττούμενοι W. Pag. 193. l. 4. *Ἀφέντας*) Et sic Fl. cum
 cent. & M. *Ποσσετ* & *ἀφέντες* coniici. l. 5. *Διδάσκετε*) *δίδα-*
σκε M. *Διδάσκετε* accentu in prima collocato Fl. l. 6. *Διδόν-*
τες) *διδούς* M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. *Ξιφίδιον*) *ξιφεί-*
διον W. l. 13. *Ἐπείσπασω*) Nihil mut. Fl. l. 14. col. 2. *Σκη-*
νῶν) C. Abb. *σκηνωμάτων*, & M. in fine Scholii. [Tu item le-
 ge Suidam.] *ibid.* l. 15. *Οἶον*) Non aderat in edd. Inseruit So-
 lan. Ac vix dubito, quin ex collarione Codicis, alioqui au-
 daciuscule factum foret. *Reitz.* *ibid.* l. 16. *Τὸ κατὰ*) *τὰ κατὰ*
 edita. Mutavit Solan. l. 17. col. 1. *Ἐσκεπασμένοι*) *σκεπα μιοι-*
V. Σκεπασμένοι M. l. 18. col. 2. *Ἐν οἷς*) *ἐν ᾧ* V. l. 20. col. 1.
Μὲν γὰρ γεῖραιναξία) In editis erat *μὲν γεῖρ* *ξία γὰρ εἴρε-*
ται. Cod. Abb. vero *γεῖραιναξία, καὶ εἴρηται.* In V. *γε-*
γὰρ εἴρηται. In M. *γὰρ γεῖραιναξία.* *ibid.* l. 21. *Αἰδοίων*) In
 V. — *δοίων.* Sed in margine recens manus *αἰδοίων* adscripsit.
 Pag. 194. l. 2. *Ἐκείνων*) Punctum post *ἐκ* — habet Fl. & spa-
 tium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen
 omisit. l. 8. *Διατέθεικε*) *μετατέθεικε* Fl. quod & adpictum
 orae A. 1 W. Vulgatum est in M. l. 15. *Ἐπειδήπερ*) *ἐπείπερ*
 Fl. & W. Pag. 195. l. 2. *Πολὺ*) *πολλοὶ* male Fl. & marg.
 A. 1 W. l. 10. *Παρεζώσθαι*) Receptum ex Fl. & W. *Περιεζώ-*
σθαι edd. hac priores. l. 13. *Ἐξενέγκοι*) *ἐξενέγκη* minus bene
 M. l. 15. *Πόλεμοι*) Nihil mutant edd. & M. Pag. 196. l. 1.
Ἀνδαιρέτως) Rectius abest in W. & Fl. l. 2. *Συμπολιτευέ-*
σθαι) *συμπολιτευμένων* W. & marg. A. 1. l. 6. *Φείδεσθε*)
 Sic emendat Solan. & Gesn. *Φείδεσθαι* edd. & M. Pag. 197.
 l. 3. *Τῆς Ὑδρας*) *περὶ τῆς Ὑδρας* W. l. 4. *Δύ*) Nil mut. Fl.
 nec M. l. 8. *Γίνεται*) *γίγνεται* M. l. 9. *Ποιήσεως ἐν βραχεῖ*)
ἐν βραχεῖ ποιήσεως M. Pag. 198. l. 1. *Τοῖς Ὀλ.*) *τῷ Ὀλ.* M.
 l. 4. *Ποιεῖσθε*) *ποιεῖσθαι* W. male. l. 8. *Τούτο*) *οὕτω* M. l. 10.
Ἐγγενέσθαι) *γενέσθαι* Fl. Vulgatum probat M. l. 12. *Διὰ*
τούτο) *διατούτο* l. l. 13. *Τοσούτους*) Hoc praetuli ex Fl. &
 W. *Τούτους* edd. vulgo. l. 15. *Ἀπεργάζεται*) Sic edd. & M.
 Pag. 199. l. 1. *Ἐαυτὸν*) *αὐτὸν* W. l. 2. *Ἡ*) Abest ab M.
 Pag. 200. l. 2. *Μὴ δὲ* l. *Ald.* fere perpetuo. *Ση* post *δὲ*
 inserit marg. A. 1. Sed dubie anpe voluerit *δή.* *eqd.* *Προπα-*

γορεύουσιν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύουσιν. Ἀπαγορεύουσιν Mf. Gr. l. 3. Καμύτων) καμάτου M. l. 4. Αὐτῶν) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παίωσιν) παίουσιν W. Pag. 201. l. 4. Παρεστῶσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. ἥν) εἰ M. l. 9. Σῶμασιν) σῶμασιν male I. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2. Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit *Fl.* & M. l. 14. Πολεμίον διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell. Pag. 202. l. 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum puncto subscr. l. 15. ἤκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων) ὃ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα) γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14. Ἐλεβόρου) Bene sic M. Fr. B. 1. & 2. P. S. Ἐλεβόρου I. V. 2. Ald. *Fl.* H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W. Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 4. Αὔθις) αὖ *Fl.* l. 6. Ἐκείνους) αὐτοῖς ἐκείνους *Fl.* Pag. 207. l. 10. Αὐτῷ) Sic *Fl.* P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν l. & marg. A. 1 W. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. *Fl.* Qui adest in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφιεμένον) Ita *Fl.* B. 1. Ald. Fr. P. H. Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφιεμένον l. & marg. A. 1 W. Pag. 208. l. 3. Προῦκειται) πρόκειται l. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16. Ὀνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex *Fl.* Vid. nott. Pag. 209. l. 9. Αἰεὶ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον) ἐς τὸ χωρίον *Fl.* sola. ead. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι l. sola. Pag. 210. l. 2. Καίόμενοι) Sic *Fl.* B. 1. P. &c. recte. Καίμενοι l. l. 5. Αὔος) Receptum ex G. L. & marg. A. 1. Αὐτὸς edd. omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic *Fl.* l. Fr. P. &c. l. 17. Καλινδούνται) Sic *Fl.* l. Ald. S. Κυλινδούνται B. 1. P. Fr. H. Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ *Fl.* l. 12. Ἐτι) Nihil variat *Fl.* Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατώρυξαν male inferit *Fl.* l. 7. Οὐτως) Et sic *Fl.* l. 8. Εἶνεκα) Scripsi ex *Fl.* Ald. l. B. 1. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 11. Γινώσκειν) Ita *Fl.* B. 1. Fr. Ald. V. 2. P. H. Γινώσκειν S. A. Γινώσκειν l. l. 15. Αὐτοῦ) αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* Pag. 214. l. 3. Ματαιιάζοντα) Consentiant *Fl.* l. Fr. P. &c. Ματαιίζοντα Suid. l. S. ἥ) l. & V. 2. ἥ. Ceterae ἥ. l. 9. ἥ διότι) ἢ διότι *Fl.* Fr. P. H. &c. Νῦν δ' ὅτι l. ἥ διότι V. 2. ἥ τί σοι marg. A. 1. l. 15. Παρὰ) Receptum ex *Fl.* nam περὶ edd. cett. ead. ἥ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἦ. *Pag. 215. l. 3.* Διδάξομαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξωμαι sit in *l. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Παρατρέψαι) Sic edd. Διαστρέψαι *G. Διατρέψαι L.* Utrumque tam διατρέψαι quam διαστρέψαι adscriptum marg. *A. 1. l. 9.* Καταφρονήσῃ) Bene ita *P. H. S. B. 1. & 2.* καταφρονήσῃ *l. Fl. Ald. Fr. l. 12.* Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell, non vero satis distincte. *l. 14.* Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17.* Δυνησόμεθα) Restitui ex *L. Δεισόμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4.* Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. P. B. 1.* Στεφανωμένος *l. l. 13.* Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. & c.* Ἑμῶν *l. l. 18. col. 2.* Ὡς δὴ λον) Posteriora haec verba defunt in *C. Pag. 217. l. 2.* Δέ) Omittit *Fl. l. 5.* Συνειληχέτα) Nihil variant edd. *l. 11.* Τάλλω) ὕελλω *Fl. Σιάλλω* edd. Cogn. In ὕαλλω consentiunt nostri Codd. & edd. *ead.* Περιχρίει) Emenda περιχρίει, vel περιχρίει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1.* Χρώματα) χρώματα *Fl.* male. *l. 2.* Πρὸς καὶ πρὸς *Fl.* male. *l. 13.* Κλάειν) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. & c.* Πάντιμον *l. V. 2. Mf. Graev. & L. ead.* Σοφιστῆς) ὁ σοφιστῆς *l. sola. l. 14. col. 1.* Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l. 16.* Ὑφιστάντα) συνίσταντα, corradentem, pro ὑφιστάντα corrigi iubet Hemst. *l. d.* & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ον praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz. Pag. 221. l. 3.* Αἰτοίν) αἰτοῖνς *Fl.* sine commate post σύ. *l. 4.* Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλιστα* edd. priores. Τώχιστα etiam marg. *A. 1. ead.* Ἀνή) Omittit *Fl. l. 6.* Ἀκούσης) ἀκούση *Fl. l. 16. f. 1.* Abest a *Fl. Pag. 222. l. 3.* Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. & c.* Ἐπιτοπολὺ *l. l. 9.* Ἀγρεύσεις) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 W. l. 10.* Ἐκείρους) Restitutum ex *Fl. & S. Ἐκπνοὺς* cett. male. Ἐκπνοὺς *Marcil.* frustra. Ἐκείρους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag. 223. l. 2.* Ἀλλὰ) σὺ δὲ *L. & marg. A. 1. ead.* Διὸς) Non habet *Fl. l. 3.* Ἀπιατήσης) ἀποστήσης marg. *A. 1 W. Pag. 224. l. 4.* Δια-

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. *Διανύσαντα* enim cett.
I. 7. *Δὴ*) δὲ *Fl.* *I.* 15. *Κωλύσει*) Sic *Fl.* *Ald.* *H. P.* & c. *Κωλύει*
I. & marg. *A. 1 W.* *Pag.* 225. *I.* 5. *Καρποῖς*) Omisit *Fl.* *I.* 10.
Εἴπου) Recte *Fl.* *Fr. B. H. S.* & c. *Ἡπου* male *I.* cum *V.* 2.
I. 13. *Αὐτὸν*) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *I.* 6. *Ἀπόξυρον*) ἀπόξυρον
Fl. male. *I.* 13. *Οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει*) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεήσει *I.* &
L. Quod edidimus, est in reliquis. *I.* 14. *Καὶ ἀνθρώπῳ*) καὶ abest
a *Fl.* *I.* 15. *Καὶ τὰ*) *Pro* καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ
πολλάκις omittens. *I.* 16. *Τοσούτο*) Ita *Fl.* *I.* *B. S.* *Τοσούτο*
P. etiam recte. *Pag.* 227. *I.* 10. *Ἐπεὶ*) Melius ita *Fl.* *I.* *V.* 2.
P. S. *Ἐπὶ* male *L. H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
marg. *Ἐπεὶ* δ' ἔσθ' *Pell.* *I.* 11. *Ὡς οὖν*) ὥς ἂν *I.* sola. *Ὁ ἂν* *L.*
I. 14. *Ἐαυτὸν*) αὐτὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 228. *I.* 8. *Φύσει*) Recepi
ex *I.* *Φησὶν* cett. *I.* 9. *Τούτων*) τοῦτον *Fl.* male. *I.* 12. *Βάσει*)
ῥοπή marg. *A. 1 W.* *I.* 16. *Κράτητα*) Sic edd. omnes. *Κρίτιαν*
L. *Κρίτωνα* in nota *Graevii.* *Pag.* 229. *I.* 2. *Λιπαρές*) Ex *Mf.*
Graev. & marg. *A. 1 W.* *Ἀλιπαρές* edd. priores. *I.* 7. *Ὅλας*)
Desideratur in *Fl.* *I.* 10. *Ἀπαιτεῖ*) Ἐκ marg. *A.* 1. recepi pro
vulgato ἀπαιτεῖν. *I.* 14. *Προτιθεῖς*) προτιθεσθαι *Fl.* *I.* 16.
Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens in *intrepidī.* *Pag.* 230. *I.* 2. *Ἐ-*
πιτάττοντος) Nihil variant edd. nec *O.* *I.* 4. *Ταχέια καὶ*
ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπράγμονα *O.* *I.* 5. *Ὅδδς*) ἢ ὁδδς *O.* *I.* 6.
Μή σε) καὶ σε *O.* *I.* 9. *Ὡς*) Non habet *O.* *ead.* *ἴθι*) Recepi ex
O. *ἴσθι* edd. *ead.* *Δασεῖ*) λασεῖ male *O.* *I.* 10. *Πέραν*) Et sic
Fl. *I.* 12. *Ἀσθμαίνοντας*) ἀσθμαίνοντα καὶ *ιδ.* *π.* συνόντα *O.*
& *Fl.* *I.* 13. *Πρὸς δὲ*) σὺ δὲ πρὸς *O.* & marg. *A.* 1. *I.* 14. *Πο-*
λοὺς μὲν καὶ) Sic *O.* *Μὲν* in edd. aberat. *I.* 18. *col.* 1. *Καὶ*) Non
aderat in editis. Addidit *Solan.* *Pag.* 231. *I.* 12. *Τίς*) Abest ab
O. *I.* 15. *Σεαυτὸν*) ἑαυτὸν *Fl.* *ead.* *Ἐσθ*) Non adest in *O.*
Pag. 232. *I.* 6. *Ἄν*) Desideratur haec particula in *O.* *I.* 7. *Ἐ-*
πισπασάμενος) Restitutum ex *L. G. O.* & marg. *A.* 1. *Ἀσπα-*
σάμενος edd. *Ἐσπασάμενος* *Fl.* etiam recte. *I.* 9. *Αὐτοθαΐδα*)
αὐτὸς θαΐδα *G. O.* *I.* 12. *Ἀβροῦ*) τοῦ ἄβροῦ *O.* *ead.* *Δ' οὖν*)
Sic *Fl.* *B.* 1. & 2. *H. P. S.* *Δ' οὖ* male *I.* *Τοίνυν* *O.* *I.* 13. *Ἦ*
ἀγαθὲ) ὦ γαθὲ magis *Attice* *O.* *ead.* *Ἐπεμψεν* πρὸς μὲ) ἐπεμ-
ψεν ἐπ' ἐμὲ *O.* *I.* 14. *Ὅτε*) ὃ *O.* *I.* 15. *Αὐτῷ*) Abest ab *O.*
Pag. 233. *I.* 1. *ὑποπεπτηχότων*) ὑπεπτ. *O.* *I.* 4. *Παραλα-*
βεῖν) Adscivi ex *I.* *Fl.* *S.* *Παραλαβεῖν* *L. Ald.* cett. male. *I.* 8.
Χοροὶ χορικοὶ *I.* Vulgato assentitur *O.* *I.* 9. *Ἐθέλεις*) ἐβελήσεις
O. *I.* 10. *Κλητίου*) Κλυτίου *Pell.* quod probo. In *O.* plane de-
est. *I.* 12. *Παραφύλαττε*) φύλαττε *O.* *I.* 13. *Μηδὲ πτοηθεῖς*)
μηδὲ πτοηθῆς *O.* *Μηδὲ* discretum etiam *I.* aliaque quaedam,

hic & fere ubique. *l. 17.* Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag. 234. l. 1.* Δεήσῃ) δεήσας O. *ead. Tois*) Omittit O. *l. 3.* Παρὰ) Restitut. ex Fl. & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l. 7.* Ἐπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l. 11.* ἔχων. κόμιζε) Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l. 12.* Τούτοις καὶ ἄλ. δέ) Pro his τούτω καὶ tantum O. *l. 15.* Μὴν) Omittit O. *Pag. 235. l. 2.* Μόνα) Et hoc deest in O. *l. 3.* Ἡ ἐσθῆς) καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l. 5.* Καὶ) Non habet O. *l. 9.* Δὴ σοι) τοὶ δὲ Fl. *l. 10.* Οὐδὲ) Quaedam οὐ δέ, ut solent. *l. 11.* Ἀτέλεστον) ἀταλέστατον O. *l. 12.* Ἀλλὰ) Deest in Fl. *l. 14.* Ἐπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἡ οὐ) Omisit Fl. *l. 15.* Ἀττικὰ ὀνόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l. 17. col. 2.* Ἐπιπρέπειν) In impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus. ibid. l. 18.* Ὅγ') ἢ edita. Correxuit Solan. *Pag. 236. l. 1.* Καὶ κατὰ &c.) καὶ τὸ κατὰ, καὶ τὸ μὲν O. *l. 4.* Ἐάν) εἰ O. & marg. *A. 1. ead.* Ἀσύμφυλα) Recte sic P. S. I. Ἀσύμφηλα male Fl. *Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Πάλαι) Et sic habere Fl. cum I. Fr. & Ox. notat Solan. *l. 9.* Ἐς) πρὸς O. *l. 11.* Μὲν) Omittit O. *l. 13.* Ἀραβῶνα) Recte sic Fl. Ἀραβῶνα male I. *Ald. B. 1. H. P. S. ead.* Προτίμιον) προνόμιον G. O. & marg. *A. 1.* In vulgato conspirant edd. *l. 15.* Ὀνοματοθέτει) νομοθετεῖ O. *l. 16.* Καλῶν) καλεῖν O. *Pag. 237. l. 2.* Ἡ ποιητοῦ) ἢ abest ab O. *l. 4.* Ἀπκριβωμένος) ἡκριβωμένος O, & Fl. *ead.* Ἀναγίνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l. 5.* Μὴδ' εἰ) μὴδ' εἰ O. Μὴ δὲ εἰ I, & aliae quaedam. *l. 9.* Καταχρῆσθαι) καὶ χρῆσασθαι marg. *A. 1. l. 10.* Καὶ δέη) καὶ deest in O. *l. 11.* Ὑποβάλλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead.* Τῶν) Sine articulo Fl. *l. 12.* Δεγέσθω) Ἀν ἐκλεγέσθω; *Pell. l. 14.* Μὴ μελλήσας) μὴδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. *A. 1.* Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπὶ κε) Sine κε Fl. *Pag. 238. l. 1.* Προσέκοντι) τῷ προσέκοντι O. *l. 10.* Περσέκων) Μηδικῶν O. *l. 11.* Ὁ Λεωνίδας) Sine artic. Fl. Λεωνίδης marg. *A. 1. l. 14.* Πλαταῖαι) Restitutum ex O. Πλαταεὶ edd. male. *ead.* Ἐπίταστα) ἐπὶ πᾶσι Fl, & marg. *A. 1. l. 15.* Τὰ βλίγα) Articulum habent I. Fl. *V. 2.* Omittunt certt, & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l. 20. col. 2.* Ἀπεργάσαιτο) In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag. 239. l. 1.* Μηδὰ μου) Sic edd. omn. Μηδὲν O. *l. 3.* Πάντα ἀδέσθω) πάντα τοὶ ἀδ. O. *l. 10.* Ἐστήκωσιν) ἐστήκασιν male Fl. *Pag. 240.*

I. 1. Οἶ) καὶ O. I. 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab O. I. 4. Καὶ
 σχῆμα) τὸ σχῆμα sine καὶ O. ead. Καὶ βάδισμα) Utrumque
 omisit Fl. I. 5. Θυμάσσονται) τεθήπασι O. I. 6. Οὐχ ἔξου-
 σιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgarum tuetur Fl. I. &c. I. 9. Σμι-
 κρὰν) μικρὰν O. I. 12. Τῶν δείπνων) τὸν δείπνον male O.
 I. 16. Οἰκείον) Omisit O. Pag. 241. I. 1. Προϊόντα) προσίοντα
 male Fl. I. 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. I. 4.
 Ὑπὲρ) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. &c. Περὶ I. I. 10. Δοκείτω)
 δόκει τῶν O. ead. Ἐνεχθῆ) ἐνεχθέντων O. I. 13. Ἐπειπεῖν)
 εἰπεῖν O. I. 14. Ἐροχλήσσοντα) ἐροχλήσαντα Fl. male. I. 16.
 Ἐπισείσης) καὶ ἐπισ. O. Pag. 242. I. 1. Γίγνου) γίνου O. I. 2.
 Τῶν μέμψων) τῆς μέμψεως O. I. 3. Τὰ ὄτα) Defunt in Fl.
 I. 4. Τὸ ψεύσμα) ψεύδος, & sine artic. O. I. 7. Καὶ περιβλε-
 πτον) Omiserat O. sed in marg. additum. I. 9. Ἰδίᾳ) Bene sic
 Ald. H. P. &c. Male sine puncto I. & Fl. I. 10. Αὐχεῖν) ἢ
 αὐχεῖν O. ead. Γε) Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod
 edd. habebant. I. 12. Ὑποδεικνύται) ἐπιδεικνύειν O. I. 15.
 Σου — εὐδοκίμου(ν)τος) σοι — εὐδοκίμούντι male Fl. I. 16. Τὸ)
 τὸν Fl. ead. Αἰδεσθῆς) Sic dedi ex I. V. 2. O. L. Αἰδεσθεῖς edd.
 cett. I. 17. Κἄν) εἰ καὶ O. Pag. 243. I. 2. Οἰοικέται) Caret
 artic. O. I. 7. Πάσχοις) Ex O. sic dedi, cum πάσχεις edd.
 ead. Διοίσεις) καὶ καταντίγες διοίσεις male Fl. I. 9. Ἡδέως)
 ὁμοίως O. I. 12. Οὐδ' ἔβαρβ.) καὶ βαρβ. O. I. 15. Διαρκέσης)
 διαρκέση O. & marg. A. 1. I. 16. Γε) τε Fl. I. 17. Ἡν) ἐν ma-
 le O. Pag. 244. I. 5. Γὰρ) Omisit O. I. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic
 edd. omnes. Ἐπαμφοδίτου G. Ἀμφοδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου
 marg. A. 1. I. 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex Fl. cum ἀδόκιμον ef-
 fer in cett. I. 12. Διακπεράσας) διακπαίσας O. I. 15. Ποθει-
 νὸς) Bene I. H. P. S. &c. Ποτεινὸς male B. 1. & 2. I. 21.
 col. 1. Ἀνευφήμησε) Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit Solan.
 Pag. 245. I. 2. Συνοικήσας) συνοικίσας male O. I. 3. Ἐβδομη-
 κοντ.) ἑβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgarum
 tuetur Fl. &c. ead. Τέτταρος) τέσσαρας O. I. 4. Λοιπὸν)
 λοιπὸν O. I. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praeferat. I. 11.
 Κἄν) Recte I. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κἄν male Fl. P.
 B. 1. I. 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἔστεφ. O. I. 16. Πρὸς) πρὸ
 male O. Pag. 246. I. 3. Ἐμοι γε) μοι tantum O. ead. Νῆ) μὲν
 O. I. 5. Γεννάδας) γεννάσδας male O. I. 6. Πεπαύσεται)
 πέπασσαι male O. I. 8. Τῷ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. I. 9. Κρα-
 τεῖν) κροτεῖν male O. I. 13. Ἐκεῖνο) Omisum in O. I. 14.
 Πρέπειν) Et hoc neglexit O. I. 18. col. 1. Προγνησαμένην)
 Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προγνα-

σμένν, quod nihili erat. *Reitz.* · *Pag.* 247. l. 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex *V.* 2. Ἀσύμβουλος cett. & *O.* l. 2. Πέπαυμαι) πέ-
παύσομαι *O.* minus recte.

I N P H I L O P S E U D E M.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην.
Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd.
neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Absist a *Fl.* l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut
corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.*
Pag. 251. l. 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς *G.* Γῆς etiam ad-
ditum in marg. *A.* 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως *Fl.* l. 18.
col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex *Exc.* & *C.* ac *G.* pro vul-
gato ἀγαγών. *Reitz.* · *ibid.* l. 22. Σκηψαμένης) Apud Grae-
vium ηψ — vid. not. *Solan.* · *Pag.* 253. l. 5. Διεξιόντος) Sic
edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult *So-*
lanus: & sic textui *Ald.* superscriptum est. *Pag.* 255. l. 14.
Πεφυλαγμένος) πεφυλαγμένος *B.* 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι)
ἐξέλθοιμι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 256. l. 1. Ὑπὲρ) περὶ *Fl.* sola.
l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. *A.* 1. l. 17. Τὸ δέρμα)
διὰ τὸ δέρμα *I.* sola frustra, cum marg. *A.* 1. *Pag.* 258. l. 5.
Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male *I.* οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. *A.* 1.
l. 6. Ἐνδύσῃ) ἐνδύσῃ *I.* sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσῃς
preis marg. *A.* 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu.
Ὀλίγῳ male *I.* & marg. *A.* 1. l. 10. Ὀφελεῖ) ὁμιλεῖ *Fl.* l. 15.
Τί) ὅτι marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *Pag.* 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ
λόγῳ *Fl.* ead. τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ *I.* cum *V.* 2. & marg. *A.* 1.
Pag. 260. l. 8. Τὸν φωλεὸν) Recte sic *Fl.* *Fr.* *P.* & c. τὴν *I.* &
V. 2. l. 13. Παρὼν) παρελθὼν *Fl.* l. 15. Ἰάσεται) ἰάσεται *Fl.*
ἰάσεται marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 261. l. 6. Ἰερατικά) ἱερὰ *Vesp.* &
marg. *A.* 1. l. 9. Τῶν) Omittit artic. *Fl.* l. 17. Συνηλίσθησαν)
Ex emendatione Solani. Συνηλίσθησαν edd. Nec quidquam
variet. ex Codd. notatum invenio. ead. αὐτὰ) αὐτοῖς *Fl.* &
marg. *A.* 1. *Pag.* 262. l. 7. Ἄν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ
Fl. omisso ἂν. Deerrant in uno Cod. Coll. Et pro γίγν. πιστ.
erat. In margine *A.* *W.* duo haec adscripta, δυνατόν πιστεῦ-
σαι αὐτὰ additumque, vel sic, λόγῳ δυνατόν γίγνεσθαι ἂν
αὐτὰ. *Pag.* 263. l. 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo
post Ἀναξ — habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic *Fl.* *I.* *Fr.* & c. Δη-
μίου Schol. *Pag.* 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic *I.* *P.* *H.* *S.* & c.
Ἐπιτολὺ *Fl.* l. 3. Ἀναξικλέα) Sic iam *I.* *Fl.* *Fr.* *P.* *H.* *S.* & c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὐ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A. 1. W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A. 1.* *l.* 5. Πάντες) Abest a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτῳ *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* sine μὴ. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A. 1.* *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A. 1.* Vulgatum tenet *Fl. Fr. P. &c.* *l.* 2. Μόνος) Hic rursum aliam personam. inserit marg. *A. 1.* *l.* 10. Ἐπεδὴν) ἐπασιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μέλιστα ἐλευθ. *Fl.* ead. Οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινόμενου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amst.* quae τὸν, casu magis, quam confilio. *l.* 6. Συναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχυρωμένον) Sic *P. H. B. 1. S.* Κεχροσωμ. male *l.* *Fl. Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl. l. Fr. P. &c.* *l.* 12. Ποιούντα) Bene *Fl. H. P. S. &c.* Πιούντα male *l.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν Exc. Τοῦ *Fl. l. &c. & L.* *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A. 1.* *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρᾷ) Omittit *Fl.* *l.* 17. *col.* 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. ead. *col.* 2. Συμβεβληκῶτα) συμβεβηκῶτα Kusterus legi iubet. Solan. *l.* 19. *col.* 1. Πρῶτος) πάντων est in V. quo forsan Πανὸς voluit. In impressis sic mutatum est. Solanus. ead. *col.* 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit Solan. *Pag.* 271. *l.* 8. Ἀθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit Solan. *l.* 10. Τῆς) Abest a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A. 1.* Forfan τῷ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl. P. H. B. 1. S.* Τοῦ *l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκίδαν) Ἀλωπεκίδην edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγονος) Ἀντίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλίς) Bene *Fr. S. Amst.* Θριαλλίς male cett. *l.* 11. Ὁ ἱατρὸς) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l. V. 2.* marg. *A. 1.* & G. Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὃ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο βοστρυχνῶδην εἰλ — *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας Solan. Sed in nott. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοὶ) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πινναρᾷ) Bene *V. 2.* Πινναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl. B. 1. Ald. H. P. S.* Δακτυλίου *l.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deest in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὐπω) Recte sic *Fl. Fr. P. &c.* Οὐτῷ *l.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatam tenent *Fl. l. &c.* *l.* 12. Καύσωνος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος G.

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεις. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγορότι) ἐργηγορούντι Fl. l. 17. Ἐώρακει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἠώρακειν, vel ἠώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἡδῆ) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγγελον) ἀπήγγελλον Fl. l. 17. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἡ) ἥς Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπνευες) ἐθε-
ράπνευσας marg. A. 1. l. 11. Τίτων) Nihil mut. l. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζεται) καθίσει
marg. A. 1 W. An καθίζει; adscriptit I. I. Wetst. Pag. 280.
l. 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπεισκυκληθῆναι Kuster. recte; sed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Θεὸν ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. ibid. l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. ibid.
l. 17. Ἐχειν πίστewς) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: Eadem in Exc. G.
quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplevimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον le-
git I. I. Wetst. Reitz. l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοσοφεῖτε) Admisi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελόγησθε) ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgatum servant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato,
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. l. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νιον P. l. 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀροῖξας Ald. l. H. P. &c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic l. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῷ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡς) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male l. sola.
ead. Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adscriptum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ l. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἰερῶν γραμματέων) Ita l. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἰερῶν
γραμματῶν G. Ἰερῶν γραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίον) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν ἑαυτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inferuit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ὀθενίοις) ἀεὶ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρμημένον ἀεὶ νοήμονα. οὐ

καθαρῶς ἑλλ. &c. *ead.* Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* *l.* 5. Πρόχει-
λον) προχειλῇ *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 5. Ὑπηρετεῖ) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. *l.* 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* *l.* 11. Τῆς ἐπαδῆς) τὴν
ἐπαδὴν *Fl.* *l.* 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl.* *l.* *Ald. H.* &c. Leges
igitur δέοι. *l.* 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl.* *Ald. P. S.* aliaeque. Ἐκέ-
λευσα *l.* *Pag.* 289. *l.* 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* *l.* 7.
Ἐκάτερον) ἐκάτερα marg. *A.* *l.* *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
l. 10. Ἐπαδῆς) ἐπαοιδῆς marg. *A.* *l.* *l.* 16. Ἐπικλυσθῆναι)
ἐπικλεισθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. *l.* 15. Ἐκτυπούσης τῆς
σφραγίδος) ἐκτυπούσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* *l.* 16. Ἀπιστά)
ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant edd. *Pag.* 291. *l.* 11. Οἶ) οἱ
l. male. *l.* 13. Δοκεῖν οἴηβεις δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A.* *l.* sine
dubio ex *Fl.* *l.* 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνίειν;
l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχός τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. *Pag.* 292. *l.* 3. Ἠγείσθῃ) ἠγείσθαι *Fl.* male. *l.* 14.
ΦΙΛ.) Persona haec omissa erat in edd. At in *Fl.* designabatur
Iacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλαυσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. l. W. etiam adscivit. Ἀπήλαυσα cett. male. *Pag.* 293. *l.* 6.
ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* *l.* 8.
Οὐδὲν οὐ) μηδέν sine οὐ *Fl.*

I N H I P P I A M.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν) Omisit *Fl.* *l.* 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* *l.* 12. Πτο-
λαιμαῖον) Sic edd. omnes, praeter *l.* quae Πτολαιμαῖον. *l.* 14.
Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
aliquot Dialogorum. *l.* 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd.
Mutavit Solan. *Pag.* 296. *l.* 13. Ἡντύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.*
l. 15. Συνισταμένον) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297.
l. 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* *l.* *l.* 15. Βαλ-
λόμενος) βαλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. *l.* 1. Ὑψεσι) ἄψεσι Pell.
l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. *l.* 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* ma-
le φωτὶ *Fl.* *Fr. l. W.* *l.* 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl.* *l.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομημένος *H.* *l.* 1. & 2.
Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. *Pag.* 300. *l.* 8. Ἀρ-
χομένους) ἀρχομένου marg. *A. l. W.* Ἀρχομένου voluit. *l.* 9.
Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cett. *l.* 10. Φωταγω-
γῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. l. P.* &c. *l.* 12. Βορ-
ρᾶν) βορᾶν edd. priores male. *l.* 15. Τὸ) Omittit *Fl.* & merito.
Pag. 301. *l.* 6. Πάσας) πᾶσας male *l.* *l.* 9. Ἀφόδων) Sic dedi
ex *Fl.* & Schol. Ἀμφόδων edd. cett. *l.* 10. Δυσὶν) Sic recte *L.*

B. 1. P. Δυσσιν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. Ὁρῶν) Bene W. P. Ὁρῶν male certt. l. 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασκά-
νου καὶ ἀχαρίστου μοι μάλλον marg. A. 1. l. 15. Μοι) μὴ ma-
le l. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους) Οὐκίτι Fl.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ) Sic edd. Προαλιὰ Schol. In-
dex H. & Wech. ead. Ἡ) Sic Fl. &c. Ὁ Schol. l. 6. Ὄς) Ab-
est a Fl. ead. Συμπατηθησομένου) Sic recte Fl. Fr. B. 2. P. S.
Συμπατησομένου I. l. 8. Ὑπὲρ) Hoc dedi ex I. & L. Ὑπὸ Fl.
Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. l. 15. Σκοπῶν) Ti-
tulus horum Scholior. in editis erat Προαλιὰ ὁ Διόνυσος. In
C. vero Προαλιὰ ἢ Διόνυσος. Reitz. Pag. 304. l. 2. Κερά-
στας) καὶ κέρατα Marcil. & L. In vulgato conspirant edd.
l. 8. Βραχύν) Sic Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχύν I. &
marg. A. 1. l. 11. Κροκοτῶ) Recte S. sola. Κροκοτῶ media
correpta certt. omnes male. l. 12. Πιθανόν) Constans lectio.
Ἀπιθανόν vult Solanus. l. 17. col. 1. Κόρδακα) κόρδακος edita
male, quod ad Lucianum accommodavi. Reitz. ead. col. 2.
Εἶδος Ἰκαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit,
is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam
scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit.
Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex C. correctum, cum in
editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem C. autem ad-
ditur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὖ
οἱ) Sic I. Ald. S. B. 1. Εὖ οἱ Wech. Εὖ οἱ Fl. Εὖ οἱ P. H. ead. Τοῦ-
το) τοῦτον Pell. l. 13. Θηλύμιστριν) Nil mut. edd. l. 15. Ἥγ-
γέλλετο) ἤγγελλετο Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρός)
Sic Fl. W. P. &c. Φλογός I. & L. l. 10. Προτάξαντες) Ita de-
di ex I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P. quod & ad-
script. marg. A. 1. l. 12. Αὐτῶ) αὐτῶν Fl. & marg. A. 1. sine
dubio ex eadem. l. 15. col. 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. Cler.
Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Σειληνός) Ad alia verba relatum
hoc Scholion huc recte retraxit Solan. ibid. l. 19. Εἰκάσαι) εἰ-
κάσαι legebatur, quod correxit Solan. Pag. 307. l. 1. Εὖ οἱ)
Sic iam & P. quae ante εὖ οἱ habebat. Εὖ οἱ I. etiam & W.
aliaeque. Εὖ οἱ Fl. l. 2. Ἐσήμαινε) Ita Fl. Fr. I. Wech. P. &c.
Ἐσήμηνε vult Solan. l. 13. Διόνυσον) λόγον Fl. Sed ex glossa
natum. Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι) ἀκούσεσθαι Fl. quod So-
lan. recipi voluit. l. 10. Τελετήν) Bene Fl. Fr. Wech. P. &c.

Τελευτήν male *I.* l. 11. Κώμων) κώμων male *I.* sola. l. 13. Ἐκβακχεύσειν) ἐμβακχεύσειν male *Fl.* l. 15. Εὐ οἱ) εὐοὶ rursus *Fl.* Εὐ οἱ *P.* Pag. 309. l. 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex *L.* & *B.* Οὐχ ἀπὸς τὸν Διόνυσον cett. l. 9. Διειδεστάτου) διειδεστάτου male *B.* 2. Recte cett. l. 10. Οἱ) Male abest ab *I.* Pag. 310. l. 3. Καρηβαρουντι) καρηβαρωντι *Fl.* l. 16. Τὸν) Deest in *Fl.* Pag. 311. l. 1. Δύντος) Recte *Fl.* *I.* *W.* *P.* Δύνατος Cod. Abb. ead. Ἐπεξελθεῖν) ἐξελθεῖν *Fl.* sola. l. 9. Δύοντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. Reitz.

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. ead. Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl.* *I.* *W.* *P.* &c. l. 11. Ἐνῆπται) ἐννεῖται *G.* Vulgatam tenaciter servant edd. l. 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit *I.* *I.* Werstenius. ead. Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I.* *Fr.* *W.* *P.* &c. l. 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In *C.* προσλαλιά ἢ Ἡρακλῆς. Reitz. Pag. 313. l. 3. Λεῖαν) λῖαν male *Wech.* Pag. 314. l. 13. Ἐρμην) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 315. l. 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit *I.* *I.* Werstenius. l. 16. Ἔστιν) ἐστὶ melius legas. (Ἔστι *S.* & *B.* 4. quare sic rescriptimus.) Pag. 317. l. 6. Χρυσοφαέννων) χρυσοφαίων *Fl.* Idem adscriptum margini *Ald.* l. 10. Τοξεύειν) τοξέυει *Fl.* l. 19. col. 1. Ἰπποκλείδῃ) In *V.* Ἰπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan.* Pag. 318. l. 3. Ἡμῖν) ἡμῖν male *Fl.* ead. Ἐπιφθέγξεται) ἐπιφθέγγεται *Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. l. 3. Ἡμᾶς) Rescripti ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὑμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl.* l. 13. Ἡκον) Nihil mut. edd. Ἡκων vult *Solanus.* Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl.* l. 11. Ἡμῖν) Restitut. ex *L.* & *V.* Ὑμῖν cett. Pag. 321. l. 9. Ἀληθῶς) ἀληθῆς *Fl.* l. 11. Αὐθῆς) Bene *Fl.* *Fr.* *W.* *P.* Αὐτῆς male *I.* l. 13. Ἡμῖν) Recte *L.* & *I.* Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male. ead. Ἀδουσιν) *Fl.* ἄδουσιν sine puncto subscripto. Pag. 322. l. 7. Μὲν) Non habet *Fl.* l. 11. Ἔστι) ἔστι *L.* Pag. 323. l. 3.

Ἐντύχοις ἀν) ἐντύχης sine ἀν Fl. l. 6. Ἀμουσον) Sic G. L. marg. A. 1. & I. Ἀμυθον Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum l. P. &c. Οὕτω L. l. 5. τὰ) Omisit I. Non item Fl. aliaque. l. 8. Μὰν) Non comparat in Fl. l. 11. Διήνθισται) διήθησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgarum praestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνῶς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομέυει) προνομένει Wech. male. l. 4. Ὀδούς) ὀδούς adspirare Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχύην, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῷ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. 1. Pag. 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύει male Fl. l. 15. Ἀφείσα) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. S. Ἀφείσα I. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὲρ σου, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μωίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργός) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forsan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίνοντες) καὶ βαίνοντες marg. A. 1 W.

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro Ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἀνὸς δὲς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἔδειξέ μοι, inquit, πρὸς τὴν Ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luſt. c. 2 & variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακο-
λουθῶν ἡλίου καὶ ſελήνης, ὅτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα ſταδίους
τινὰς, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim iamdudum te ſe-
quens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & pa-
raſangas tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur ſταθμοῦς,
manſiones. Sed ſτάδιοι & παραſάγγαι rectius iunguntur,
quam ſταθμοὶ & παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulga-
tam tueri, per me licet, praefertim ſilentibus veteribus li-
bris. GRAEV. Σταθμοῦς τινὰς καὶ παραſάγγας) Ad hunc lo-
cum ὁ πᾶν Graevius annotavit, rectius iungi ſταδίους &
παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut
in eandem cum ipſo ſententiam conſcenderem, niſi ſταθ-
μοῦς ſaepe alibi cum παραſάγγαις iunctos offendiſſem apud
Graecos. Frequentiffime apud Xenoph. in L. I Ἀναβ. immo
etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur,
ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐ-
τοὺς ψεύσεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμοῦς ἡ-
λους: at vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo,
ſed totos etiam ſtathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20,
Sed praeter haec, inquit, fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc pa-
raſangam mulii ex triginta conſiciunt ſtadiis, ſtathmum vero qua-
tuor paraſangas paene conſicere &c. Haec in Obſervatt. Crit.
pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. supra 'Ορχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. Aratus de Cynofura Phaenomen. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσινοι περὶ ὅσῃ θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. 'Ονειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat P. ed. cum Fl. l. H. S. &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amer, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθιτον ἀπ' ἐμοῦ. & ibid. 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάννυ, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem; nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διῖπετές: idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectr. Tull. p. 124: Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Or. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chrys. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρήσειν ἠγαύμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περὶ τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός. (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διίπτερες, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse Davif. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκα καὶ κατέρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiafles defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων) Οὐραγίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, *celeris erant sine cera pennae*. At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae vel pennae volatiles*. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἀκροῖς τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *summis pennis*. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & fidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν rogantique, num non terruerit exemplum Icari, At, inquit, Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possumus notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκηράτω, *perimo*, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, satisque firmatae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρώω, *cera illino*: inde κηρωτός, *ceratus*; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. Ἀκήρωτα recte Ven.
utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. Ἀκήρω-
τα optime Iens. coniecerat, & paruissem sic emendanti, etsi
vel in nulla ed. invenissem. Iam vero, quia I. & V. 2. ἀκήρωτα
habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρατος di-
stinguit, dicens: ἀκήρατος ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα
κηρού. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεξιμι) Mirabar, nullam edd. Διέξιμι habere,
quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap.
4. REITZ.

ead. l. 6. Με περίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρημένον) Const. Porphy. de
Leone Armenio l. 15: ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλως ἥρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγ-
γεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse exultimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοῖς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰεὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνομένην τρεπόμε-
νον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Τοκ. c.
45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menip-
pi non affecuti sunt Erasmus & Salmurienſis interpres, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολάβον, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πάν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemtis his atque
horum studio, adiecitque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
care, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν
ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολάβον, non est adiecit animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & eorum rerum studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.
Ἀσχυλία saepe est impedimentum, quo aliquis advocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, *χυδαίων* *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *σπουδαῖος* non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαιρίσειεν: ſed & de rebus bonis, & magni momenti, i. e. cura noſtra dignis; alioquin aſſerrem illud Herodianus V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα παρεθέντων. Rurſus Iſocr. *ead. Or. ad Dem.* duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὖξεν πύφου. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἔτυχς) Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagnari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψαγύραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Ariſtoph. in Nubibus paſſim Socratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* ſpeculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀσροβατῶ καὶ πεμφρονῶ τὸν ἥλιον & paulo poſt, Ἐξευρον ὁρθῶς τὰ μετέωρα πρᾶγματα &c. 359, *μετεωροſοφιστῶν* ſummum. At 332, *μετεωροφένakas* eius ſectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολέσχης* utitur Scholiaſt. eiſdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Laetantius III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatueri ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſnerus *ἐρπομένων* legit. Sed vid. Adenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιον) Quia Latinis *ſtadium*, an ὅπῃσα στάδια quaesivit Solanus? cum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίους τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακοσίοι &c. REITZ.

Pag. 10. l. 11. Μυδρον) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ira sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mf. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. Τὸ ποτόν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἰκοῖς. GUYET. Adscripserat margini Basf. vir quidam doctus ἐν γειτόνων, male, Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώραν οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ ὕπατα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειῷ πατρὶς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel ἐς hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὴν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀδεύτητα, annotat Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, erederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ὧν αὐτῶν διαλεγόμενων κατηγύγνωσκον) Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti una quoriam disputarent. Αὐτῶν delendum viderur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτῶν quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasimum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Grónov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Φόλεμον) De hoc fusius ad Συναγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omitram. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ. *ead. l. 9. Κυῶν*) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ μυνυτο) Conf. Vit. Auſt. c. 16. REITZ.

Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis oī prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδ' ἐν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι τοῖς ἑτάς &c.) Sic etiam infra πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν μὴ ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερόμενον. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniam & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam induc̃ta. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exemplum sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quæ ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *καμικὸν δορυφόρῃμα* etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἠὕγενεσις) Alibi *εὐγένειος* ſcribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen Ἠὕγ. ſervo, quia Homericum æque ac ἡ-ἱβρ. V. Il. Σ, 318, REITZ.

ead. l. 5. Ἐτερος δὲ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσώπος) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de æriis Aefopi conditoribus, quam in eius vita a Planude conſcripta habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilæ & ſcarabæi, quam tangit, adhuc exſtat apud Aefopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aefopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriæ 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Ap- pinxerat oræ Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mſ. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aefopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inferuerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Καρθάποις ἐνίοτε) Illam de ſcarabæo, aquilæ ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aefopicaſque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Eip. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo veſtus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιστον ἄθεον σῶμα) I. I. Wetſtein recte coniicit emendandum *κακίστου* &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὸν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt *κάμηλος*: ſed in Aphthonii fab. 15, in qua hæc ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ *κάμηλος* προσηλθούσα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lae. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλογόμενον sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλογόμενῃν certe habere. IDEM in *Addend. & Corrig.*

Pag. 15. l. 8. Ὑπηρετῶν) Et si vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπηρετῶν *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Έρμιο. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτῶμαι) Ed. Basil. κατεπτῶμαι. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτῶμαι. Sed legendum videtur κατεπτῶμαι a κατάπτωμαι, & infra ἀνεπτῶμαι ab ἀνάπτωμαι, unde ἀνάπτωτο apud Plat. legitur. Πέτωμαι, πτόμαι, ἀνάπτωμαι, κατάπτωμαι &c. GUYET. Κατεπτῶμαι) Sed & κατεπτῶμαι. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, et si diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur cibo pastus. Re-cte emendavit Gesnerus *viatico sumo*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus*. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτᾶς, hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolasset*. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμαυτὸν ἀνεπτῶμαι δόματ' ἐς αἰγιοχόιο Διὸς, *me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum*. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *cum plurimum e nubibus attraxisset*, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tueretur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἄλλα μεταξύ λόγων ἤδη πολὺ πρεῖντες ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Theridis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

οσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me reliktis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad lucem ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἥδη πολὺ προΐοντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confectisse, liquet ex verbis continuo subsequen-
 τibus, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμὲν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ se, h. e. εαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstrahere sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. 'Αποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Iensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est assecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Oik. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et 'Επισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. Τὴν τῶν ἱπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. Τὴν τῶν ἱπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. 'ἱπποπόλων) Ἀν' ἱπποπόλων legendum, ut αἰπύλων; Placet. GUYET. 'ἱπποπόλων Θρηκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἱπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituiamus. SOLAN. Hom. Il. N, 4: Νόσφιν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμετος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, five γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Past. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Wess. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito Fl. contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam δόκω legendum arbitror, quod migravit in δόκει, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pufillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει· & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui vīsa prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pufilla mihi apparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Bas.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ροδίων κολοσσόν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vid. de not. ad Συγγρ. c. 23, Ἰστ. α, c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsi arguentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. *Fl.* ut *Δικ. c. 1.* Sed nihil muto. SOLAN. At seq. *Dial. Bis Accus. c. 1,* τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde coniungas, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano subtrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunniat, ut *μοχ, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία.* Et *Afin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35.* Adde *Eurip. Ἰκετ. 700 & 722.* Et *Long. Past. II, p. 32,* (ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ἦδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hist. l. c.* Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim *Homerus: BOURD. Homer. Od. A, 308.* SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum φέρει ζ. α.* ut *Od. 357.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων) *Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1,* lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi *Lucianum Συγγρ. cap. 68.* SOLAN. Adleverat orae *Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G.* REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De *Empedocle vid. N. Δ. XX,* & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτίς τοι &c.) *Homer. Odyss. Π, 187.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὁξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de *Merc. cond. c. 24.* Et potius, quae *Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3,* quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui iam tum eo remisisssem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ καταικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum *Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C.* SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *l.* legendum. Sed quia & πετάομαι — ὦμαι pro volare aequè dicitur ac πέτομαι, numerum edd. potiorum sum secutus. Erunt, qui πετῶμαι & πτῶμαι poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω expando, distinguatur; quibus non adversari, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. πετόμενοι ait, non πετόμενοι, de Animal. incessu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, ἀστὴρ πετωμένος & VIII, 13, ἀγγέλου πετωμένου & c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόκης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, οὐ μὰ Δί'. GUYET. Iens. ad Abdic. cap. 2 sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, Bud. vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito β. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus μὰ affirmat, addere potuissim eiusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visi sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic οὐ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' iungendō; ut sedulo multisque contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto οὐ infero, etsi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢ μὰ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: ubi (est) domi ne? ΙΜΜΟ apud libertum Discum. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus est ll. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. Δέησι) Eodem redibit, utrum Florentinae δέησι malis, idque pro tertia futuri a δέει habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι; utrum autem δέησι retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. τῆς ἀπολογίας σοι δέησι. Infra Dial. Mer. 2 a.

μ. οὐδὲν δείσει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δείσει τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forsan καὶ τούτῳ. GUYET. Non reuererem τούτῳ, si in libris esset. Iam vero nihil muto, exponens τούτο per διὰ τούτο, prorsus ita, ut est in 2 Ver. Hist. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικάτατοι. Alciphr. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρύντεςθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit insertum, quia, quod verum est, diuiscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. Diod. Sic. I. II, c. 55, 68, καταπλαγάντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθει πρόσις, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, ἔκτεινας ἀντάδ'; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideris istas? Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. L. Bos de Ellipsi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπειθύνοντας) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυσιμάχῳ) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim credebam Ὀρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insinulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτίς. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατωνίῃ) Pessime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit Lucianus. Quid enim a persona iuvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem peruestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a iunior Luciano scripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad Ἀναβ. cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscribi Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaenet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polyperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN: Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polyperchi. non in Thessalia; sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonos, qui murum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclité egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonos vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonnata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κοινὴ δ' ἡ νεὺν ὄντα τὸν Δημήτριον ἐπαῖθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὐδ' αὖν αὐτῷ καθ' ὅραν, ἀλλὰ προσβυτέρην λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c. quod Luciano suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, eum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuencula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII. Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Mf. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτῖνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἑρμίδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmāe; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Εὐν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diverfus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαυτῶντας) Forſan ἀπαυτῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχεύσαν) Sic supra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχεύσαν διατριβήν. Et Pisc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχεύσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciph. III, Epist. 59, οὐχ ὁ τυχεύων, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Erasmus, ubi erant convivium: cum sit, alibi erant convivium. Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est οὐ πρὸ αὐτοῦ. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. Il. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστυγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γετοῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc esse, adscripsit Solanus. Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando assequor; ita alienum hic est hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἀχρὶς ἀν) The Mag. Thucydidem semper ἄχρι, non ἄχρῃς dicere notat. Improbatur ἄχρῃς pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum noramus ad Tox. c. 13. Et an ne mox ἐπ' αὐτῶντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer supra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinansne an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰνόν) Ad Marathonem urbs. Meurf. SOLAN.

Lucian. Vol. VII.

B b

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρῆσι πλέθρα κακῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἡξίου δι-
κῆς ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ
τῆς Κυνουρίας γῆς, ἥς ἀεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De
ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum
cecidit, historia nota est ex Strabonē lib. VIII, ex Herodoto
lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνουρίαν) Re-
cte emendasse Palmerium Κυνουρίαν, affirmat Duker. ad Thu-
cyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Lu-
ciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνουρίαν edi-
cavit, cum alii haberent Κυνουργίας, alii Κυνουσουρίας. Quare
& hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φακὸς) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακῆν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακὴ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallet. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μιάς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγέλων) Vertitur vulgo ridebam: malletem risissem. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adiungat, vix grani magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἴδοιμι est, si quem videre potuissem. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάγγαιον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίω. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.
ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De sūn hic rursus intelligendo si
 nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap.
 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔφκ.) Scribe ταῖς
 μυρμηκίαις μάλιστα ἔφκσαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμήκων
 ἐπὶ, & μοχ ἀνεπτόμεν δώματ' εἰς Ἀγίδοιο Διδς. GRAEV.

ead. l. 7. Διασεύσας ἑμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, &
 pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elſner. ad
 Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασεύσῃτε hoc Luciani alio-
 rumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτόμεν) Ἀνεπτόμεν. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμεν,
 κατεπτόμεν supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13,
 & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad.
 A, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφω) Lege omnino Plut. de Luna, 1696
 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, dividua, aut utrin-
 que turgida, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia,
 minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Home-
 rica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γούν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum
 dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil
 me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae
 tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A.
 Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀπ' ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post sce-
 nam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysost. Om. κ'.
 Ἀγτιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας
 ἰδὼκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quan-
 tum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quo-
 modo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consu-
 lere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem
 legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte
 praestaret verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna
 vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus tur-
 pis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem-

sterhufius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. Ranas v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίους, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς, *concisus disputationibus, & verbis minutis*. Ad quae Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τούτου, *neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re* „ Ubi Scholiaſtes: περίπατοι γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata; ſed ſingularis hic videtur aptior, quia, quando περίπατοι pro diſputationibus ipſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe deſignatur, quia διατριβαί ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix testimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν Tiſmon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔſται ταῦτα) Sic ſupra in Alex. ſeu Pſeudom. cap. 22 f. ἔſται πάντα, ὁπόταν θελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciſphr. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονός εἰν σοὶ τυχεῖν ἱεραστοῦ. Ubi εἰν pro ſiat, conſingat, ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientiſſus ducō, ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδὲ μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἶσω παρίεναι) Benedictus, mihi, ut habebam, illico videbar ingreſſurus. Quanto rectius & elegantius Eraſmus: mihi viſum eſt protinus ita, ut eram, introire. Notiſſima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Act. Apoſt. XII, 13, eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elſner. Obſerv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloeciſtam, haud ita longe a ſin. ubi monet, veterum ianuas extrorſum verſas, & ex- euntem aequē pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098, ubi κόπτον τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „Eumōeris Mſ. in Diſtionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν. Ψοφεῖ δὲ ὁ ἀνδρῶν, Ἄττι- κῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Ariſtoph. Acharn. 401, κόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, pulſabis ianuam.“ REITZ.

ead. l. 16. Ἄμα) Mēn hic male eſſe in ed. Par. notat Solan;

falso. Nam & haec ἅμα cum cert. habet, aequè ac O. REITZ.

Pag. 33. l. 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχὴ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι πρᾶσθαι, τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσω οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatas adventuros putarenti GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τίτανες) Titanicum torvum vocant ac tettricum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Tiranes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἶσιν ἐξέπιπτεν, cum (caput offis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψαι. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πῶθεν &c.) HOMER. Odyss. Δ, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικραῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβρονημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἔμβρονηται, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut icu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἔμβρονημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἔμβρόνηται, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum icu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. Ὠτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 21. Δημο —) Sic scriptum est in Codice Mf. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. τὰ Διάσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. τὸ Ὀλύμπιον) Νᾶδιν scilicet. GUYET. Aegre τὰς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si τερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurs. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπεῖον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίξεις ἔχων) Παίξεις ἔκων inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphro. I, Epist. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμπταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45, δὲς μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρῦψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκων haberent, suspensio pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίξεις ἔκων, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκλεινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque iussimus vulgatum φιλόκλεινον, SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλοκλει-

αἰ. φιλοκαίριαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαιρίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elsner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεστὰ δὲ Διὸς) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγὰμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β', p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoniam eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petatum; quare postea in hoc Dial. talia in variantur, non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστάσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Lucianeus non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πάντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Theoc. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse Erasmus, cum ad primam consedisſet, quam Benedisſum, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, ium coronantur me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plut. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui & illa laeta me coronantur nuntia vertens dubium facit, siue εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγεῖλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγεῖλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: Quis magna coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN. ead. l. 12. Ὡσπερ ὁ Πύρρον) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil decernunt, nihil constituunt. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vir. Auct. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN. ead. l. 7. Ἄ δεῖ ποιεῖν) Non absurde Ml. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἀττιν scribi contendit. Ego Ἀττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἀττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Έκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἢ Δημήτης) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea indicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Έρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcilius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas pleas in conviviiis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos ci- ves μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19. Haec ille, & assentior, licet Phaëdrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisca interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Auctumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.*

ead. l. 2. Μαϊνίδας) Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur futor Miccyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμεια) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πρὸς λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ καὶ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspiciatus, neque frumentum edunt, neque &c.* En interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspiciatus ea, quae ibi sunt) neque frumentum edunt, neque &c.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, *Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον* quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si mensura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κνίσσῃ) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἑσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἑσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰείδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτῃν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας ἦσ. Nam etiam si αἰεῖδωιν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δὲς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίας plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνας) Alias μυρρίνη est *Myrtus* arbor. Long. Paft. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίην dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὁμηρον εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὁμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὁμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδὸν &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige εἶχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. ἔχε) Recte emendarunt *B. 2.* & *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis & *Mf. Ox.* in εἶχε mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit, ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Iensf. ante Splanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κρηϊώσασθαι) Ita & supra *Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων.* Quare Parisinae lectio-nem repudiavi, etsi uno *Cod. fultam.* REITZ.

Pag. 42. l. 3. Ἐτώσιον &c.) *Iliad. Σ, 104.* SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv. cap. 6, Δίφιλος δ λαβυρίνθος ἐπὶ κλην.* BOURD.

ead. l. 5. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. *Vid. lib. vett. GUYET.* Deest ἑαυτοῦς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοῦς & αὐτοῦς. *Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπορρίψαντες,* ibique *L. Bos.* Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissim addere *Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δεόντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὁρθῶς ἔσσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c.* Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοῦς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra *T. I* vidimus. Aut praeterit. act. passively accipitur, quorum quaedam Iensf. dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοῦς iam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῶ γελοιότερα) *Flor. πολλά.* BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis aridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyran. c. 18 f. πολλῶ χαλεπώτερον,* & centies apud quosvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγυδοῦσι) *Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3.* SOLAN.

Pag. 43. l. 6. Τῶν ἑβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ἄλῶν, quæ voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties, præsertim ad Il. A, pag. 102, 38, *Bas*. Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eufmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assæ carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastæ Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita præter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν. Aethor. XXIII, 4, & alibi. Epiæt. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδορήσαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed faciliior est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμότατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Añn. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his præterito præsentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — δε Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγαςι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀλούω γε αὐτῶν ἀεὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum inprimis in præterito, loco præsentis collocari; unde forsân factum, ut unicum tempus paulo post fu-

ἄνρι, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκρά-
 ζονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.
ead. l. 4. Ἀνυπεδέστος) Conf. supra Afm. c. 16 m. ibique
 notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
 familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
 rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
 hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam*
 eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
seculum bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
 Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem
inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor.
 c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Etsi *Par.* quoque habe-
 ret ὑμῖν, in versione tamen dederat *nobis*: quod cum sensus
 postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes,
 qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
 ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in *I.* emendarat.
 Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
 Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligit, quae vobis uti-
 lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
 se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositio-
 ni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in concii-
 lio Lucianeos Deos, Senaturn Romanorum audi apud Tacitum
 sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes.
 SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omis-
 so, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto;
 ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
 medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Satur-
 nalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses*
 addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum
 Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio*
quatuor mensium instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste
 L. 40, p. 144 B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias pu-
 tat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
 ceteroquin illam notionem *Ἱερομηνίας*, quae ad omne genus
 feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, item-
 que ad V, 54. Porro ἐκ χειρὶαν *iustitium* vertere, quam indu-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciiis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciph. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέησιν) Hom. II, A', 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) *B. 1* & *2.* Ζηὺς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Iovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβειν) Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. τυφλῶ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὄμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ. §

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Ms. pro οὐδὲ ὄσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὄσον ἀλφαῖσασθαι τὸ οὖς, φασίν, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαῖνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Πητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgaram aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἄωρι) Illud ἄωριον natum suspicetur quis & repeti-

to ex sequente ἀπό. Alius contra ἀωρί amisisse & praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρί praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus filet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 31, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένα absoluta ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. 7p. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ἐάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — *Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.* SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισάμενν) Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *πείσμαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: 'Ο δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐπείετο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Cresollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐπείετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἐπὶ πείρῃ) Servavi lectionem edd. posteriorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1 Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam Wessels. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δείκνυσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔχοντες) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

ead. l. 6. Ὅρῃ τε &c.) Senarii duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: Ὅρῃ τε δεινὰ διγγάνει τ' ἀνδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιδὲς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκέλεις ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φουσῶν 1, 6. GESN. Ὅρῃ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυσουργ—; quod quia novum est, malum φουσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit Somnus & Somnium,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, five Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. ἂ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κληρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, *sublatus*. Sic ἐπηρημένους, *elatos*, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαίρεω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακεύωσι) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiaſtes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκο-
νομησάμενος καὶ διατάξας πέπαιμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντί-
δων ἀπὸ πᾶσιν. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluvii videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei impetii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπία — βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοψιν εὐνοχ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἦα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἰπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. Il. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθής) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Lucian. Vol. VII.

Cc

ead. l. 11. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & TOX. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde de orthographiam in edd. peccantem restituiamus. REITZ.

ead. l. 3. Μόρους τοὺς θεοὺς εὐδαίμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc fatis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Ellner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν Δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiuidem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Διγατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Διγατερ) I. e. Δίκη. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνάς θεάς) Harpocraton scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνάς θεάς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνάς θεάς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. GUYET. Consule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurf. Areopag. c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De sortitione iudicum per multa Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. v. 277. Conſule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam colloca- re in hac ed. non eſt noſtrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem mori- turus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi iam frigerent prae cordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aeſculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raiſonnée an. 1737, menſ. Apr. p. 370, in recenſen- da nova ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in De- monaſte non negare Socratem unquam ſacrificariſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificariſſe, & quod respondeat, *Minervae non ſacrificariſſe*, quia cl. vir in reſcript. Boxhornio, Ca- toni annexis, pag. 35 ſcripſerat: *Illud forte nonnullis minus no- tum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſtinerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonas- te philoſophis tradit Lucianus in Demonas- te, de illo praeterea in Bis Ac- cuſato.* At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere ada- ctus eſt; unde facile apparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificariſſe, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non ad- mitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum caerimoniae & conſuetudinis cauſa id potuit facere, quod af- firmanti Xenophonti negare non auſim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλιτον. Vide Not. ad Z. ἐλ. c. 16. SOLAN.

ibid. τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc eſt, quod toties & tam acriter eos infectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ Ἰλας) Lego κατ' Ἰλας. B. 2. κατὰ Ἰλας. Re- liquae κατὰ Ἰλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Per. 517. Id eſt, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βα- κτηρίας ᾗξαν eſt in I. Sed cum aliae ᾗξαν habeant, hoc ibi diſ- quirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτό- των περιέρχονται) Mſ. περινοστοῦσιν. *Philosophi extemporanei ex coriarius & fabris facti oberrant.* GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστούσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστούσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — προσπταίοντα περινοστεῖν ἔχ. Noster hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide, Pnycem versus prospiciens, exspectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campo.* ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fiunt. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mf. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα πον ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθησο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν πομφυρίδα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrafi v. Διον. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἑκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam persecutus est Meurs. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαθαίναδε) Curavi, ut adverbii more ederet, ut S. exhibebat, veluti οἰκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurs. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. Waff. notat videndum Hesych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικὸν, de quo etiam monent Scholiast. Luciani h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba Hesychii, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργὸς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκευὰν τεῖχος· οὗς καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργοὺς ὠνόμασαν. διὰ τὰς σινδόνας, αἷς ἐφόρου. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos scriptores ita *Pelassgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ posse scribi; sed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον, GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipso opusculo c. 31. Repertur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in *vicinia*, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex seqq. ubi rur-

fus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianæe consuetudini dedi, ut *ἐν* hic quoque reciperem; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ* γειτόνων πρόσσεισι coniungi potest; quin & *ἐκ* γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, *ἐκ* γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristaen. I; Ep. 5 & 19, plane eadem verba *ἐκ* γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex Lyf. *εἰς* γειτόνων. At vel in Alciph. & Arist. *ἐν* mallet, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lulum in *ἀπὸ* pro *ἐν*. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, καὶ τῶν ἀπ' οἰκίματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine, quæ diu DOMI est asservata. REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessisset. Fl. EPM. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Τράγον ἐνορχιν θύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἐνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοί) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, ut μοχ καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Et si τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In Par. ed. haec marginalis glossa addebarur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur.* REITZ.

ead. l. 14. Αὐλόν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκασιτέρων περισχολεῖ) Vertunt, *inprimis*, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περισχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκασιτέρων περί ασχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπόσους) Ὅπως. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἢ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα. REITZ.

ibid. Περισχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo passim uti Herodorum, Lexica docent? GESN. Nihil mutuo. Suspicio tamen subnasctur, ἀναγκασιτέρων περί ασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constar. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versio- ne posuit *obstupescit*. GESN. Optime olfecit Gesn. κεκλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amst.* REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, *absque dissimulatione*. Ita in Aët. Apost. XX.

20, ὅς οὐδὲν ὑπεστεϊλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elſnerum ſimilia ex Iſocr. Aeſch. aliisque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, afferentem. Adde Noſtrum ſupra Amor. cap. 36, ὑπεſταλμένῳ φωνῇ τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιſκοπῆς) Vid. ſupra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπιſκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ſtabiliendum etiam addi poſſet Hermot. cap. 28 f. ἀναβάντα ἐπὶ ſκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod poſterius teſtimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Baſ. At cum l. Fr. P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; eſt enim formula uſitata, ſaepe occurrens: vid. Vit. Auſt. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Rurſus infra hoc Dial. Bis Accuſ. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μιſθὸς τριώβολον ἐκάſτης δίκης) Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces conſtituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5, τριωβόλιον ὃ τῷ δικαſτῇ δίδόμενος μιſθὸς, tres oboli, data iudici merces. Aeſtimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu ſuſtero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic & patroni cauſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαβράγῃναι ἔτοιμοι, ſunt multi, qui vel trioboli gratia diſrupti parati ſunt. GRAEV. Vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuiſſe eandem, quam iudicis triobolaris, ſed duplam, ex Ariſtophane docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡς τὴν Ἥχῃ εἶθε ἐπικ.) Conf. ſupra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁſημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non conſtat his conſtructione, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kuſterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοι ſcriptum fuerit. SOLAN.

ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, ſatis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum forte ad medicinam loco faucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adiuncturus fuiſſe Lucianus. Quot loca inter dictantes & ſcribentes iotaciſtas corrupta ſunt, vel Came-

niani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ικέτην* in *οικέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλλῃς ἔχει μοι* — *ἀκούοντι*. Usus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster Παρασ. princ. *καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι*. Thucyd. III, 53, *χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ περὶ αὐτῶν, difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ.* Videtur legendum, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶ* (vel *δοκῶν* servato, & intellecto *εἰμι*) *ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π.* Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, *εἰ ἐπεξίβντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἥκιστα ἔχρην ἐν διαφορᾷ καταστῆναι*. GESN. *Ἐμοιγε*) *Ἐν* medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura affectus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. *Ὡς περ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες*) Alciph. II, pag. 262, *δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρξονται πάντῃ με περιβομβεῖν* ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vespae circumstrepentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. *Οἷσα δὲ δράσομεν*) Attici vulgo *αἶσα δ', τι δράσομεν*. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. *Κληρώμεν*) De causis sorte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. *Ἐπηγεγμέναι*) *Ἐπηγμένα* notatum erat in marg. Iunt. Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. *Μέθῃ κατὰ τῆς &c.*) I. e. *τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ αὐτοῦ*. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. *περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone*. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi *γραφεῖσα*. *Ἀνδραποδισμοῦ*, pro *ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ*. Et sic de cett. GUYET.

ibid. *Ὑπὲρ Πολέμωνος*) Erasmi. ac Gesn. *dedere*, pro *Polemone*. Guyetus, *de, super*. Verum est, ὑπὲρ τινος significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententiā, *Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν*; Noster hoc Dial. cap. 6, *καὶ πάντες ὑπὲρ σαῦ φιλοσοφεῖσι, & omnes PRO TE philosophantur*. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag. 116 ed. lebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἔρειν, *PRO viris honestis dicere*. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capituli 16. At si quis malit reddere *propter*, hicvne habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον, recte veritas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Past. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τίνος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua litigatur, alique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro an de malis*. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμού) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδοῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Protopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obrulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *focrus*: quaque usi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περί Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυρομοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυρομοιβικῆς δίκη τῷ Διογένηι γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένηους, δρασμοῦ οὔσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυρομοιβικὴ hic edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aequae ac manet in χρυσαμοιβῆς, ἱεράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύρρωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) *Antiquiores illas, inquit interpretes, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur.* Non reiicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, priores prius expediamus, sc. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delerat, & ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere, diiudicare*. Ita simplex λύειν, pro *dissolvere dubium*, ex Alciph. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. five Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus*. Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἀνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello*. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lys. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέήσει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεὶ τούτῳ, ut ex Codd. bene edidit Periz. Mitto alia exempla. Interim δέήσει fere mallet, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἥδη Ἀθηναῖον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἑνδεκα) Sic Mf. *verumtamen forte decem*. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσοῦτους rescribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323 : *Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσοῦτους ἑκατέρω τῶν δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. Nam iudicia reddenda erant eodem die ; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόλις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόλις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *I.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

ibid. Ἔστηκα) Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. *A. i W.* omnino verum arbitror ; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) *P. L.* & edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβλήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέδῃ) Nemo certe vellet ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat *Mf.* in quo οὐδεὶς ἐβλήσει ἐν γε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθῃ, nemo voles aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic *P.* etiam, recte. Impressi omnes ἐβλήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὕτη) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὸ γε νῦν ῥέον) *I. e.* ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, quae nunc fluit oratio. In *Parif.* id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit *L. Bos de Ellips.* p. 176 ed. *Franq.* Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in *Epist.* ad *Ephes.* VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi *Iac. Elfner.* bene monet, εὐ-

ων saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo fervientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ων) Melius ita vulgo, quam quod *Fl. 8*. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Past. L. 2, p. 43, ὁρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἐωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δ' ἐς ὥδην. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum confilio ἀκράτω ἔωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις διηνησμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN. Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam capitamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in *tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2. Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se*, five *seducere*. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Πικνός) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER. *ead. l. 17. Ἐμοὶ ρευσάτω*) *Vertebatur, peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpret: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*; id est, non deditum ebrietati. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex Mf. προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum*. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Parisiensis etiam προαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN. Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμέ) Meminit & Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uri & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat.

2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN. *ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων*) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων. i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἐταίρους & ὁμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore inieciendo*. At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγυρόμενος) Sic P. In impressis *ἀνεγειρόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγειρόμενος* habet; sed quia ad Par. haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμέ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit, διακείται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη. Tim. § 9 f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item § 15, ὥς μὴ ὠφθεῖν πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διακείμαι significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω διακείμαι πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, οἱ ἄνθρωποι εὐ-

γυμνοθέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας διακείσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thef. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διακείμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sit*, &, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gellnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ διηρητική — ἡ δὲ χρῆσθαι πρὸς τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitivus partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ quae verba, re denuo perpensa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *ui discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceret, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in huiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν οἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequè ac Alciph. Et Liban. Soph. Ep. 13, χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item Homer. Iliad. E, 235, — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἡματα πάντα. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Et si plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thef. Sic φέρε apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leu&tr. I, Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θεβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, Age, videamus, pro agite. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. Age vero — considerate. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. δίκην ἐδίκησαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere alicui ius, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsi. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipsi. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate assecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & ostrum B. πρ. c. 20, Ἑρμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferētia ponere desiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quando quidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, capta elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσεί τις ἀδελφός. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο εἶναι. GRON.

Pag. 75. l. 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davissius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) Ἀν' ἑὶ οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι *quamquam*, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si veritas atqui, ut c. 21 med. καὶ τοις ἂν κρεττός, atqui quis iudex &c. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punire. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dicunt, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν διέται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα; εἰ προσδόντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) *Vetumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inferere Mf. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσδόντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισδόντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscripsit, male Scholasten ὑμέτερον habere. Gesnerus contra deletο n, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesca vestrum* enim melius procedit, Lucian. Vol. VII.

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatum retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ei p̄isθέντες*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit*, quasi aculeis, interrogationibus angustis. Porro hanc esse altercationem, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi δισύλλαβα & κομματικά proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μὴδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μὴδὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὖορκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. II. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεὺς id quod S. Clarke ad II. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. II. Γ, 275 & seqq. Ἡελίος δ', ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi Didymus etiam Ἡέλιος pro ὦ ἥελιε positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciff. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἦν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, pugnas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Ms. legitur καὶ ἦν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est uno verbo, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere*. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit*. Quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, & *quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens*. GRAEV.

ead. l. 7. Παραγίγνεται) Glossa videtur, veteres Codd. insipienti. GUYET. Vellem libri praerent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεται cum Guyeto eiicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορίῃας) Angl. ἀπορίῃας. BOURD. Διαρίῃας) Ita P. & L. In vulgatis ἀπορίῃας, pro quo scriptum fuisse ἀπορήῃας arbitror; certe in A. ἀπορίῃας legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Erymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca *πονηρὸς* & *μοχθηρὸς*, item *πανδύργος*, *ραδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Francia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntiantum, usque ad εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόντον; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, ἐκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliisque veterum testimoniiis ἐκδοτον exponit, qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὡς περὶ ἱκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit, Editi, φεύγοντα: sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. ἰκέτην) Etsi οἰκέτην legerat, tamen supplicem verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Carone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθέν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum Fl. δώρα — τούτους — τοὺς πόρους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. τοῦ λόγου) Basil. τούτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τούτου est, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐραπιπλαμένους) Iam rursus sine μ. At ἀνεπιμπλάμην Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inferens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Πάρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, s. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χαιρεῖν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & L. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Asin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Ληγοῖσι) Ex Euripidé hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ καὶ τὸν τοῦν ἔχει. Steph. γνομ. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — & ἄπρ-προηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemisera, & eodem redit κομματικὰ ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempe-

το, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstrationē non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua onii? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῆτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Versus senarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν, quod sequitur, glossēma videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαστικὸν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικὸν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα: non tamen assentior, tam quia Scholiastes δικαστικὸν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικὸν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id eiectionem velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, gravis illa merces triobolus: verum luit forſan in oppositione τοῦ δικαστικὸν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσατε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Ἐφκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti & incogniti. GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια εἶναι ἔχοντες, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elsner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτήριῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, indicta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samofata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρῶν) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρῶτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Et si τὸ μετράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέσσα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mela Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκῶτα) Th. Mag. v. ἐνδεδυκῶς haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθῆς) Et haec Thom. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ δαυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censerem non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insistens viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam conicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sunt, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippia 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψα. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψα) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. Περιστελλουσα) Complectens. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἰόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur *κόλπος Ἰόνιος* apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed Ἰώνια, Ἴωνες & Ἴωνικὸς secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, "Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖ, Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονούντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelsio animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aequè in vitis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκαρδίας, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: καὶ στυμνυόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriatur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. Οὐλοῦσκει — ταῖς αὐτῶν δυνάμεισι πολλαῖς οὖσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) Ms. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱόν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κωμικὰ) In impress. omnibus κομματικά legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικά exhibet, quod minime respuendum; immo in

textum recipiendum cenſeo, niſi forſan ſub vulgata lateat vox κομματικὰ, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικὰ ἐρωτήματα) Conf. c. 22, διſύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum διſύλλαβα argumento eſt, & hic κομματικὰ rectius eſſe, quam κομικὰ, & mox ſequens ſυλλαβίζων declarat διſύλλαβα ſupra non ſollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophiſtarum per quaefitiunculas, & per poſitiones crebris commatibus ſectas, diſputandi & argutandi conſuetudinem. Adde, quod me humaniſſime monuit L. I. Weſtenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS eſt, & quaſi per ſententias loquens*. Et in Matthaeum: *prudentem ſemper admoneo leſtorem, ut non ſuperſtitioſis acquieſcat interpretationibus, & quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, ſed conſideret priora, media & ſequentia, & neſcit ſibi uniuerſa, quae ſcripta ſunt*. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς ſυλλαβὰς ſυνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία ſυλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faiſant ére-
ler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπιſείσαι) Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. Plin. Sec. V.... — *quid quiſque ſentiat, perſpicit ex vultu, oculis, niſu, manuum motu, murmure, ſilentio...* VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt ſaltem laſſitudine ſedendi*. Vide Caſaub. ad Th. 116, & nos ad Σχv. c. ult. SOLAN.

ibid. Τῶν ὤρων) Ἀν ἐντὸς τῶν ὠτῶν; Perſius: *Et manus aurículas imitata eſt mobilis albas*. I. e. pollice auri inſerto manum agitare. GUYET. Facilius eſt aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Verſus Perſii a Guyeto adductus, eſt 59, Sat. I; ibique ſannas & exſibilatiōis geſtus deſcribit poëta. Ait enim: *O lane, a tergo quem nulla ciconia pinſit, Nec manus aurículas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae*. Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemptus maximi publica reſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιοῦτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus oratori exſpectandos, dum a Rhetorica auſugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioresque compoſitiones. At obſtat tum μικρὰ ἐπινεύ-
ſαι: ideoque μικρὰ iam ex Fl. neceſſario foret legendum. Sed conſer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam ſibi perſonam

a Luciano indutam : & vide, anne explosio ac fannae intelligantur in eos, qui in Sartyra traducuntur, non in auctorem directae ; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere ; (nam laus modica vera) ita ἐν τὸς τῶν ὄρων retineo, at μικρὰ ἐπιτεῦσαι recipio : nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum ; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3 : ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμύπησις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούτων-τίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem ; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit : sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puero, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Latius autem paruisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Nef. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciphr. I, Epist. 6 f. ἴσθι μὲ παρὰ τὸν πατέρα αἰχισομένην ὅς οὐδ' ἐμὲ περιβέταται καὶ σὺ γράβεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγράφμενος προστατάς. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano con-
tuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν) Rarius ed.
Amst. consulere solco, quia omnium est vitiosissima. Neque
Solan. hic eam consulerat; sed quia Wesseling. Obs. p. 162
monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Ald.* ἑαυτῶν re-
scribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ce-
teras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi.
Addo ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὅστ' οὐ Κρέον-
τος προστάτου γεγράφομαι. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud*
Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debe-
bant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compella-
bantur actione ἀπροστασίῳ, de qua Harpocration. Eiuscemodi sibi
patronum legere illis est νέμειν, γράφειν, ἀπογράφειν, ἐπι-
γράφειν, & συγγράφειν προστάτην. Neque quisquam re-
rum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit,
Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo
quidem in Scythia, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem
sponte in versione emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. —
Latina facta sunt, sui que velut praesidem scriptis testantur.
Neque id satis bene. Gesnerus hic antistitam dedit, pro patronam,
quod non mutavi, quia pressio pede Graeca sequi solet; sed
cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore stilo discesserit, nescio;
nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπι-
γράφειν Graecis pro adsciscere sibi etiam aliis in rebus usi-
tatum: hinc Theophilus Instit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγυα-
λῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότῳ, litorum pos-
fessio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine
dubio ad illud ius patronorum apud Athenienses respicitur;
poteratque, quin debebat verti, patronamque suam profitentur.
GESN. in Addend.

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν δύραν) Conf. Graev. ad Soloe-
cist. cap. 10, & Elfner. Obs. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III,
20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. est vocula μέν, quae,
cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

ibid. Ἀγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed
operae erit eius verba addere. Εὐγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐ-
δαιμον, ἀλλ' εὐγνώμον. ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκία-
νὸς ἐν τῷ δις κατηγορούμενος ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic legun-
tur. Sed εὐγνωμον οἰκίδιον habuimus tamen Asin. c. 2 f. & ali-
bi, consentientibus vet. edd. Scribit & sic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ:

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογεῖσθω) Οὕτως volebat Gesnerus.

Ac lubens ita edidissem, si varietatem invenissem. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haecenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανιδεύς) Demosthenes. V. Πρωτ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντρίβομένην, καὶ τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογραφεμένην) Ὑπογράφειν τοὺς ὄφθαλμούς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμυθεῖσθαι. Facere hoc confueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noter Dial. Meretr. τὸ ὄφθαλμὸν ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὄφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίσθαι δὲ τοὺς ὄφθαλμούς προσίετο, ὥς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβεισθαι, ὥς εὐχρώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. BOS.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γιγνόντι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δέόμενον. Quamquam enim syllepfi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλύῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Ms. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγόμενος, τῶν ἐπαίνων καὶ κρήτους οὐ δομένους, πολλὰ ἔχων, *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* Quae Luciani esse nemo infirmabitur. GRAEV.

cad. l. 12. Ἐναυτ(αν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

cad. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγει Conf. supra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγει. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν De iisdem iudicibus. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

cad. l. 14. Διπλάσιονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini causas Ciceronis tempore, controversias Quintiliani aeo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

cad. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μετεωρολόσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πητ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

cad. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Ms. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *super coeli dorsum*, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitum exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscat posterius μοι a Ms. Reg. 3011. illud exfulare iussimus,

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62, ubi Σωκράτης & Διογένης. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex Fl. Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππον τινά) Iuniorē altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malevolos *sublesta* lingua, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt.* De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pisid. Cosmog. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνας ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἡπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμένον) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mss. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότες, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed exilis, excisus, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mss. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit Gesnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμὰ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adspetu videtur esse τὸ ἀνθρώπινον marginis A. W. quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo. Mf. pro τὰ ἰσχυρὰ scribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὔλου, im-
materialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγῆς, sed ἀμερίστος καὶ αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paulo post τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμίσγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἀνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocunque*, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῦ ποδοῦν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦν) Plat. Phaedr. 344 G. H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπνημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραπνημένην οὕτως φέρειν; καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετραπνημένοι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. τὴν τετραπνημένην) *Calculus condemnationis*. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis *Bas.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ ἀκκαῖνο δει σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δόκειν*. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum ceteri. habet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniosè sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi videretur praestaret, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Equis tandem, nisi furens, Parasiticam appellavit artem? Respondet Parasitus c. 2: "Εγὼ γε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δοκεῖ, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἥδη ἀφίει. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo, inquit Tychiades, opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διί. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatus sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἂν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, *rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Philodiam.* IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obsopoeus, *magistrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo allusisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Παλὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud *χαρίσαιτε* sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινου intelligi ex praecedentibus possit, *γνωρίσαιτε*. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, *τιμῆσете*, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, *χαρίσαισθε ἂν*, vel simile quid, excidisse arbitrat. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. tibi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: *Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι* &c. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producimus* &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγέτωσαν & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxi editioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὥς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἷσδ' ὥς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, *prodiderunt*. Multos alios lusus in participiis afferre liceret, si tempus sineret; sed Luciani hoc aequae ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipfi, quam si *χαρίσαισθε ἂν* suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiaft. notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Iens. De Iove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Προϊσταί) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσμαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab οῖσται, οῖστος, missile? Placet. Τὸ εἶω, ἴημι triplex videtur: εἶω, οἶω, οῖω. Ab οἶω, ὠκα, εἶωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. Suid. Philostr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Μεν. c. 17. Perlecta Platonis epistola septima, facile, credo, mecum senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a Luciano scriptum fuisse. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἰομαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum Obsop. male veritas, *ut arbitror fore*, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum Bened. verius, *etiam quod sentio*, *dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii lateret, pro quo forsan ὥς quaesivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et noram Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδέν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus iungit, omiſſis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, si ve paratus sis, si ve minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδέν rescribenti, quia vix aliter solet *Not.* alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεῖς recte dici pro οὐδεῖς, alii-que οὐθεῖς Aeolicum esse aiunt, nonnullos auctr. subiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεῖς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi passim. Οὐθεῖς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Aristot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδέν ἂν εἴδει. Sed eod. lib. c. 11 post med. ἅτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεῖς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδέν rurſum L. 2, c. 3, & μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δέ γε οὐδέν, & sic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6, & in Anal. quoque sae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt commentit. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἐν, alterum ex οὐτε ἐν sit conflatum, nam & οὐδὲ εἰς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollum ad Long. Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεὶς rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθεὶς καλύσει, & saepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθεὶς ἐστίν. Lenius Scholiaf. Aristoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδεὶς elegantius esse, quam οὐθεὶς. Unum οὐθεὶς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae Hoefchel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Arhen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* ed. & *P.* nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖς διοίσει. ΠΑΡ. In *P.* vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniiicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, *quand tu dirois peu de chose, la verité de tes raisons l'emportera toujours.*

ibid. Τοῖς ἀληθεῖς διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασιτικῇ κ.τ.λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοισιν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν συστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγευμασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. *Flor.* partim ex *Mf.* Interpretes verterunt, *Ars est, quae conficit ex*

perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coexercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσυνγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. L. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut *Fl. ed. & S. c. 6 & 8.* In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ē — uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis καταλήψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis fol. 2, ubi per definitio explicatur.* Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.)* sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coexercitis ad finem utilem vi-

tae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 106. l. 1. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — sonat vitium percussu maligne, Respondet viridi non costis fidelis limo. Et rursus in Sat. V: — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pistae testoria linguae. COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὕγιές εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic Fl. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ. — SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι) Sic P. & L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2954 Vulg. μεταγνοίῳ, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίστατο διαγιγνώσκειν) Ἥπερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem* — qua norint, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθει τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κίβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. ὥσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινού. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *I.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quae non primo adfpectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Per multa sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80; Γέρον ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὼν, *sepe est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat; sive, senior est, quam ut* &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἢ κίστα μετέκκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία, i. e. minime omnium pueri ieiunium ferunt. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. Negandi formul. fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφή &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδόξοτατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χαρὰν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tueretur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) An διὰ παντὸς, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit Solanus? nam per omnia dederat etiam Obsop. Non opus erit, si παντὸς cum Gefnero nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβούντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibusdam πρᾶττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Εἶν) Legendum videtur εἶεν: GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήξεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: autarendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing. ? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gefnerus, εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῶσι legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum; si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. *Ον, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed malletum tum etiam illud ὃν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte norat marg. A. 1 W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὢν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστὶ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδές, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, fruendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ.τ.λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζην) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσαι, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpretes Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἐαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiae iungi posse, translaticium est. GESN. Δυνήσαι σώζειν ἐαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delebat, ut δυνήσαι legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens melioris, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἐαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster οὐ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἐαυτὸν est omnis personae. Pro ἐμαυτὸν id assertum vid. ad Afm. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 *pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἐαυτὸν — λέλεκται σοι*, nisi credas propter stigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτὸν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν 2 Corinth. X, 12, & passim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. *τολμήσεις τοῖς*

ἑσθλαῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι ; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa ? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὺν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιῶσι, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialectt. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπὶ θνύοντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, ἢ λέγων εἶ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Δεκτέον) Δεκτέον. MARCIL. Δεκτέον) Additum oportuit καὶ πρακτέον. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odyss. I, 5,) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparet. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούζονται αἰδοῦ ἡμεῖς ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρείων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilii de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίγυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδουρούμενους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρωντάς ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὡδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odyss. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero μοῦν versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχῃ κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατὰ

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κατά* per anastrophe scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etsi per tmesin pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. 2, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει *κατὰ δῆμον* ad verbum fit, *Iactitia versatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyssaeae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχω autem pro *versor, immoror* frequens. Alciph. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγῦνσα τὸ γάλα (male πηγῦνσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θῆραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βρυχίαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει *κατὰ* rursus Hom. Od. Δ, 491: Οὐνοῦ μιν *κατὰ* γῆρας ἔχει χειράς τε πόδας τε, *senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κατά* scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyss. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque impr. & ipso P. ὅλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκτήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλληνας — κατέσχευ) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognarus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγῶσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Δείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ εἶδν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verito: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCI-

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγόμενων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Obfopoeus, neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥῶδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. L. 1. Δαιτυμόνης) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Iens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλόντος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciphr. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpres. GUYET.

Pag. 114. L. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E., 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudinē sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπισηδῖος Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδὺς οὐ ζήσεται) Forfan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18 notata. Sed si in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 16 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένη ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis affecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma post μηδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. Ei B. 2. P. & A. quod & agnoscit L. sed abest ἡ. In reliquis deest εἰ. Aludrit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forfan παρὰ τοῦτου, adscripserat Gesnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpretes. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Sasyr. Ipse pater veri doctus Epicurus in arte lussit, & hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lussit pro iussit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρος ἐστὶν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est &c. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpretes: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἄτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσδεῖν, neque pecunia, quia amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίας vel συνοικίας legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκείνος male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellexo denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσας γὰρ τέχνας) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τοῦτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσας τέχνας. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Dūs, affert Ienius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Herculis ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατριβούσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticā loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod lens. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequè bono, aequè testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probò; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit lensius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἔργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. ed. & S. αὐτοῦς, in reliquis αὐτὴ. SOLAN. Πολλή — αὐτὴ) Norarat Solanus noster solam P. quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλή male forsan ab interprett. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, & non πολλὰς poëtice pro πολλὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequè ac priores interprett. & ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοῦς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοῦς refingere debuer. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαυθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαυθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaestu est.* Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* Ἄμα τῷ ἀρξασθαι ἐστὶν σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sancte & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecor' dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραγόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum traiectio est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δέ σε Παρράσιῃ ῥεῖν τέκεν. Long. Past. III, pag. 110, ἐκ γάρ μοι χηρῶν τῶν εἰκοσιν ἕνα τὴν κάλλιστον αἰτὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσει vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgers. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὐτὴ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem*, inquit, *artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo.* Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δακονσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας· non, ut vulgo, αὐτῇ. IENS. Αὐτῇ) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ· quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατώτερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpretes. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatus. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήρωτα) Ante B. Omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναϊότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnis quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opi-

Lucian. Vol. VII.

F f

nionem coniecturamque superfit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed *ominino*, *prorsus*. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς vertisse *primo congressu*, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Politianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινί, ἐν ἑκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua*. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν *vertere, ne initio quidem cornua sunt*. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monerimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiunxit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, fervavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est*. Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent*. Id vult noster ille τῆς Πα-

ῥητορικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἀξίός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iensf. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Asin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὅστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinet Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ᾧ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impediti-
 or constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιόσας.
 Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος
 ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιόσας τὰς ἄλλας τέχνας,
 εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.
 ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιόσας) Quamquam earum
 ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet,
 hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξίός ἐστι &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτός ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τis συγγνώμης ἀξίός ἐστιν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τὶ pro τis habet. In reliquis pro ἀξίός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτός ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossema omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτός ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτός in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso τis. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργῶν) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορᾶς ἀπτιδόξου) Contrarium opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyerum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi lenius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνῃ) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινος) Καὶ τινος legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ βίου) An qui singulas vitas scripserant, an verò qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῦν τὸν Ἑρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῦν τοὺς ἄλλας. Liban. Paras. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gesnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνῃ) Vid. Eik. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo possit*, vel *si hoc modo possit*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δὲ αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo αὐτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἦδ' ὅς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέρα — ἐξήλασαν (κολοῖν) παίουσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανεκε πρὸς τοὺς κολοῖους πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observari: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνηθεῖεν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἰπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἰπως. REITZ.

ead. l. 9. Ἠὐδοκιμηκέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ — SOLAN. Εὐδοκιμηκέναι) Admississem augmentum ἠὐδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκησίσσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursus εὐδοκίμει, consentientibus vet. edd. habeamus, (quod similiter in ἠὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrium diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀριστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκίμει) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμει, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen desinio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed fufpectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigaffe tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum, Mirum autem eft, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipfe Paraſiticae, & Paraſitis credo, operam dediffe inſimulatus eft. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στίλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριſτόξενος) Muſicus dictus fuit a patre, muſicae praecipuo magiſtro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριſτόξενος δὲ ὁ μουſικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράſιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριſτοτέλους ἡκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὦν ἴσμεν ſυναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βαſιλεῶς βιβλιοθήκης ſύνταξιν. Non eſt mirum, ſi παράſιτον habuerit Ariſtoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) & Ariſtoxenus eandem cum Neleo philoſophiae ſectam profitebatur. Ariſtorelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic Suidas: Ἀριſτόξενος υἱὸς Μηρſίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουſικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόſοφος γέγονε, καὶ μουſικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡſτάχηſε ἀκουſτῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριſτοτέλους. Multa deinde de eo ſubiungit, quae videbis; & tandem addit, ſυνετάξατο δὲ μουſικά τε καὶ φιλόſοφα. Ex his patet, eundem eſſe, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριſτόξενος — μουſικὸς) Quamvis Muſicus audiat, Philoſophus hic fuit; ſed ob libros de Muſica ſcriptos id nomen adeptus eſt. Scripſerat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui ſaepe eum hiftoriae cauſa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & ſeq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionyſio II aequalis fuit, Iambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρſίτης) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & ſtudioſum perſpecta ſint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοſόφους μὲν οὖν, ὥς περ ἦν, παραſ. σπουδ.) Forſean φιλοſόφους μὲν οὖν, ὥς περ ἦν, ὑποſχόν, παραſ. σπ. Niſi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aritippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. Ὡσπερ ἦν) I. e. ἔφη. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitados esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σιτία. Suspicio scriptum fuisse παρασιτίαν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάξω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐβελήσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocce cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniatur adiective) nam σπουδάξω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Pag. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνεσιώτατος δὲ ἀνδρῶπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὥπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ira in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθά; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδ' ἄλευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ Σῆλυν ἀπὸ χροῖας Κύκτον ἔγνω. BOURD.

ead. l. 13. Ὅποιον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Ms. ἀλλὰ τί δέϊ ταῦτα εἰκάζειν; *sed quid opus est ista comparare?* GRAEV. Δεῖ Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημι τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, *quod si quis coactus id susceperit, hunc deserta acie abscessisse dico.* Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime παρτάξατο. *Si quis vero in acie cogetur stare.* Παρτάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρτάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ἡμᾶς) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo *A. IV. ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον* λέγει δὲ ἡμᾶς. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihi que suspectus. Utur sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. alii que passim. Vid. nor. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγε τις) Sic interpretes legisse videtur: ὥστ' εἶγε τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ) Fl. ὥς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἀν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδριότεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὀλεθρὸς Μακεδόν, SOLAN.

ibid. ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. l. 1. Πίπας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἄνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γράφην ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. l. 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex Plutarchi loco discas, quem ad Ἐρυπν. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Πριανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. l. 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic supra Asin. c. 37, αὐλητῆς ὁμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόρος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὐς ὑμεῖς εἰσεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλῷ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἡμῖνον ὥσπερ καὶ ἄλλοις τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipfas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Διλλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἥριστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Διλλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὃ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arceffit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τῇναι γὰρ φοιτῇ, τῇναι δὲ οἱ ἄδὺ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipoli-iana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaeensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρὰς δὲ γενομένης μάχης, ἥριστήθευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. ed. Bas. p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλειως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Νεφ. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

cad. l. 4. Ταυρέου παλαίστρας) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

cad. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀσταιότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum, quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὠραίζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Mf. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum ὁαρίζειν, *garrere*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὁαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Z: εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρέφ' αὐθ' ἐκ χόρης ὅθι ἢ ὁαρίζε γυναικί quando iam erat Di-

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ἑαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἡίδεός τε. Παρθένος ἡίδεος τ' ἑαρίζοντον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se. Hinc ἑαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu Veneris: Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃ, ἐν δ' ἱμερῳ, ἐν δ' ἑαριστῷ Πάρφασις. Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiæ Illicientes. Recte enim antiquus interpres ἑαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἑαροὶ αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἰονεὶ ὁμοαροὶ τινες οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρπέναι γάμῳ καὶ συνηρμώσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὁραῖζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἑαρίζειν Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτιῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. satii. Fabula nota. Vid. Nostrium φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Ἰκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Nostri. Ὁρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδὲν τι &c.) I. e. vera dicis; non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obsopoeus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifestè Graecae voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ eiicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Et si de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallem ἀνηκοός. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὅσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἴαντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομενέα — παράσιτον) Hom. II. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἐγγονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperitur, legendum apud omnes ἔγγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλείον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλείον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλείον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam πλειον & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δ' ὅλου) Ita V. 2. & P. scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur διόλου, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. II. H, § 12. SOLAN.

ibid. Ἀγρον) Sic apud Homerum & in ed. Fl. legitur: reliqua Lucianeae sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτός φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe II. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καϊνέως) Locus Homeri, unde hoc conueniat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἑκτορα) Hom. II. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus videt etiam ead. II. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φησὶς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναϊότατος Ἑκτορ, προσπίπτων τὴν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπέρ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλψαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἑκτορ προσπίπτων) Hom. II. X, 337. SOLAN. In Homero est λίσσεται, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἑκτορ προσπίπτων καὶ ἰκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339, Πρὸς πίπτει δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ. Ibid. 737, — πότις προσπέσσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με προσπί-

πτεις, ἄλιαν πέτραν, "Ἡ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνους' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. ἐλιψῇ τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σόν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non monstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur καὶ αὐτόθ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis amicū fuisse probat, non αμασιμ; qua de re ad 'Ερ. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἔνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Σὺν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N, 246, θεράπων audit; & 295, δοῦν ἀτάλαντος Ἀρπὶ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἀρης πόλεμόν δ' ἐμέτεισι, τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντος Ἀρπὶ dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod anam huius scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμοδίου ἄρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὦν εἶχε αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydides autem de statu relict, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuæ. Rogante quodam, quodnam ef-

set optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. oraē adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ, Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείετο) Propter phrasews raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *eripere* ex periculo signific. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔστηκε χαλκούς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Εἰ χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθε θεῶς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνου· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλήκῃ. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκμινος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι. Sed vesi iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολέμειν, πρῶτας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινα ἡσδίων ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἔπινον, ὥς θερμοὶ ὄσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, δ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnatūri, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi* Lucian. Vol. VII.

& minime meticulose forent; quod & ἀκρατισμὸν appellant. IENS.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Iensius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vacula si post ἐστιῶσι, unde excidit, quia eadem literae ipsius vocolae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiam si confestim a prima luce pugnare oporteat. PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen καὶ ἄν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo aenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum coniunctio, quasi tu dicas, non est aliter; sed. Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθύς legamus καὶν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult ante cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἡμῶν καὶ τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Iens. ad Vit. Aust. § 6. REITZ.

ibid. "Οὐ ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego malle abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. καὶ εὐθύς) Lego καὶν εὐθύς. GUYET. Idque omnino reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum absuit, quam vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. "Ὅσπερ δ' Αἴας) Hom. II. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. "Ὅς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. GRON.

ibid. "Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. Anon. SOLAN.

Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alciph. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epift. 38 : ἑτάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniciebat Geſner. Favet huic coniecturae lectio Iuntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρσίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Geſnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi Iunt. ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἶονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde ſequuntur, εὖροις δ' ἂν εὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθῃ. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς Ἰηφίδας) Sic in Tim. § 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς Ἰηφίδαν. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paſaſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιſτα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοſόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δόροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφων * περὶ) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſuſque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰς πράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρυſίον

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότην τῇ τάξει. Alciphro. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίνας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant*. Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans*. REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. *Δημων*. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc *Dial. Paras.* c. 12 & 39 m. &c. Item *Epicl. Man.* c. 29, alii-que. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὀπλισμένους) *Philosophos*, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὀπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpret, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὀπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in *Obf. Crit.* pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιδότας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse Solanum, cum *Δεδιδότας* legeret, quod qui cum proxime nexis προῖόντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τιμι) *Τίνα* adscripsit. Gesn. Et quia *luni*, quoque sic habet, forsan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τιμι* pro *ὑπὸ τινος*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uni pluribus demonstravi in libro *de Ambig.* Tit. Dativ. Nam scriptum, *dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *πρὸς παράσσιτον* additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, *εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, *ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρείᾳ*. Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. *ἀριστα κεκήρυκται σοι*, & familia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακούς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — *ἀπὸ σ' ὅλῳ κακὸν κακῶς*. Ibid. 418, — *ἐξολῶ κακούς κακῶς*. Alciph. III, Epist. 28 f. *κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο*. Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. 'Αποίσεις) Lege *ἐποίσεις*. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera infilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθιήσαντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. 'Απὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη* sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum *τελευτῆσαι λίθῳ τῶν αὔραι ἐπὶ σχεθέντων*. GESN.

ibid. Φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat Φθινύσαντας. Recte, credo; nam Φθινέν ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniat. REITZ.

ibid. Φυγόντας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. Π. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam anulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγου τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δορυφορίας) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχίον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus ineft. Hic etiam παρά praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forie in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepfit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Parasiti pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculati, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpret hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumtu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui *παρακοιτίζειν* eodem detorqueri queat, restat, ut *παρὰ* in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter meram iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo *παρασιτεῖσθαι* grandius quid sonare atque esse, quam simplex *σιτεῖσθαι*. Si vero & hoc frigeret, credamus id tamen personae parastri conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad *ἀλλὰ γὰρ* risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν ἄλλοις) *Ven* utraque *ἀν ἑτέροις*. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — διδάσκεις) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi *μέμνησο*, possit etiam hac ratione illud *μοι*, quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipiendi formulis inferi solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, *φυλάττω μοι, ἔφη, τὴν ἱππάρχου γυναῖκα*. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Luciani & Arr. IV, p. 180 pr. *σὺ δὲ μηδὲν ἄλλο παραδοῦναι* — — *τὸ ἐμὸν κράτος*. Sed quia infinit. hic pendet a *δίκαιος*, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homericus versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus *serm.* 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ANAXAPΣΙΣ) De Anacharsi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σου. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasīs* inscriberetur a pristinis interpret. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpreto ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittair. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὗς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ηρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔδειξε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοῦ) Καὶ νυ ἰδοῦ. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrum Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τῶν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλοῦσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμέναις ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, Afin. c. 23. Et *ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν*. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra Mισθ. cap. 17, & Z. Tr. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγχείλεις) Vid. sup̄. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχείλεις, non ἐγχείλεις. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πληθὺ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πληθὺ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθείαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμῶνται τε ἀλλήλους. Sic Mf. non ταραττούσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed aliam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν Happhen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & *flavescei happe*. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iam pridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττούσι τε — πάττουσι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταραττούσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, &, ut possit firmitus prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὀρύγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam caviam. GESN. Πάττουσίν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττούσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant se invicem, & — spargunt*; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Αφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὕλισθον) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὕλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὕλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiat, & *lubricum, lubricitatem* significet: ita compositum

ἐὺολισθος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὀλισθος, πτώσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὀλισθος, — ὁ ὅλως καταπίπτων. REITZ.

cad. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annot. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

cad. l. 4. Παταχθέντος) Adscriptus frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc verū priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

cad. l. 9. Ἐγκοναῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GESN.

cad. l. 12. Μανία) Θαυμάζειν ἐλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δέξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

cad. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνὰ· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, εἴσεται ὥς οὐ μάτην διεζώμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, veruntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, ita me trahas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8, σύ με χειρόν διεθήκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciphro. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilīs: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 139. l. 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
μένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Afin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὄντων ἀναδού-
μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos
ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita
commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus
putarunt, frangere, verum sursum attollendo convellere & edu-
cere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thu-
cyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machi-
nam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt,
& avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed infle-
ctendi & in altum tollendi significationem habet. Aristænet. I, Ep. 3,
ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς δεξιὰ τῶν κυκλῶ
συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc
loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille
optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα tabet-
ulae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de
saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus ta-
men reddidit *frangenti*.) Ita ἐπικλώμενον *inflexum* signif. pro
Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & *fractum*, Tox. c. 20. Est
autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*,
sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*,
aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non ne-
go, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eluden-
dum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνα-
κλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive po-
tius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista sursum
aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte
vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. In-
terim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare *Fl* appinxerat Solan. An er-
go ἐκείνῳ quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, &
vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rhet.
I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτει πᾶς
καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὃ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν,
παλαιστικός· ὃ δὲ ὥσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in

rec. edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad Δημῶν. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαῖς) Oratio non satis perspicua: si enim alia loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova certaminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenset, quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit. SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V, 18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 occurrat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in gratiam Herculis & ad Nemaeorum exemplum ex apio factas; tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμῶας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὃν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὥς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. Potr. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, id est sacer, non a ἱερός, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & apud Max. Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖαν τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεσθαι στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖτις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθειον. Itaque hoc loco non male μῆλα poma intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed norandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄλλοις ἐκάλεσαν ἐτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχην ἡ φίμη. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpfit, & Delphos attulit. Laureia igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro *additum*) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium*. Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis distinguit: praesertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κατινίου ἢ σελίνων*. Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academicam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. Καταιβ. Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίας.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἢ δὲ ἰσραὶ ἑλαιᾶ, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορίαὶ ἑλαιᾶι ἰσραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. Ἐκ τῆς μορίας) Hesych. Μορίαὶ, ἑλαιᾶι, ἰσραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. l. 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum imprefsis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine I. indicarat; non tamen πρὸς delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutato, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & FL. *Θοιμάτια*. Fortasse *Σαημάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. L. 6. τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματος*. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὴν ἀριθμὸν*. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ ὕψος τῶν Λιπαρείων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* f. dimensione *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπὸ πτεροῖς) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, *ἀλλ' ὑποπιάζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπτια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. L. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκηθεῖν) Ita M. & ed. Fl. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἂν ἀρίστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorē arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τι) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἄγων) Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἄγωνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπταν aequae cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέδανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὔτω) Parvi est. Sed οὔτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὔτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὔτως, ita crebro οὔτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiaff. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὔτως κέκτης, οὔτως φαῦλοι, οὔτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὔτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὔτως φυλή ac 2 Reg. XVIII, 14, οὔτως μενῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὔτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὔτω, aliis οὔτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἶκοθεν sita est ; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἶκοθεν, si cum L. Bos de Ellips. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἶκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὠτιπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis sidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, qui Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξης ex W. Et si μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξης, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemsterh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγωγῆς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunct. Immo vel simplex μὴ & ὥς μὴ subiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18 f. ὥς μὴ περιπλέκῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσω, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσω intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσω adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Lucian. Vol. VII.

Hh

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτειν enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Καλλοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paral. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. Τοὺς ἐπώνυμους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵ περ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessl. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἀνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἴπτεν. Tterz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitator quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἀνδρέης, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oik. cap. 18 f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. L. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel deinceps, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & afforem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα, reum; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elsn. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προίμιον εἶπη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προιμίων καὶ πα-
δῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελάττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέπειν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsn. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. L. 5. Ἡμῶν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυνῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουςιν, ὥς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceffit enim ἐστὶ. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrium in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται & alibi ἱερῆια θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυψάμεν αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεισθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plat. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλλοὺν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraf. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. τοὺς ἐπαύρους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαύρους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἀνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππευ. Tertz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνεηρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακρίψης) Lego διακρίσεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatiores quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἐν ἐρέψης, μᾶλλον βλάψης, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oik. cap. 18 f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. l. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel deinceps, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & afforem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα, reum; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elsn. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προίμιον εἶπη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προοιμίων καὶ παύων. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γυγεν. βλέπειν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsn. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῦτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῦτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρὸς γεία καὶ νήπια ἔστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praecessit enim ἔστι. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrium in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται & alibi ἱερῆα θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

ἴφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἄφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἄφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινόμενοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἄφ' ὧν — γίγνεται defendendam afferrem Long. Past. II, p. 61 ed. Wech. ἀπόλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλούμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικούντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo affero, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis demonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπ' ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἰρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur mea opera. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. *Γίγνεται*) Facile largior Iensio ac Solano, γίγνεται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessell. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπῆκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπῆκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτονότερα

γίγνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scribe-rem, quia γίγνονται dedita opera in plur. videtur constitui- se, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἀμεινον χρῆσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argu- mento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω inde- clinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, vel- uti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessell. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Asin. c. 10, πη- γὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Ari- staen. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπόκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰσθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transi- tus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτί- ζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vi- dimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύ- πτοντες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Vi- dendus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra Ἐν. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere εαυτῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paraf. c. 8, & ipse ibi fatetur Lu- cianum sic saepe solere, ita & pro ἑμαυτῷ 1 Ver. Hist. cap. 6, Asin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

ead. l. 13. Προρρήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ δημοσίαι &c.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκειν- ται ἀναγινώσκειν μεγάλους γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι· sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice le- gendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur: μεγάλους γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf.

vero, *μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Mf. illud *ἀμα* eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba *ἀμα γεγραμμ* — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus *ἀναγεγρ* — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταὶ) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragoe-dos Solon, qui Theſpin ideo agere & docere veruit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — κεχηνότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνονται) Hic certe eodem redit, *γίγνεται* cum W. legas, an *γίγνονται*. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννενοότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννενοότες*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετώντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante *οὐκ*, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *αἰσῖ*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaci

Syntax. De οὐκ — αὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Paſt. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & Bergl. ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίγονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγοντο. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lucian. Μυι. Ἑγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dicitur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτί τε — ῥέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτω (ὁμοιοτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in Iuni. (etsi male ῥέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥέοντα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥέοντα. Est tamen apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο: cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ῥέοντος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα αἷος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat auditor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ῥέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον &c. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ῥέοντα, infra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. (ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad 1στ. α, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Εἰς χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia,

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem Long. Paft. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἔλθειν μὴδ' ἐν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de proeliantibus habuimus 1 Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυχε in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ — probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cert. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione Iunt. servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo adspetu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος coniicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διαλθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 & c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινήθην ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσώρευοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδού) Μὴ ἐνδιδού legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν antique possit formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scamma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina ed. & Ms. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Ms. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, habebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum reiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque imperum iuvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mercurialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid. Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκούν) Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperiās, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος; ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. Homeri utique locum respicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἄνω — πέρρω) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν iam converterat Solan. Sed quia & ἀναρρίπτέω invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, *τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτοῦμεν*. Et L. V, cap. 103, *ἀναρρίπτοῦσιν*. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2, & scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & *πλείω* in *πλείον* esset mutandum, quod Solanus non attendit; nam *πλείω* pro *πλείονα* hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Afin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀρτιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσσι τοὺς ἰδρῶτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσμά) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat *ἀποσμάμενον*. In notis vero eiusdem male *ἀποσμάμενον* describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ δὲ ἂν ἔλη ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλη eis τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκροτημένη, equitatus exercitatissimus conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut *συγκροτεῖν συμπόσιον*. Long. Paft. IV, 127. (135.) Et *πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει*, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & *συγκροτατημένον* legere possis, i. e. *robustum*, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκρατεῖ τὰ μέλη, ὡς neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Miror, ni Lucianus λευκὸς scripsit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. Ἔστι — ὀπόταν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξῃτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξετε. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse gravem armaturam, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatralli confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditabunt Harpocraton, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce γέρον· similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce Gerae, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἄγρῳ ἐφ' ἑρεκράτους, γέροντες ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρεζῶσθαι) Ita W. & Fl. In impress. περιεζῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἄσπερ σιδηροφορεῖν) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μὴ δὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Τεξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. & ed. Fl. Quin & Cod. W. συμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φείδεσθαι) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμιελ' μένοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessell. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effluentibus, sed dispensantibus. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσφ τις) Sequens μάλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὑδρας μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* &c. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, apud Long. Paft. I haud longe a fin. ὤρχησαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνα. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, quae vulgo *de Aethalide* dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam *de Oedipode*, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmurienti ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne & ligno usu venit*; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρὰς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνέφύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice productum fuerat*. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radices in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδύσμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἱμαντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδῃτε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάζεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Et si supra non semel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuari) tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceres, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀρτύγων) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epiet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρούγων) Plinius scribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, cœu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vasser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μηδ' επαπαγορεύοιεν) Recte Ms. μηδ' επαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερούς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficient: sic non male interpretes, sed male vulgati sensum μὴ δὲ επαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ επαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνῶθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὁρᾶς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nostrium Δημον. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγουμένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι ρεομένους) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι ρεόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπαπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre vise apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817, in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venerae editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀναστῆθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpretes, sed depravate. GUYET. Verum nempe erat, hostibus imminuentibus. Sed Gesn. illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellegui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessel. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vi-vo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit δς pro ὧς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectioni aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, *certaminis auctor existens*, cum ferme plane contrarium significet. Recte Gesnerus, *aetatem certaminis iam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciano Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερίμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ἐφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi-
vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostendam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκομένος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εἰ-
κας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκομένος εἰκας vitiosam esse, cum &

fic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Past. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἐφύκεσαν ἐλευσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* ἀταράττω, vel ἀταρταρίζειν. COGN.

ead. l. 7. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Elsner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris*; & Laët. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl. αὐτῷ* est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακίμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. *Eod. vero Dial. c. 26.* τότε τοίνυν τὸ πλῆθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V. c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν αἰσῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitr. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τῶν h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor. Dial. XVII med. SOLAN.*

Pag. 208. l. 1. Κωκυτοῖ) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odyss. K.* ex Styge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λέμνη προῦκειται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpres. Sed scribendum ut *Mf. πρόσκειται, Acherusia palus adiacet. GRAEV.*

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron,* carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῦκ—.* *I. & V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. *SOLAN.*

ead. l. 8. Ἀδελφιδούς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Iam notaverat *Cognatus,* *Aeacum* esse Iovis filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Iovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis,* nec *Aeacum & Plutonem* facerent patruelos, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa *Graeca* vox debuerat eos admonuisse. *GRON.*

ead. l. 9. Αἰακός) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* Iovis filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos & Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis,* hic *Lyciae* rex, ille *Cretae. COGN.*

ead. l. 10. Κύνων τρικέφαλος) *Cerberus* a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. *COGN.*

Lucian. Vol. VII.

Ii

ibid. Κάρχαρος) *Asper. κάρχαρδους.* GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accuf. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurf. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Ver-
tum, *allatrans, territofque in specum redigit.* Immo plane con-
trarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum,
fed abigantur, deterreantur ipfo specu, non fcilicet tartar-
reo, fed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *riſtu* vel
hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλῳ) Aphodeli mentionem & Homerus
fecit, tradiditque, manes eo vefci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit men-
tio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adſcripſerat,
ὀνόμασται Florentina recte, &, ὃ in contextu deletο, ὃ repo-
ſuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet
praeteritum. At vero, ſi ὀνομάζεται legeris, alia res foret,
idque reciperem, ſi plures addicerent. Et forſan id ipſum vo-
luit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum ſine
augmento contra ipſius ſententiam foret, qui augmentum
deficiens ubique addere ſolet. REITZ.

Pag. 209. l. 1. Ἀλληστis) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3.
SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan.
Eſt & in cert. quid mirum? Ita enim ſolet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰ-
πεῖν. Paraſ. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. &
ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 7 &c. Alciph. III, p. 372, ἐμοὶ δοκεῖν,
Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγχετεύει. Et ſic Plut. Themist.
pag. m. 113 F. Ariſtroph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque
alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρινύες) Male vertunt Ἐρινύες, ποινὰι, *Furiae*,
poenae. Cum ſit, *Erynnyes, Furiae.* GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen,
& *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic
ſermo eſt. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro αἰὲς potius poëticum, nihil tamen
muto, quia ſic ſaepe apud Noſtrum. Ita εἴνεκα pro ἔνεκα vid.
ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλμαδῶς) Conf. infra Philoſf. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χρόν εκπέμπουσι) Non quidem vitioſum,
quod *I.* habet ἐςπέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae noramus ad Hermor. c. 79 f. ἐς ὄλμον ἐκχέας. Ita eis & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciph. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4 m. πρὸς — λιθίδιον προσπαίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίης. Long. Past. III, 117, εἰς κλάπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. L. 2. Καίμενοι) Quis? vide not. ad Men. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυνῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτός ἔστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui mediis sitiebat in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αἶος) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγίζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et West. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὁβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigas ore tridentem.* Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. L. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato *προχωρεῖν* copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrium *πορθμίον* pro *paulo* scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1° f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. *πορθμεία*. Item Carapl. § 18, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter *πορθμίον* & *πορθμείον* dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμείον, ait, apud Nostrium nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein diffusum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem *βιαζομένην*, ut ad *δυσωδίαν* referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forfan *βιαζομένην*. Sed cum pertineat ad *σῶμα*, nihil muto, nisi quod comma post *σῶμα* sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κλίνης ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῶ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδoῦνται) Hoc praetuli, quia est in edd. posterioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epist. Sent. 24, ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδoύμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἱήππον καλινδoύμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed *κυλινδoυμένους λίθοις* Herodian. I, 12, 18. Et *κυλινδεῖται* Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνήν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἶπαι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησιν interpretes legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἶχ' η μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, Bergler. ad Alciph. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἶνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in P. tamen usitatorem orthographiam ἐνεκα invenirem, in I. εἶνεκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspire vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrium invenim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόση) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβόσησας δὲ ἄθρον. & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenisset. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιάζοντα) Aliter legisse videtur Suidas; nempe ματαίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαζ — legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὐρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαίζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλαβμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. ἢ τί) Sequor Venetas, ἢ τί numquid, pro ἢ aut, scribens. REITZ.

ead. l. 9. ἢ διότι) Fl. ed. cum plerisque aliis ἢ δ. Ven. 2. & hic & supra ἢ, quod magis probo. Sed hic I. quae prius ἢ etiam habebat, νῦν δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Pnt. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ἕλκε ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte Fl. ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. Asim. c. 22, & quae Hemst. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsitan re-

ὅτε περὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25; cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πότους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Sorian. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῆν — πεινῆν) διψῆν & πεινῆν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν distorquere, corrumpere. GRAEV.

ibid. Παρατρέψει) Ἄν παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἢ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYBT. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Αἰετῶν autem σπαθῶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθῶν notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθῶν vel σπαθῶσαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detruunt patrimonium. Haec commode transfuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 55.

Cogitabam etiam *ὁ δυσπαθήσεις*, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. *Ἐπὶ τούτῳ* verti eodem sensu, atque *ἐπὶ τούτοις*, *insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέλει facilius concoquo, quam παρατρέλει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) L. e. *insuper*, pro fuisse, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διαγοῖ) Ὅτι διαγοῖ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod litterarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsan coniecere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δυνήσόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανώμενος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omitendo hic non cogitandum, quod etiam *κακοφωνίαν* pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Mισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μετασπελλόμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde, *petamus*. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. II. Π, 502 & 833. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλόμενοι τινὰ θρήνον σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conducì, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est *συνειληχότα συμφοράς*; Peius id in ed. *Amst.* ubi *συρειληχότα*. *Συνειληχότα* est ab *συλλαγχάω*, si-ve *συλλάγω*. Atqui id locum hic non habet. Emendo *συνειλοχότα*, quod Attice dicitur pro *συνειληχότα*, ab *συλλέγω*, colligo, corrado. Demosthenes in Midian, *πολλὰ μὲν τοῖς*

νυν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἡδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλόχα ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos viteres casus, quos corraserit, narret, & in quovis funere idemidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus *Θρήνων* ἔξαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo *συνειλεχότα*, a *συλλέγω*. GUYET. *Συνειλοχότα* voluit Solanus. Sed cum alii aequè coniici posse dixerint *συνειληφότα*, edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; len- siii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic ver- bo proprium, contra Graev. probavit lensius in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Afm. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλλην ἐκαυσεν) Homer. in funere Patrocli do- cet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Ma- crobii tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurs. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli fa- ctitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophists solemnus erat. Vid. *Περ. c. 25.* SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἐθαψεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Afiniis attribuitur. Stra- bo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obli- nentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλη περιχέει) Lege *ὑάλη περιχέει*, seu potius *περιχύει*, id est, *vitro incrustat.* Indos mortuos incru- stasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime in- terpres, *adipe suillo obliniit.* MENAG. *Ἵαλος* magis Atticum esse, quam *ὑελος*, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non da- mnaverim, quod Phrynichus facit: nam *ὑελος* Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Be- ne igitur Th. Magist. *ὑαλος* dixere Attici, *ὑελος* communiter Graeci. *Περιχύει* autem vel *περιχέει* pro *περιχρίει* malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo *περιχρίσθαι* utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: *ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ πε- ριχρίσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑαλον* ac deinde *ibid. αὐτὸς φρε*

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕalon μὴ περιχεῖσθαι
 γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι
 τὴν ὕalon· nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod no-
 strum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45,
 monet Wessel. coniiciens sal quoddam fossilis pelluciditate vi-
 trum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn.
 existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgarum Lu-
 ciani περιχρίει aequae satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal
 quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris
 vel locorum subterraneorum facile liquefit, & frustra sic
 cadavera forent ante exsiccata: quare minérale quoddam fir-
 mius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lami-
 nas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Et si vitrum,
 quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra
 vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est veri-
 simile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores & libitina-
 ri, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Ἰάλλω) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V.
 H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύelon ὑελίνην
 ἔθα ἢν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλάει. Sic in vitrea theca asser-
 vatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide
 Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. Condiunt Aegyptii mortuos, & eos do-
 mi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxi-
 me permaneant diuturna corpora. Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I,
 140. Fl. ὑέλω. SOLAN. Suillum adipem interpretationis anti-
 quae faceffere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum
 proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περι-
 χρίει notionē. Hesychius non tantum ὑαλὸν & ὑαλόν λαμ-
 πρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et
 quid similis vitro? quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis,
 pigmenta, quas Laccas vocamus? & variae gummatum so-
 lutiones ac praeparationes ad condituram corporum ido-
 neae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori
 Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circum-
 fuso condidit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2,
 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hy-
 potyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I,
 c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐ-
 τοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not.
 Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. 'Α.μισθ.) cum antea illic fuisset non constet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένην χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδοναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὀνειδὸς τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρησις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Serm. 38, Herodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὐ πῶς) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exstat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίδος καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL, in I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servisse dicitur. Naucratis autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστῆς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾶς &c.) Ἐρωτᾶς, ὃ μαιράκιον, ὅπως ἀν. ῥήτωρ γένειο, καὶ τὰ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeri possis. Sic interpretes. Sed in Ms. est πάντῃμον ὄνομα, verendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἰσχύσαν ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν ταῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Mf. Gr. L. & ed. l. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praeferit, ex l. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum edd. poriorem sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενοῦνται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτίον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετὰ τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται δεῖν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοῦς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφίζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. i. l. i. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Δόγῃ) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, corrادهکم, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ον praeferrem. Sed συνίσταντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. i. (ἱερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85, KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Bas. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκέπτει τοῖσιν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλί. Long. Past. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἦν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοί) Ἄκουε ἐπ' ἐμοί iunxit Birckheimer. vertens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quæ tibi commisi*. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τόγῃ ἐπ' ἐμοί iungit, pro κατὰ τό γῃ, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba hæc mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὅρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit hæc emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺς τῆς ῥητορικῆς ὁδὸς, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἰδρῶτος μεστὴν) Hesiod. Ἔργ. 290. GUYET.

Pag. 222. l. 1. Ἐπεὶ οὐδ' ἐν) L. Bos de Ellipsi. p. 108 vertit, *alioqui — differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differimus*. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰππήλατον καὶ κατάντη) Facilem & acclivem reddiderat Birckheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem, vel pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Gesnerus per circuitiōnem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νῆ Δι', εὐωχίῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c. Marcilius legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχίῃσιν κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὁπόσοι &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι &c. ac passim. IENS.

ead. l. 10. Ἐκπνοος) Ἐκπνοος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκτροος, & id genus alia. Sic paucis interiectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Et pag. 440, ἀπνοητί. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam Fl. ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοος, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἀπνοος est, qui non respicit, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, & deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. l. 2. Πρὸς Φιλίου Δίδος) Erst supra Tim. c. 1, ὃ Ζεῦ φίλος necessario additur; hic tamen Δίδος cum Fl. omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἄρ' ἰκανὸς ὁ Φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεὺς. Aristoph. Acharn. 730, καὶ τὸν Φίλιον, quod cum Scholiast. ibi exponat πῇ τὸν φίλιον Δία, facili ex simili glossa illud Δίδος huc irrepserit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) *H γὰρ, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Hesiod. *Θεογ.* 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi ἔσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon. vita* c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡδὴ) Conf. supra Σκυθ. c. ult, versus fin. SO-

IAN. Nihil peculiare hoc habet : hac enim potestate τὸ ἥδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, Λυσιμάχου ἡδὲ βασιλευντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro vagari, peragere regionem, etiam supra Alex. c. 46, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνειν. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic I. & V. 2. melius, quam quod in reliquis διανύσαντα, nisi etiam, quod praeceffit, ἐλάσαντας mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mensores sui. Inter fines occidentales Perfidis & orientales Aegypti interfunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praefertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur Ἐβδόμη, Φρύγιχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter πίνακα nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, in eminenti folio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt : & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista καθήσθαι ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solum, sed ad situm loci ; unde mox inquit, πρόσει δὴ σὺ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὲ ὀτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adraftea & Ilda, Melisei filiabus : hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea : eam capram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος : huius alterum cornu Nymphis nutribus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρασ. COGN. Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρέψαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρατ βρῦειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρασ φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ που) Ut Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἴ που ἔρωτα &c. *Vep.* utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo confule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo insidet. Haud aliter ac circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & eiusdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam Nili e bifalte statua docet Plinius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soliti, & quos alibi Νάνους τοῦ Νείλου dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi augentis se annis intelliguntur.*) Quae omnia hunc locum mire illustrent: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & simul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525, ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione; sive pictura, icona. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. Philostrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον αἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philostrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πᾶν Olearius, nihil ad explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi dare Cubitos, cum Dactylos Idaeos Digitos vocare non refuge-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. *παιδιά* vocat *ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *fatōs* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοὺς*, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) Ades. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo *βούλομαι* p. m. 31, ubi cum *ὅτι τάχιστα* recte seiungitur, uti & in ed. Lucian. *H.* & ego sic dedi, cum *ὅτι τάχιστα* iunctim exaratum invenirem in edd. *P. I. S.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, *φωνὴν ὅτι μεγίστην*. Aesop. Fab. 128, *ὅτι πλείστος χρυσός*. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et *ὡς ὅτι μάλιστα* sive *κάλλιστα*, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἀορνός) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sifimithri petram* Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessā, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, *Ἀορνός* & *Ἀορνός* scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. *Ἀόρνου* etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσιόδος) Hesiod. I' *Ἐργ.* ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. *Ἐργ.* 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρός) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiant. Alias facile variari inter *εὐνδρός* & *έννδρός*, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ γε τοσοῦτό) An pro *τοσοῦτό γε* positum est? τὸ, *τοσοῦτό γε* magis hic placeret. GUYET. *Τοσοῦτον*, quod *Par.* habet, fere usitatus est. Phal. Ep. 28, *τοσοῦτον ἀπέχω*. Item 42, & alibi. Epiſt. Sent. 78, *μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε*. Ael. V. H. I, 8, *τοσοῦτον κακόν*. Noster fere ubique. Sic *παρὰ τοσοῦτον* 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, *χρυσίον τοσοῦτον*. Et hoc ipsum *τὸ γε τοσοῦτον* in

eodẽm Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par.* v addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & π sequatur illic, *τόγε τοσούτον παρνομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον* & *τοσούτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσούτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. *Τὸν ποιητὴν ἐκείνον*) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν*) *Ἐπὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχήν*. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἔπει* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἔπειτ' οὖν* legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς *ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. *Ἐπὶ δ' οὖν* &c.) *Ἐπει* iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & ei scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἔπειτ'* pro *ἔπειτα* & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum *οὖν* difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. *Ὡς ἀν*) *Ὁ οὖν* L. In omnibus etiam, excepta l. *οὖν*. SOLAN. *Ὡς οὖν*) *Quemadmodum igitur* &c. GUYET. Recte; nisi *ὅπως* quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Mf. Reg. 2954 *ῥ*, *τι οὖν*, non male.

ead. l. 14. *Ἐαυτὸν*) Praeter variationem *αὐτὸν*, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paraf. c. 8. REITZ.

ead. l. 15. *Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα*) Homer. Od. l. 109. SOLAN. Sed *ἄσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 Phal. cap. 8. Adde Parafit. § 24, ubi etiam *ἄσπαρτα* ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. *Ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα*) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. *Φήσει*) Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαρτίτητα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. *Εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ὥσθα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ βᾶδια μιμνῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν*, *Ἠγασίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττητα, καὶ Νησιώτην*) Vertunt: *Inde te priscos il-*
Lucian. Vol. VII. Kk

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, Nesiotaе. Primum vertendum *Hegesiae*. *Ἡγυσίας* enim Magnesius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. At, inquit Cic. *quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lyfiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuisse stili Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: *Ὅρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσίνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἑνὲ καστον. Video arcem, & quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in Mf. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Theffalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati supparet Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιὰς ἐργασίας) Sic infra Ἰππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probō. In impr. Κράττητα. Vide omnino φιλολ. c. 18. Quo loco rite perpensis patet, ni fallor, delendam esse coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοψ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV, circiter CCC nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: Ἡ γὰρ τοῦ, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα I. Νεστοκλή. Critiam certe pro Cratete etiam habet Ms. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτοταμμένα) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. λιπαρὲς, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, febris continua, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμία λιπαρεῖ adduxi, quod Geinerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placuisse. Iam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δέόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι unde & λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. supra de Lucr. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἡλίδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διὸς. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο, δε καὶ ἀνεγράφτο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσαρῶν γὰρ ἔτων μετὰ διὰ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μετὰ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπροσθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἡλείων πανήγυρις. Schol. Ms. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτινεῖν; ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subfidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpret sensu, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιῶν ὕδν) Τὸν Δημοσθένην. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translatus videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translatus puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσῃ) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴθι) Edd. & Ox. Mf. ἴσθι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter frequentem consonam quaesivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto, REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mf. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Afin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσालυμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. Διασεσασαυμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Τακισθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis & Plat. L. 2 de leg. meminervnt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγνράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molliem multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyrat. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Voffium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδωκεν) Hom. II. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasit. c. 8, Afin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ᾧδὲ πως, ἀσπασάμενος ὅπως ἐτι λοιπὸν τῆς κῆμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ

γλαφυρὸν ἐκείνο) Verrunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi?* Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Mf. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvafter, ideoque dicit, ὅποσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Mf. αὐτὸς θάϊδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἔσπ— mendose habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c.* Retineo autem ἀσπασάσθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἰλκον διὰ δεξιῶσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumpsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praefere debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοθαΐδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοθερίας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mf. O. τοῖνυν. Ven. utraque mendose δ' οὖν. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτι Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς
 ἡθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελάουσιν ἐκείνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἄνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen sper-
 nendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholia-
 stes observat ad Nub. τούτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κα-
 τὰ φιλοσόφων, ψεύσεσθαι φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικούς
 χρησμούς· ἑξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic ex-
 hibet : Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἄνδρῶν δὲ
 πάντων. Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius
 verba haec Scholiastae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἄλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὡτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyss. loco hic
 in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὡτος ἢ Ἐφιάλης) Homer. Od. A, 307. Et Il. E, 385.
 SOLAN. In Luciani edd. Ὡτος exarabatur : ego accentu cir-
 cumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola l. hic pro χοροὶ habet
 χορμοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auspicantes. Ἐνδύ-
 σιμον auspicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Versum est, qui re-
 mittere canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi
 & remittendi notio, sumta ab his, qui poculum, ut hoc
 utar, ministrant & praebent bibenti, atque ad eum se accōm-
 modant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι &
 ἐπιτείνειν. opponuntur apud Plut. de discr. adul. p. 95 fin. H.
 Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur
 ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδύσιμον, late a
 Budaëo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor,
 cum submissa voce choro tonum indicat, quo iam statim
 utendum sit. Etiam nostri vocant den Ton angeben, cum prae-
 centor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exau-
 diat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit,
 quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa
 comparationis apparet. GESN. De tono musico etiam dici,
 probavimus supra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ
 ἐνδύσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemsterh. orae Graevianae ap-
 pinxerat, adeundum L. Bos Obs. Crit. pag. 78. Huius igitur
 verba addam : Καὶ οἱ χοροὶ ταύτῃ ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpretes*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδύσιμον δίδοναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδύσιμον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ἄσμα ἐνδοτικόν (vel ἐνδύσιμον) καὶ καλευστικὸν πρὸς ἄργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. Perperam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulte: *solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare*. Num κλήτιος est gloriola? Verte, o Clytii deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ὡς κλητίου μέλημα) An κλήτιος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil. Interpres κλήτιος a κλέος *gloriam* exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. *Mea cura*. V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἔμην, στήνυμ' ἔμην. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἄραος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἐν τε παλαιότεροις Νεαῖσιν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ— legere iubet Kuhnius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Mf. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δέσση) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Erasim. Paroemiogr. BOURD. Latini, *illotis manibus*. Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil. Mf. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἀ δὲ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, ἀ δὲ, μὴ εἶπης &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque folere, paucis id videamus. Ev.

Math. XXI, 35, *ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ*. Diod. Sic. IV, 31, *οὓς μὲν & οὓς δέ*. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessell. aequae ac loco superiore plura indicavit, ac modo *οὓς μὲν, οὓς δέ*, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, *ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας*. Et V, 7, 11, *οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν*. Item III, 8, 12, *ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ἐνειδίζων πεμφθέντα*. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non profus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. τούτῃ καὶ) Ita Codex Ox. In Fl. ed. τοῦτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοικιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi Ψευδολοικιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδολοικιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕψωμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστὶν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam proflare nudam in nebula linea*. BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἵπὸ πορφύροισι πέπλοισι. Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura similia congescit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. Bos.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dabiium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχίσται πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδαῖς ὠνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἢ. Denique πῖλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἀκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῆ-
ρος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione ho-
minis μαλθακοῦ, qualis hic noster.) λέγων, λευκοῦς (ut hic)
ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p.
m. 335 B.) — ἐνθλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρ-
κακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβὰς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989.
(i. e. D. Meretr. XIV.) Βούρν. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard.
7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακισί) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in cor-
vorum praedam cedere iubebit, iracunde reiciet, a vulgari
illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 177. GESN.
Alciph. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκο-
ράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gefnerum eodem iam
remisisse. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum af-
fectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem
collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶστε,
Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κατα & ἄττα habuimus
Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucia-
nus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c.
Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac
frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum
etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem
collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad
Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sub-
legit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν
καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπυδᾶ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφη-
λον legunt, sed ἀσύμφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad.
IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem
apud Homerum etiam Cic. ἀσύμφηλον legisse videri potest,
Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homericici. Sed
verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύ-
μφηλον, neque Cicero ἀσύμφηλον magis, quam ἀσύμφηλον, le-
gissee, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa
ἀσύμφηλος & ἀσύμφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta
est, quas apud Erymologistam legere licet. Oratoria vox est
ἀσύμφηλος, & poëtica, necessitate carminis ἀσύμφηλος, ὁ ἔξω
ταῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

suam, five extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπρω-
δὰ, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύμφηλον, aut
ἀσύμφηλον, quia, ut praemonui, ἀσύμφηλος non nauci vox,
ἀσύμφυλον poëtica. Hesychius tamen ἀσύμφηλος, inquit, ἀδβ-
κιμος, μηδένος ἄξιος, ἀτιμος. Sed ea omnia etiam recte inter-
pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, 'Ἄλλ'
αὖπῳ σοι ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύμφηλον, rectius legeris,
οὐδ' ἀσύμφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
scet locum ipsum inspecanti: & illud Iliad. IX, ἀσύμφηλον μ'
ἔρεξε, melius ἀσύμφυλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi
de gente mea eiectum, aut exsulem. Verus itaque scriptura
illa fateor ἀσύμφηλος & ἀσύμφηλος sed etiam Saturniae Lemae
veteres sunt. MARCIL. 'Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
sus sum a viris doctis ad πῶς ἴστορ. cap. 11, ἀσύμφυλον &
illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
sum. GESN.

ead. l. 5. 'Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθή-
τα περιπόρφυρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
videnfi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non sa-
tis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia;
quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mss. σισύρα χιτὸν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis confarcinata,
de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
etiam σίσυς, & σισύρα, Tzetz. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. 'Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
rate proba, usurpari iam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσα-
σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἰληθερείσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foefiana ostendit oeconomia) *solicalete*, προτίμιον *propretium*, ἀπροκνεφές *summicrepusculum*, εὐλεξιν *benedictum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) Mf. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & πρόνδιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρράβων, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφος) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dar. χειρὶ formarum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe diffimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δεξόκοπος, δαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χειρ composita o praeferunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod a sit in χειραγωγὸς & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WEIST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam & malus usus,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abusi* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singularim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῇ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφρασιζέσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Supereft, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅττι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poëta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

· Pag. 238. L 8. Μαρθὼν) Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. SOLAN.

cad. l. 11. Λεωνίδας) Non male *Λεωνίδης* marg. *A. 1.* quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14, dux Byzantium audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in *Al.* pag. 667 B. Item *Ag. & Cleom.* p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

cad. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in *Paral.* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Ἐπισκ.* c. ult. SOLAN.

cad. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί* nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, & contra, quemadmodum in *ἕτερος*, & *ἐταῖρος* &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad *Eid.* I, v. 12, pro *γαῖα* antiquos dixisse *γέα*, unde *γεωλόφος*, *ἀνώγειον*, *κατώγειον* &c. E contrario ap. Hesychium legas *Φαινακίζει*, *Φαινακισθεῖς*, *Φαινακισμός* ubi tamen *Φενακίζω* &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen *Amoribus* legitur *φαινακίζονται*, at in *Mf.* Wittii exstat *φενακίζονται*.) IENS. *Mf. Ox.* ut scribendum esse monuerat Ienius. Reliqui corrupte *Πλαταιαί*. SOLAN. *Πλαταιαί* hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

cad. l. 15. Τὰ ἐλίγα) *Fl. & Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνα ἐνόματα) Supra dicta illa *ἅττα*, *κᾶτα*, *μῶν* &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μηδέν) Sic *Mf. Ox.* In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) Solan. *μηδέν* ex *Ox.* recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδέν* & *μηδέν*. Ut modo c. 14, *οὐδέν γὰρ αὐτῶν δέησιν*. Tim. c. 48, *οὐδέν δέησιν* &c. Icar. c. 14, *οὐδέν γε — ἐμοῦ δέησιν*. Infra *Dial. Meretr.* 2 a. m. *οὐδέν δέησι*. Alciphr. III, Ep. 56 pr. *ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδέν δέον*. At *μηδαμοῦ* proprie est *nusquam*, ut *Epict.* Man. cap. 42 pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν εἶπης φιλόσοφον*, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

cad. l. 7. Ὁ μὴρς πατασσεῖσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: *Fe-*

aut ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. *Λαρυγγίζε*) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem *λαρυγγίζειν*, qui imum parulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex *ἡχείω* quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. *Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί*) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξαι*, ille ex Scholiaste observat, *μὴ* post *ἀπιστεῖν* Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post *ἀπαγορεύω*, *καλύω*, *ἀρνοῦμαι* &c. εἰργω observare Stephanum ad Corinθ. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post *ἀπαρνοῦμαι* sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, *οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, ποτὶ nego me fecisse*. At in Dialecto communi abest *μὴ*, ut *ὃν πάλας ἤρνοῦντο εἰδέναι*, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. *Σμικρὰν*) Eri eodem redit, *μικρὰν* an *σμικρὰν* legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. *μικρὰν* edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. *Ἐν τοῖς μεταξὺ*) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. *τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι*) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit nonster, *refligere subito*, & *laudem silentio poscere*, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud *πιδάτωσαν* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, *assurgendi exsultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. *Διαλαμβάνοντα*) Forf. *διαλέγοντα*. SOLAN.

ead. l. 5. *Ὁ Παιανιεύς*) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παιανίους tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένος Δημοσθένους Παιανίους τάδε εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid.* καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅσα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πάνπραγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter opportunitatem notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiunt. GESN.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὅτι τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I, pag. 120, similes phrases afferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλεῖτων ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Francisco: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. λαλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistell. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Euprip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ χρῆμα θήλειον ἐστὶν, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἦν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφένουσιν. ἡδονὴ δέ τις γυναιξί, μηδὲν ὕγιες ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Fl. καὶ καταυτίγῃ. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγῃ. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Facit enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Mισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obsoenae significationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἐρωτας) Ἐρωτας legit interpret. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET. Non est nostrum, haec ἀπόρρητα & ἄρρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit PEARCIUS, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet; Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim Χοῖς & Θημίς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ἐοῖτης & Θμουῖτης nominabantur. PALM. Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐβὶν urbis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητὸς δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum*. Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος & ἀμφοδον est διόδος, bivium, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mf. ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίτου τινός, quae fuit sartrix hominis venusti. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui PISC. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποταρταρίους, licet hi apud poetas praecipuos quoque essent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τινὶ κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatore*, cum certissime talis sit insuavis, & putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδύκιμος) Forfan & supra, Parasit. c. 5, praestiterit nominativus παλυπραγμοσύνη εἶναι σοὶ δοκεῖ, ubi πολυ-

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accusf. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖ &c. Accusativum Paraf. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτοῦργος καὶ γέρων ὄνειράτα πρὸς τὴν βουλὴν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpret, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi vel solius victus gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Ἐλίσχρη) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci*, *parco*. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὺς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἦδη τοῖς Δίδας καὶ Λήδας πασιὺν ὁμώνυμος γεγέννηται) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδὺν, (sic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Διδασκουρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Δίδας καὶ Λήδας π. ὁμῶν.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Drosf. versf. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticissimi Ari-

Hophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel iuum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, & quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. γ, p. 720, 1, Bas. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῖσαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphro. III, Ep. 45 f. Τίς ἐστὶ ἀνέχεται τῶν κακοδαίμωνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλοῦντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν. & ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἄβλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κἀν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendo: mallet, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. 'Α. Μισθ. finem. SOLAN. *Contendo* adscripsit Guyet. cum in Paris. versum esset *me assento*. Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *versor*. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Figantur virides, scalarum gloria, palmae*. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores*. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ Σύρα χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epiḡeti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur *ἐστεφανωμένη*, ut ad Σύρα referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birkheimerus, *motum pravi-
tate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc
saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial.
ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον.
Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at re-
spicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem
per totum orbem, vel saltem universam suam nationem ora-
tor adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ
frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, di-
ctum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Et si μὰ quoque
interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam
indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem
Dioscoridis, s. Clytū, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E.
Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) *γραυσὶ τοὺς μύθους λεγού-
σαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ.* Vid. ad princ. Κατά-
πλου. GESN.

ead. l. 7. Οἷπερ ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN:

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat.
Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον
&c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema.
Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν
οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρε-
σθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὥς μᾶλλον
πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέ-
ρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι,
non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam
valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος.
SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse fa-
ctam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum
potius esse credens, iam verterem, qui vestra ad illam specta-
ta, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. Ἀσύμβολος enim a συμ-
βάλλομαι coniūcio, hic est, qui coniectura assequi nequit; &
licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur,
tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερα

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἄ-
 σύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libe-
 lus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequen-
 da. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo
 vox esse: potest etiam usurpara aliis, sed nondum nobis ob-
 servata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur po-
 tius esse ἀσύμβολος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem:
quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis,
 Δοκῶ μὲν οὐδ' ἐν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδ' ἐν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσσεὺς — ἀνρύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam
 structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem aper-
 tius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a compa-
 ratione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholia-
 stes videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur
 pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Iens. in Obs. sti-
 li Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin.
 pag. 38, *Multiplex quam pro numero dampnum est*; ad quae Livii
 verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex
 Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βλη-
 θῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μάλλον. Et nos
 ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v.
 80, Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste, pro*
senior, quam ut te iuvare possit praesens. Sed quid si περὶ cum Eu-
 stath. accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis.
 REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, prae-
 ferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, *superatis pugnando*, Ho-
 mero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p.
 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; ite-
 rum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιέσθαι
 huc traham, quorum exempla Taylor in Lysia dedit, vel
 ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν
 τῆς ἐλευθερίας: quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iu-
 vant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τούτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογα-
 πορίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούληται

λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιστο-
λῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c.
12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aequè ac ἑ-
λούς, valere passivè. Rectè; & quidem perpetuo apud alios
etiā; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiā apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam
& ipse Iensius fatetur notissimā, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρούσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. Par. &
Graev. erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Hero-
dorus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, discrimen est. Herodorus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit; ut mentiatur: Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμὴν καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμὴν, οὗς, ἰ.
μορμῶν, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ.
690 Scholiastes, illa verba μορμὴ τοῦ θράσους sic esse acci-
pienda, ut ὀνομασποιημένη exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμὴν, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Διὸς τάφον.) Vide, quae ad Τιμ. c. 4 observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. c. Cels. videas l. VIII; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noster Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Ταῦς πρώτους) Rectius Ms. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres in Attica. Tῆς absorperat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι) Sativos quosdam progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eoidem aeque ac ab Graecis *Sparios* appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. Κόροιβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρνευεῖν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡλθάνης τὸ ἄβρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαλῆθῃσαν, οὕτω τὴν κοινανίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. K, p. 413 ed. Basf. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra Ἑρμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi Ἑνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragæodo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII versus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνν) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Euclates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur διεξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐριννύες pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, sed Eucrates: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monitrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐριννύας referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθεμένος) Eucrates quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam faecitiam afferentem & dicentem, Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα. Ad quae sic Scholiastes: οὗτος εἰς δασύτητα καμφοδεῖται, ἢν δὲ ῥήτωρ καὶ δῆμαγωγός, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχον ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος. Ergo si quendam Eucratem proluxa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) Iac. Elsn. ad Evang. Matth. XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille δ φιλοφειδής, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat παραστησάμενος τὰ παιδία, admois eīam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravius criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὅτι τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lucianus eo loco respicit proverbialia. Alterum est ἐν τῇ

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἥρως προσωπεῖον περιβάμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκέψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἥσδένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰών) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amsl.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τί μετὰξὺ εἰσιδὼν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ — non nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψεύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένος. *Ei ego studiose cavens, ne pedes eius attingerem.* IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam persaepe non modo adverbium ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciph. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένος, πεπλασμένος, πεπληροφορημένος &c. Sed & adverbium ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διὰ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοῦς, *omnia miseriae plena videns.* Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκῆσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενὲς, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) *incumbere in dicendi studium.* Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpres recte: *neque enim aliud nomen habet, Atticum.* Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγάγατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgarissima illa ὁ αἰὶ χρόνος, ἢ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλῳ

& ὅλος εἰμι ἐν πράγματι, de quo Ienſ. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed & vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locusest; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φυομένων τούτων δαξιδῶν* pro *δαξιδῶς*, ad quae peritissimus Wessell. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονοτονχλὶ τοὺς παριόντας ἤρεμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες; nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένως* esse factum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἐκαθεζόμενον* referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. l. 4. *Κλοῦδημος*) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. *Χρῆναι — εἶναι*) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte *ἔστι χρῆναι*, licet uti, vel *utendum est*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et *δεῖν ἐπαινεῖν* occurrit mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. *Ἀμέλει*) Confer supra *Συγγρ.* cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. *Κατεργακότες μου πολλὴν τὴν ἀνοίαν*) Eadem cursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. *Ὑφαίρειν τοῦ τόνου*) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum & carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum *τόνον* hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. *Ἐνεργεῖν*) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURD.

ead. l. 17. *Ἥλαφ — ἐκκρούεις τὸν ἥλον*) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. l. 14. Ἦπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν). Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstiide*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορὰς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; quī Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, & plus proinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus; Suidas, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἡ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philop. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ὅποτε ἀγορὰ πλήθει & VII, 29, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσα ἀγορὰ ὥρᾳ τρίτῃ ἡκροβολίζοντο περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. Heitald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distinguī. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορὰς ὥραν. Vid. etiam Calaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat.

REITZ.

ead. l. 4. Ὅπως ἐχθρὸς δὴχθέντα—τὸ θνήσκειν) L. Bos ad Aët. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἰδὼν οἱ βάρβαροι

πρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia affert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: ἱερατικά. οἷα εἶκός τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανού, ἃ Πρέκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πᾶν δεισιῶς καὶ γυναιῶς. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Advers. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibuit aliquot poëtarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρις) Vid. de hac locutione fratris consultiff. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Διφ. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui piscem vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Πενθ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Lucr. § 7 legas, ἐπειδὴν συναλίσθῳσι πολλοί, sed quia συνηλ— a συναυλίζομαι, compitor, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συνηλίσθησαν daretur a συναυλοῦμαι, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutasssem. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus eiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in Glaucia Alexiclis filio. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν δύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In *I.* vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forſan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυς) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον τε ὀρυζόμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐμμανέστατα) Supra Ἰστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. τὸ λυκαυγές) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγές, pro λυγόφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγεις) Paruiffem hic margini Aldinae, perſonae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omifere; ſed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum eſt, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & noſtrorum Codd. graſſarer. Immo re penitus inſpe-

Et, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam & inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, & inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur*. Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μινῶν, πάνυ συμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit*. Merae rugae. Ad historiam de amore Glaucia (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glaucia Chrysidem conciliasset) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem*, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstret, *δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον ἔχειν*. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placeat. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praeest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θραύσεως αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrium Tox. c. 29 pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν *praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos Italia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede Italia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censerī potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene affecutum Crozii manum, clariss. virum L. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Pfellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pielli habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra *Δημων*. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pu-
det in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum supersti-
tiones, ab ipsis derivas Ethnicis, apud ipsos Reformatos mul-
tis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, in-
ter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat *φαινόμενον*.
Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN.
Φαινόμενον) Etsi *φαινόμενον* non improbo, nihil tamen sine
auctoritate muto, quia τὸ *φαινόμενον* quasi substantive, pro
apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenome-
na* philosophi ponere solent; & sic τὸ *φαινόμενον* τοῦ ἀνδριάν-
τος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, in-
fra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vi-
bratura intellige. De ὀκλάζῳ vide Zευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint
igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, & iaculantis
viri. Sed non satis placet hæc *δισκοφόρος*, cum ad certamina
eiusmodi non admiffæ videantur mulieres. Itaque cogita-
bam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via & quasi linea, ad quam
proiiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam me-
tas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum
proiecere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua comseat ὁ
λεὼς, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, & lineam, ad quam
discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse So-
lanum, dixerō; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id au-
tem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell.
p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν *δισκοφόρον* ὅδ' ἄν
absurdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probo: quæ
si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidif-
sem, *reflexo ad manum disco oneratam vultu*. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit
Quintilianus II; 13: *Quid tam distortum & elaboratum, quam est
ille DISCOBOLOS Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fi-
des, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευ-
τής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti,
miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletum
fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui
in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

ilius Polycletus. Verba enim sunt : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critias quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeffit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davif. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eò, qui Πητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαγγτίας) Supra Tim. § 47, ἀναφαλλάντίας, *re-calvafter*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὅμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promissit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπων πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία,

etiam aliis frequentantur, ut αὐτόπαις, quod Hesych. affert, αὐτόλοφος, *sur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso λύκος, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. *Metam.* XI, 313: *Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἠπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλας) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. *Minoë* ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλας τρίς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς καίμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκού — ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Eik. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. *in Schol. col. 2. l. 3. Δαίδαλου — αὐτόματα*) Idem habet Palaephatus de *Incredilibus* c. XXII, & Tzetzes *Chil.* I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἔχόμενοι) Πυρετῶ συνέχεσθαι usita- te dici, ostendit Iac. Ellner. ad *Evang. Luc.* IV, 38. Sed & ἔχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἔχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἔχομένῳ, *Seft.* IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foessio in *Oecon. Hippocr.* v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀνὴρ νούσῳ εἶχετο, idem ex V. *Epidem.* p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut *Τοξ.* c. 27, & *Ἑτ. Δ.* II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex *Alciph.* demonstravi ad *Tox.* c. 27. Adde *Suid.* Ἀλω- πεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδείκην) Lege ἐδεδείκην ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi flato tempore eximiiis victimis pascatur. Sic scribendus Mf. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiat. ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae Dīs adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hostiae: inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, οὐκ ἔστιν ἱερεῖα caro suilla: Athen. lib. I, τροφή τῶν νεογνῶν ἱερεῶν, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio; nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὀρίης, υπο impetu, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Et si in locis ab Solano indicatis non ἐσπείρ — sed περισπείρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam α σπειράσμαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους α σπείρω legisset. Sed Gellnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectione est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυεν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττι καὶ ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accus. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἀνὴρ πῖσαι τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πιναρᾷ) Ira V. 2. Reliquae πιναρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκᾶτη) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἐκατικοῖς φωτισίδεσιν αὐτοπτοῦμένοις ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλα κ. φρ.) Homer. II. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἱερῷ Πλάτωνι) Plat. π. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Forlan εἰκάζων. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laet. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admesiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Mf. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Luft. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Malletm δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Luft. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοψευδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

ead. l. 10. Οὐκ ὡς πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. l. 5. Ἐπιμένειδην) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑίων) Sic pro υἱῶν etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare υἱῶν, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ὁναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciph. III, Ep. 19 pr. κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὁναίῃ σου — bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit perinissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. ὁναίῃ τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad υἱῶν, monuit Iac. Elfn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, καὶ ἀδελφὰ, ἐγὼ σου ὁναίμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. l. 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra Mισθ. c. 34 & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παῖσσαι) De puerili, item servili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πᾶμπαν ὅτι ἀνδραποιοῖ ἐσμέν· ἀλλὰ γέρεα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων.

ead. l. 11. Θέον ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκληθ—. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἐκκλ. c. 9, ubi recte habet FL. [Lego ἐπεισκυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἶπω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Θεσμοφορ.* 774 suspicatur legendum ἐπεισ-*κυκληθῆναι*. Probaverat iam ad v. 102, εἰσ-*κυκλεῖν* esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librariorum superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forfan ὑπήκουσα legendum, adscripserat Solan. Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius: Verum quia supra c. 6 versus fin. etiam habuimus τὴ μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾄδομένων. Et iam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συνστῆναι etiam deinde c. 32 med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod ὑφ' ἐστῆκεναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic scribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τίβιον) Vid. supra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνοίξας, absurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀσκήτος ἦν, ἧδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antistiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθάραν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθάραν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Thef. p. m. 3 C. οὐδ' ἐν μέρος καθάρων οὐδ' ἐκ κίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. Ibid. pag. seq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facere ludit in duplici si-

gnificatu; cum & pro valde sapiens, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπυδακὸς δαιμονίως. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. Μνήμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. π. σοφῶν. Sed pro ὥσγε hic apud Nostrium lege ὥστε. SOLAN. ead. l. 10. Στειλάμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. "Οτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφέννυσαν" & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ᾔετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμνημένοις) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, ac personis in capitis affictis, ignorans, utrum sic praeses eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ven. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc Coptica lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas perunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Τοξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμετρεῖται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Τοξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adestet, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Paulaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον — Περίστανται δ' ὅτι ἀπαξ καθ' ἡμέραν ἐκαστην ἡώρας — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, quotidiano solis ortu constatum ra-

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dimidio dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπειν ἑπτὰ) Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Elfner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschylō aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. II, p. 81, σὺριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνευμένη. Et Alciphro. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Per multa alia non absimilia afferre liceret, ut ex Homēr. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ δύνεγχαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος. Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὄμμασιν υποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν δούραις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἀλισθίσεται; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro soribus assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam, In Flor. tamen legitur ἱερογραμματεῶν, sed in Ms. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumsectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrob. c. 4 pr. Ὅσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Auct. c. 14. Quare & hic rectius γραμματίων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus norum, & monuimus alibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγυπτίων) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγυπτίον non modo FL & Fr. sed & I. H. P. B. 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγυπτίος bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc factum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. supra Ἀλεκτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοφειδῆς, ἡ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mf. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiicit, residabit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρρόην, μὴ ὑπέρευτος εἰσπεσὼν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit West. ad Diog. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι) Benedictus; *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Mf. ἀπιστοῦν-τι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33, Orig. c. Cels. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἰκῷ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bek de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὕπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in plo-

risque impr. ego distinxī, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionī personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inferuerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN. *ead.* l. 15. Λυττῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν. At Λυττῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rher. Praec. c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ—ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλιᾶ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorē esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat *Hp.* c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, optius ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρήτες τοξεύειν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὑστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurienfis. Sed per

Musas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, non quod temere & futiliter *historiae narratione me ostentare volo*. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui *Ptolemaeo subiecit Memphin*. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumtus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse; scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαίων. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omisuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ — suspicor. Ut ut sit, exstare Veneriis audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide φεγγίτη legere me memini, qua de re ad Ἀλεξ. c. 21 dictum est. Lactantius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua resulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore. SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. A. W. adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἀνευ γεφύρας περᾶσαι, τὸ ῥεῖθρον παρατρέψαντα. REITZ.

Pag. 296. l. 1. Ἀβροχον διαβιβᾶσειν) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud κατόπιν nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, ἀνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθεῖν ὀρύσσειν, ἄγοντα μνηοειδέα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρυμένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ. Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleri artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id affectum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodorus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένου) Spuria haec videntur & infirmitia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσιν) Repetit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσεις, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ὑπὸ χύσαν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae ὕτ— habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non ὕτ—. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἐρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel. de Balu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, & si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blame la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223, & par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δοθείσης, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde fait que le mot γραμμὴ est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενου repōni iubebat συνιστάμενον.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiæ peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, atque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, foccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippiā maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia artesque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliique egere; nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. "Ὁν παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe κατὰ δάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρητῖδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βάλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRÓN.

ead. l. 13. Θάτερα — 3.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Ὑψισι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. s. Bis. Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi Ὑψισι — κρατυνάμενος non intelligo, & ἀψιδι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nasci verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀψιδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψιδι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλὼν μὲν ὕψηλος) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὕψηλος, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕπτια μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα προπεδέστατα) χαρίσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνεσθαι ὑποχωρήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo aptissima) venusti

Lucian. Vol. VII.

N n

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aedículas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quaeso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obsopoeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. Ἀνθρώπου εἰσιόντα τοῦτον τὴν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχον διατριβὴν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταύτῃ) Supra hanc. Post. GUYET. l. c. Bene:

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, siue quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime ὃ sequens notare qui nescit, adeat Homer. Il. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῶ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὤρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἀχαιοί — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδμενεύς — &c. 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato & curiosa expectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsoepus: *Nomadi lapide congmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstruatus*; melius, si *incrustatus* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλους) Conf. supra 107. B. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. A. W. habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένον sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνι-αὐτοῖς, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένους, ab incipiente usque nocte, siue *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Πῶς στήσεν μάλα, πρήγματος ἀρχομένον. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relat, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλαστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐτῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso characterē T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μέλισται, καὶ τοῦ φέγγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse αὐγῆς. Utiq̃ue αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορέαν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28, εἰς ἀνεμον βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. IENS. *ibid.* τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Iens. Prave antea in omnibus βορέαν legabatur. SOLAN. Non potui, quin hoc inivis edd. mutarem. Βορὰ enim *esca* est. Long. Past. II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσκει. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. l. 9. Ἀφρόδων) *Fl.* ed. & Schol. ἀφρόδων. Mox *L.* & *B.* 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίν. SOLAN. Ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσσειν quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profuentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσίν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφρόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88, p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀποκρίζεν ἐκείνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεῖα ἀναγκαῖα, ubi Weff. & illa Epicteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθρυμμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quæso, quid est muniti egressibus ianuatum?) sed ut recte Obsopoeus, multarumque ianuatum egressibus patens. GRON.

ead. l. 11. Τεθωραμένον) *Peritum*. GUYET. Bene; nam θυρώσσι ianuam vel ianuas facio. Aristoph. Av. 614, — οὐδὲ θυρώσσαι χρυσάσι θυράσι. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige ὄρων. GUYET. Idem lens. quoque monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic etiā curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — μυκήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus præter cetera etiam buccinae capiunt, qui est ipse μυκήτης, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione hæc horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quæ super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversâ, T. 2, Tit. X de horologiis, figuræque clepsydram antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliisque, quos indicat Pipellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romæ in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargeum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1923. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. U. alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decedente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δὲ δεῖς παρὰ σχοι δεῖς.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit cl. Bel. de Bill. intellecto ὑμῶν post παρὰ σχοι rectius quam Gesnerus, qui — ut lavare quandoque hic possum.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους.) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philop. c. 11, ubi δεῖ καὶ ante ἄλλο. Τί οὐ καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁράτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praecap. 11 ipso int. ac saepe alibi. Item in Tab. Ceber. statim in pr. ἐν ᾧ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεσποῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod Solan. vult, usitatus; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. 2; 524: — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσῶν' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque ab hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἀμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYOT.

ead. l. 2. Οὐρὰς ἔχοντας κεράστας) Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κεράσταις οἷα τοῖς ἄρτι γενηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Διφ. c. 3, ὑμερόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — τυκτέροις τὰ πτέρᾶ. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcellius hic, ex librone, an ex ingenio? praefert, lectio; καὶ κέρατα. & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtineret, mutaturus fuerat. Κεράστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. yllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κεράστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesneris, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffideam urbano; sed ita compressa est, ut videamur — iusti futuri.* Ita post compressa est intelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἑλλάς — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πολλὰ κολακύνθινα sequente αὐτὴν. Pro Imag. c. 9. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν κίβην ἀναδεδεμένον ἐν πορφύρῃ.) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista vertunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicamur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφύρῃ, & verte *mitra comam revinctum*, *purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφύρῃ.) Interpretes: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρᾶσβύτην.) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermissio, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, τραχὺν melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatem nostram contemptui est) tam oneris turrim in muros sese collocare considerent? Ubi & Graecus interpretas priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρᾶσβύτην) Σωληνόν. GUYET.

ibid. Ὡτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem. Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Wess. eumque rarius conspici in nummis & gemmis aī. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino infideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra. Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur πιθανόν, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem, ἀπιθανόν, si ullus Cod. aut ed. praeretur. Iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primum ducem aperte contentum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτερον δὲ τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἄνθρωπον) Sic infra Ἑκκλ. c. 5, γελοῖους θεοὺς καὶ τεράστιους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat Polyaeus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἀντίγος πικρὸς, καὶ οἱ αἰεὶ δρυμεῖα χολὰ ποτὶ ὀνὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequè facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui responderet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scribere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte; Bene illi! interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (*Βακχίαν* & hanc vocat Plutarchus Sympos. 4, 5.) ingerminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari coniecte, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores coniectere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἴπερ) Ἄλλ' ἥπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμυτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine *θηλύμυτρος* leg. pro *θηλύμυτρος*. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris tum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύμπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi *πλαταγεῖν* dicitur; vid. Lampe de cymbalis vet. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ ὄρβιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11, ubi Pell. τὸν ὄρβιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρβιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπιγγιν οὐ χροῖνται τὸ παράπαν, ὥς ὄντ' ἐφεγγομέναις ἑμπερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι) Quae ista est connexio, *dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt?* quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, *οἰόμενοι, dum audiunt* ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, *credunt*. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo *αἰσμαι*, pro *αἶω*, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis publiendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo *αἶω*, quam *ἀκούειν*, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur *ἀκούεσθαι*. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in *οἰόμενοι* mutaretur. GESN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, *ἀποκραύσεται* habet, pro *ἀποκραύεται*. Nexus autem ipse satis docet, *ἀκούεσθαι* bene procedere. Sed *οἰόμενοι* suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, *nescio, quod ita illis de me visum esset*. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, *nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint*. IENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται) Interpretes, *alii* ne principium quidem attingunt: qui si esset Luciani sensus, falltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, *alii* omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in *Eugitivis* cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἑλεγχον δέχονται. Et in *Symposio* cap. 28 τὰ ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἤξιον. GRON.

ead. l. 5. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἑλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαινεῖν τολμᾶει) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non aude-
re . . . quid exspectamus? *laudarene* an *redire*? *Redire* profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro *ἐπαινεῖν* *levi* discrimine *ἐπαινέειν*, vel *ἐπαυεῖν*. Infiniti enim circumflexi, quale esset *ἐπαινεῖν*, quod vix apice distaret ab *ἐπαυεῖν*, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex *ἐπαινέω*, sed ex *ἐπ' ἀνεμῖ* tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. l. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo superfit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praeceffit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ἂν ποιῶμεν ἀλλότριον ἐν ἴνδ.) Οὐδ' ἂν ποιῶμεν ἄλλ. ἐν ἴνδ. Patefcit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν ἴνδοις) Conf. Hemsterb. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Poteſt interim curioſis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τῶς Μαχλαῖας) Ignorabile nomen Geographis : non puto tamen a Noſtro conſectum. GESN.

Pag. 310. L. 5. Τὸρδν) *Perſant.* GUYET. Conf. ſupra Gall. ſub init. διὰ τορὸν eodem modo. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ : ſed nunc ita alibi etiam a Noſtro uſurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. 7p. c. 17. SOLAN.

ead. l. 10. Νιφάδεσσι) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

ead. l. 12. Τεττιγῶδῆς τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151 : Ἀγερταὶ ἑσθλοὶ τεττιγέσσι εἰκότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. L. 2. Ὀγμιον) Haec vox Graeca eſt, contra quam multi cenſent, ab ὄγμῳ ſulco. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὀχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλεον. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum deſcripſit, addita hic illic de ſuo vocola. Pluraque de variis Herculis nominibus praemiſit. REITZ.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad ſolius vim eloquentiae, ſed ad hanc, & ad rem militarem ſimul repraeſentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum ſecundo, laudatum Charifio l. II, p. 181 extr. Putſch. *Pleraque Gallia duas res indiſtinctiſſime perſequitur, rem militarem, & argute loqui.* GESN.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic ſupra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκὼς ἢ σοί. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuviis ſit indutus, bene interpres. Nec reiſicio hanc ſcripturam. Nam & ſic alibi loquitur Lucianus. Non fruſtra tamen in antiquo Codice Mſ. legitur ἐνῆται. Nam ſicut apud Homerum eſt εἶται indutus eſt, ſic & ἐνῆται hic accepit, ſi haec eius manus eſt, Lucianus. Nam poëticiſ verbiſ ſaepe, ſed ſuo loco, uti hunc ſcriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. l. 13. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Lucret.* καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐſτι. At ſupra Dial. Mori. XVI, § 1, ὅλως Ἡρακλῆς ἐſτιν, & Necyom.

1, *Μετίππους ὄλος*. Adeoque & hic suspicari liceret ὄλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praefendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in huiusmodi locuti. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὄλος περιλαμπόμενος, ubi multae edd. ὄλος. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένως* pro *πεφυλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὄλος & ὄλως variatur, & utrumque probum esse Ienius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aetian. V. H. XII, 1 ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλλήνους καὶ Ἑλευθερίους τοὺς αὐτούς atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio; propter quam aliquando optabam legi τῆς σειραῖς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γῆραι) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. Προίων γε τῷ χρόνῳ ὃ Ἡρακλῆς ἔειπε μαρτυκτότατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut. El apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅτι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Δειρόμεσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis; οἳ τε καθ' ὕλην δένδρων ἐφεζόμενοι ὅπα λειρόεσσαν ἱεῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειρόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἀνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἀνθους; & speciatim filium. GESN.

ead. l. 13. Ταύτη) I. e. hac parte, scilicet τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμουντα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse *aditum*, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex ll. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὑπάζει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λένυται &c.) Hom. ll. Θ, 103. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς ποδιὰς emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, pour railler mes cheveux blancs.

Pag. 317. l. 5. Εἰσιδὼν με) An εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaesisset mutationem Guyerus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alibi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poeta. Χρυσῶ φαεννῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poetam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῖς. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγων χρυσοφαέννοι: sic enim respondet dativus dativo ἀετοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac recipere, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαῖνον
 von cum Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri po-
 tuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque
 pro ἢ ἀστοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Flo-
 rentinae χρυσοφαῖων, modo vox proba sit, aptius ad fena-
 rium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod
 minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶνι ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiun-
 cula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, prius-
 quam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophi-
 sticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis ac-
 cusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne in-
 ter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter avicu-
 las noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero il-
 la apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium
 eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in nume-
 ris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo
 ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμῖς ἐλπίσαν-
 τες, ἴρατε &c. unum, ut ὥστε ἴρα &c. ἐλπίσας &c. σαυτὴν.
 Iudicalem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδ' ἡ
 οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad cleps-
 ydram. Signanter vero, non dixit ἐγχεας, sed ἐκχέας. MAR-
 CIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scri-
 beret. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de
 clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἡλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin.
 XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I,
 p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμῶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς.
 SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpres Obsop.
 nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi,
 quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non
 ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor.
 Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
 κρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τοῦτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consulisses Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἠριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρῆν ἀνεμὸν (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τοῦ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prufficorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affectus illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse in simulat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. Aët. Erud. Lipsi. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἡκὼν) In omnibus libris nostris antea ἦκων legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse contemnit. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omissum? nam quia satis ante iam dixerat, has arbores electrum δάκρυειν, & ἀποστάζειν, forsitan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὃ τὰ πιναρά. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα. notaeque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν) Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῶν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 ε. τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὥς ἐν ἔδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessell. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἵνα λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adfunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξέσθι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem ommissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἀξίον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ κείνων μεμνήσθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μὲν αὖταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae lucu enim Phaëthontis muratos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davis. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii specimenibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paras. § 17; οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elsn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἐνι δούλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἔστι vel ἔξεστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἔμδν ὁρᾷτε ἥδη ὁποῖον ἀπλοῖκον καὶ ἀμυδρον, οὐδέ τις ᾧδ' ἡ πρόσεστιν) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mf. est ἀμυσος pro ἀμυθος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto ὥδῃ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἑμμελῆαίς τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσσειν ἐφιδύειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μύθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιας — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrium, non negaverim. Sed nec obeffe illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculis incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἶδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἶδωλον autem & ἔμφαν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιά est. Plin. XXXVI, 26, l. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diserte Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicalem clepsydrā, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professio-
ne, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπίσι καὶ κώνωψι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, *muscis*
Lucian. Vol. VII. O o

adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oesiros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscrerim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπitéρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicious alis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omisisse τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem, REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrum infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μερίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in *Fl.* adlevit Solan. idque in *I.* deleat. Ego etsi abesse posse credo, nondum ramen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex Aristophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλευόντας κατὰ τὸ παρὲν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὃ ἀνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδέν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Paraf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior est, vel centies*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente sed adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἶα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prius per has voces negat, quae verti debent, non ἀγνῆτι reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quiesca. Paulo post etiam potuit vocem *φολιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγιον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. Ὀδούς) Florentinam recte ὀδούς habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec τριόδους de fulcina Nepruni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebra primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 231; quem tamen refellit Foel. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*. GUYET. Idem addit, ὑπέπτuche *subfidit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθορεῖν &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somniurbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρείαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum ibid. cap. 6 bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρείαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλ' ὁ μεγαλοφρόντατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑπολόκοιον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφρόντατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσδυμα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ θάρσει τῆς μυίας) Hom. II. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum II. P, 570, ubi Menelao Minerva μῦνις θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad II. E, 3, ubi Diomedi Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος· it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 Basf. & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φαῦλά τινα ἀστείους τισὶν οἷον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει· contra ea VI, 68, θάρσος παρὰσχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, &, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὥς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γέννηται, καὶ θράσος ἀφαιρείται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρείται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλὴς τε καὶ θρασυτήτης τιβήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid supersit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέσθαι. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia, GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Westf.

etiam profert distinguentem inter θράσος & θάρσος Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι θάρσος καὶ θράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει καχώρισταί— τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θάρρειν ἀνδρείας ἐστίν.— οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — θράσους. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπὼν) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 Basf. ad verba poëtae Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφάνων, ᾠδικῶς. παρὰ τὸ ἔδειν, ἢ μάλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἢ γούν ἡδύ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενείκατο φώγησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 Basf. eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετμέναις. Posterior intellectus ad Luciani mentem aprior: nisi tamen malis canoras, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum rangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπεσούσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae insperfsione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceetur; alioqui & sine hac insperfsione id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elſnerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρμολίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Cels. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, f. 53, dedit Harduinus: copiose inprimis id iam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένῃ) An ἐπανηρημένῃ, sublatō altero n; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρημένος elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρημένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ἡρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντέρωσθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυῖ ἔδ' ἀκνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphy. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο,

Pag. 301. l. 11. ὄρων, leg. ὄρων.